

ДАНИЕЛ КИЙС ПРОРОЧЕСТВА ОТ ЛУДНИЦАТА

Превод от английски: Пейчо Кънев, 2012

chitanka.info

*На съпругата ми Ориа и на дъщерите ми Хилъри Ан и
Лесли Джоан, без чието постоянно насърчение и внимание
този роман никога нямаше да бъде написан.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е литературно произведение.

Все пак въпреки художествената измислица двете малко известни терористични групировки, изобразени в романа, наистина съществуват. И двете са марксистко-ленински организации, едната — гръцка, другата — иранска, породени от атаки на правителството срещу студенти, протестиращи срещу режими, които смятат за тиранични и подкрепяни от ЦРУ.

ПРЕДГОВОР

В нощта на 17 ноември 1973 година гръцки студенти се събират пред Атинския политехнически университет, за да протестират срещу седемгодишната военна диктатура на полковник Пападопулос — убедени са, че тя се подпомага от ЦРУ. Срещу протеста е хвърлен отрядът за борба с безредиците — танкове разбиват портала на университета и нахлуват. Тридесет и четирима студенти са убити, други осемстотин — ранени.

Две години по-късно началникът на атинския офис на ЦРУ Ричард Уелч е убит пред очите на жена си и шофьора. Терористите се самоназовават *Революционна организация 17 ноември*, или *17Н*. Това е техният първи отговор на убийствата от 17 ноември.

В период от двадесет и осем години, от 1975 г. до 2003 г., *17Н* извършва повече от шестдесет атентата срещу европейци и американци, включително убийството на британския военен аташе в Атина. За разлика от немската *Фракция Червена армия* (RAF), италианската *Червени бригади* (BR) и френската *Пряко действие* (AD), нито един член на *17Н* не е идентифициран или заловен през всичките тези години. Антитерористичната агенция към Държавния департамент на САЩ я обявява за една от най-опасните терористични групи в света.

17Н, смятана за последната европейска марксистко-ленинска групировка, все още съществува.

МУДЖАХИДИН АЛ ХАЛК (СВЕЩЕНИ БОЙЦИ НА НАРОДА)

На 4 ноември 1979 г. група ирански студенти марксистки, противопоставящи се на американското влияние в Иран, и поспециално на подкрепата на ЦРУ за детронирания Шах Пахлави, атакува и участва в окупацията на американското посолство в Техеран. Те вземат за заложници шестдесет и трима американски дипломати и трима чужди граждани.

Отначало военизираните студенти — с приблизително 500 000 последователи — имат подкрепата на постреволюционното иранско ръководство. Но студентите се противопоставят на теокрацията на аятолах Хомейни. Те настояват за повсеместна марксистка демокрация, която да даде равенство на жените. В резултат повечето от тях, включително техните лидери, са заловени, измъчвани и екзекутирани от Революционната гвардия на Иран. Тези, които успяват да се изплъзнат, преминават в нелегалност. През 1993 г. Мариам Раджави е избрана за президент на *Муджахидин ал Халк* (МЕК). Тя помага за създаването на бойна единица, съставена главно от жени.

МЕК се присъединява към Саддам Хюсеин в борбата му срещу Иран. След бойната те помагат на Химическия Али^[1] да обгази и убие хиляди кюрди и блатни араби^[2]. В отплата Саддам Хюсеин им предоставя убежище близо до ирано-иракската граница в лагера „Ашраф“. Днес структурите им са сведени до 3800 души, ръководят се от жени и наподобяват военна милиция.

След като Мариам Раджави заминава за Франция като изгнаник, няколко от нейните най-предани последователки се принасят в жертва в знак на протест.

Държавният департамент на САЩ определя *МЕК* като терористична организация заради нейните атаки срещу американските интереси в района. Все пак, Пентагонът — надявайки се да ги използва като шпиони и метежници в случай на бъдеща война срещу Иран —

настоява, с подкрепата на неколцина сенатори, *МЕК* да бъде свалена от списъка на терористичните организации. *МЕК* все още съществува.

В „Пророчества от лудницата“ тези две терористични групи формират общ съюз за катастрофална атака срещу Америка.

[1] Али Хасан ал-Маджид — бивш министър на отбраната на Ирак, пръв братовчед на Саддам Хюсеин. Осъден е на смърт чрез обесване от иракски съд за участието му в операциите, довели до смъртта на 180 000 души. Наречен е „Химическия Али“ и „Кюрдистанския касапин“ заради ролята му в ръководството на операция „Анфал“, когато заповядва атака с химическо оръжие над кюрдския град Халабджа. — Бел.прев. ↑

[2] Шиити скотовъдци. По време на нападението над шиитските общини в Южен Ирак властите предприемат стратегията на изсушаване на блата и насилствено преселване на местните жители. В продължение на хиляди години тези блата с площ 5200 кв.км са задоволявали всички жизнени потребности на десетки хиляди т.нар. „блатни араби“ в Ирак. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Атина, Гърция

Рейвън Слейд отвори очи и премигна срещу светлината, процеждаща се през мрежата на прозореца. Тя скочи от походното легло и нави матрака до стената. Вдигна се на пръсти и протегна врат, за да погледне навън. Когато разпозна силуетите на Акропола и Парthenона да се открояват срещу залязващото слънце, тя се присви и седна с кръстосани крака върху рулото на изгнилия матрак. В коя лудница беше попаднала този път?

... сестричке, предполагам, че вече не сме в охайо...

Отдавна не беше чувала в главата си този пронизителен глас. По-добре да не му обръща внимание.

Тя се вгледа в превръзките на китките си и внимателно повдигна бинта на дясната си ръка. Вкара нокът отдолу и обели засъхналата коричка. Да, раната беше истинска. Което означаваше, че и тя самата е истинска. Облегна се на стената и се послуша за гласа на сестра си. Нищо. Докосна гърдите си, талията, бедрата, краката. Беше себе си отново. Хубаво е да се завърнеш.

— Влизам, Рейвън. Искам да си поговорим — каза някаква жена през процепа за наблюдение. Капачето на правоъгълната дупка падна и вратата се отвори. Сестра Фей Сойер пристъпи вътре.

Рейвън погледна нагоре към привлекателната жена на средна възраст, с нежна кожа, тъмни очи и коса, увенчана с блестяща, черна плитка.

— Дойдох, за да те изведа навън, Рейвън.

— А баща ми премахна ли стражата над самоубийщата?

— Служителите на смяна докладваха, че си била послушна през последните три дни.

— Тогава мога ли отново да започна да помагам?

— Господин Джейсън Тедеску, нов пациент в лечебницата, иска да говори с теб. Казва, че ти си била най-добрата му ученичка по театрално майсторство в университета „Уейбридж“.

— Разбира се. Ще се видя с него.

— Но най-напред ела да се измиеш и да се облечеш.

В банята сестра Сойер ѝ помогна да се изкъпе и да сложи нови превръзки на китките си. Когато подаде една превръзка на бяло-червени черти, момичето се засмя.

— Винаги, когато нося това, се сецам за Коледа.

— Ти носиш усмивки на ранените войници и на пациентите. Винаги ставаш център на внимание. Преди да посетиш господин Тедеску, ще ти оправа косата, за да изглеждаш добре.

Скалпът ѝ изтръпна от силните движения на сестрата, докато я сресваше. След самоубийството на майка ѝ никой друг не беше разресвал косата ѝ. Тя затвори очи. Когато Сойер остави гребена, момичето прошепна: „Не спирай“.

— Много си красива, Рейвън.

Отвори очи и видя руси косми по полата си.

— Оскубала си ми косата, кучко!

— Само мъничко. Това е нормално.

Тя стисна дясната си длан в юмрук и замахна, но Сойер я хвана във въздуха и ѝ изви ръката.

— Контролирай се, Рейвън, или ще напиша в картоната ти, че все още говориш с мъртвата си сестра.

— Не! Не искам баща ми да ме затвори отново.

— Ще се успокоиш ли?

— Обещавам.

— Обещавала си много пъти. Покажи си и двете ръце!

Тя си отпусна пръстите и вдигна ръце.

— Виждаш ли?

— Добре. Отиваме в лечебницата.

Тръгна след Сойер по коридора, после спря.

— Какво има, Рейвън?

— Размислих.

— Трябва да се срещнеш с г-н Тедеску.

— Не трябва да правя нищо.

Сойер извади запалка от джоба си и я щракна. Появи се пламък.

— Махни я!

— От теб зависи. От никой друг. Прави каквото ти казвам.

— Добре. Само я изгаси.

Сестрата прибра запалката в джоба си.

— Ела и развесели господин Тедеску.

От първото легло млад мъж с кислородна маска на лицето ѝ помахаша.

— Липсваше ми, Рейвън.

Тя го потупа по ръката.

— Оздравявай.

Минаваше покрай легла и инвалидни колички и махаше на всички пациенти. Беше досущ като кралица, която инспектира войската. Мъжете, които не спяха, ѝ пращаха въздушни целувки.

Чу някой да се провиква от другия край на лечебницата: „Ей ти, в инвалидната количка, млъквай и ни остави да спим!“.

Някой друг му отговори: „По дяволите, да не си само ти тук!“.

Докато се приближаваше към наполовина разтворения медицински параван, долови помпозната лекция на бившия си учител по театрално майсторство.

— Помнете, ученици, това е антивоенната комедия на Аристофан. Името на главната героиня *Лизистрата* означава *Тази, която разпуска армии*. Тя спира войната между Атина и Спарта, като принуждава изгарящите за ласки жени да спрат да дават любовна утеха на мъжете си.

Тя си спомни последната роля, която бе репетирала.

Разтваряйки паравана изрече репликите си:

*Е, ти сега печи го, преобръщай го,
прави се, че го искаш, ала не докрай,
и позволи му всичко, с изключение
на туй, в което посветихме...^[1]*

Дребният, шкембест г-н Тедеску се завъртя в инвалидната си количка.

— Рейвън?

Сестра Сојер я избута близо до него.

— Рейвън Слейд дойде да ви види, както пожелахте, професор Тедеску.

— Без *професор*. Те никога... не ме направиха *професор*. И къде са другарите ми от *17Н*?

— Все още не са пристигнали, г-н Тедеску, но доброволката Рейвън е тук да ви развесели.

Гневът му се смекчи.

— Любимата ми ученичка по театрално майсторство научаваше ролите си по-бързо и с много по-голяма вещина от всеки друг студент. Искам нещо да те попитам.

Погледна намръщено към Соьер:

— Махай се. Това е между мен и моето протеже.

Сестрата отстъпи, но Рейвън забеляза сянката ѝ зад паравана.

— Ела по-близо, Рейвън — каза Тедеску.

Тя се наведе напред, като възпираше гаденето заради миризмата на пот, долитаща от прогизналото му тяло.

— Помниш ли последната ни консултация в кабинета ми, след репетицията? Преди нервната ти криза?

Как би могла да забрави?

През онзи следобед, докато седеше на стола до бюрото му, усети как разгоненото копеле прекара дебелиите си пръсти нагоре под полата ѝ. Добре че си кръстоса краката. Това би направила и *Лизистрата*.

Той се запъти към тоалетната.

Момичето забеляза купчина листове на бюрото, с надпис отгоре — *Операция „Драконови зъби“*. Бележки за нова пиеса? Бързо зачете. Три римувани четиристишия, по нещо напомнящи пророчествата на Нострадамус. Бързо постави листовите обратно, но в това време той се върна, бършейки ръце, и я видя.

— Как смееш да четеш нещата на бюрото ми!!!

— Извинете, г-н Тедеску. Помислих, че са бележки за часовете по актьорско майсторство.

Той заплашително размаха юмрук. Рейвън скочи от стола и мъжът я подгони около бюрото.

— Не ме удряй — изкрещя тя.

Почукване на вратата го спря. Някакъв студент си навря главата през пролуката.

— Извинявам се, че закъснях за срещата ни.

Тя изблъска Тедеску настрана и избяга от кабинета.

Това беше последният път, когато го видя. До този момент.

— Г-н Тедеску, как бих могла да забравя този ден?

Забеляза как той се вгледа в силуета на Сойер зад паравана.

— Сестра, разкарайте се! Това е нещо лично!

Обувките на сестрата зажвакаха, докато се отдалечаваше.

— Винаги си помнела толкова добре ролите си. Помниш ли какво имаше написано на онези страници?

... Рейвън, твоят тъп учител по театрално майсторство иска да изпълниш малко от неговата пиеса в три действия за драконовите зъби...

Тя пропъди гласа от главата си и изрецитира репликите.

— Долавям някои от образите и отпратките от лекциите ви, но все още не разбирам смисъла.

— Тези пророчества се отнасят само за другарите ми от *17Н* и *МЕК*.

... какво, по дяволите, е 17Н или МЕК?...

Пронизителният глас в главата ѝ попречи да чуе по-нататък думите му, внезапно мъжът се изпъна в инвалидната си количка и я сграбчи с две ръце за гърлото. Започна да я души.

— Не мога да те оставя жива, кучко.

Тя се опита да се отскубне, но хватката му беше силна. Пръстите му бяха заключени около врата ѝ.

Параванът се разтвори и сестра Сойер влетя. Тя удари Тедеску в лицето и той отпусна ръце. Вторият ѝ удар го прати в несвяст.

— Господи, точно навреме. Опита се да ме убие — дрезгаво задиша Рейвън.

Сойер провери пулса на мъжа и повика един санитар, който минаваше наблизо.

— Пациентът припадна. Когато се свести, да се изолира в лечебницата. Никакви свиждания.

След като излязоха, попита:

— Рейвън, какво толкова му каза, за да те нападне?

Тъкмо щеше да ѝ каже трите четиристишия, но си спомни, че те са само за членове на *17Н* и *МЕК*.

— Нищо. Той просто изведнъж полудя.

Сойер ѝ стисна ръката.

— Чух нещо за *17 ноември* и за *Муджахидин ал Халк*.

— Муджа... Дин... *какво?*

— Каж ми или ще напиша в картоната ти, че имаш халюцинации и говориш с мъртвата си сестра. Баща ти отново ще те затвори.

— Пиши каквото си искаш, по дяволите! — извика тя и издърпа ръката си.

— *Какво става тук?*

Рейвън се извърна към гласа на баща си.

— Сестра Сойер ми спаси живота — г-н Тедеску щеше да ме убие. Но сега казва, че щяла да пише колко луда съм била все още.

Мъжът се обърна към Сойер.

— Аз ще се погрижа за това, сестра. Можете да се върнете в стационара на военното отделение.

Сойер се поколеба, после се отдалечи.

— Добре ли си, Рейвън?

— Преди да ме нападне, г-н Тедеску ме попита дали помня нещо, което веднъж случайно прочетох на бюрото в кабинета му. Каза ми, че това са неговите пророчества и ме накара да му ги рецитирам. После каза, че трябва да ме убие, защото плановете за операция *Драконови зъби* се отнасяли само за другарите му от *17Н* и *МЕК*.

Баща ѝ я сграбчи за ръката.

— Бързо, ела с мен!

— За какво става дума, тате? Какво означава *МЕК*?

Баща ѝ я натика в кабинета си и заключи вратата.

— Нямам време да ти обяснявам, Рейвън.

— Накара ме да рецитирам три строфи, за да види дали съм ги запомнила. Първата започва така...

— Не ми казвай, Рейвън.

— Защо?

— Ако ме заловят и измъчват, не мисля, че бих могъл да издържа.

— Плашиш ме.

— Съжалявам, но трябва да действаме бързо. Животът на хиляди хора може би е в опасност. Сега слушай гласа ми. Чувала си ме да ти давам тази команда и преди. *Рейвън, засни!*

... той те хипнотизира, рейвън, не го слушай...

Тя чу предупреждаващият глас на сестра си, но не можеше да се съпротивлява, нито да попречи на очите си да се затворят.

— Повтори командата ми, Рейвън.

Тя прошепна:

— *Рейвън, заспи.*

После се отпусна.

Усети ръката му върху челото си.

— Рейвън, сега ще заспиш, както си го правила много пъти преди. Ще заспиш дълбоко. Виждаш плачещи върби. Усещаш мирис на ароматни градински рози. Чувстваш полъха на вятъра върху лицето си. Загледай се в жълтите и оранжевите пеперуди, които се носят наоколо. Отхвърли вътрешния глас на близначката си, който ти завижда за това, че ти се роди жива. Сега спи. Спи дълбоко, докато не ти кажа да се събудиш.

... внимавай, рейвън, преди винаги ти обясняваше защо те хипнотизира, не се предавай...

Твърде късно. Тя вече беше в градината, лежеше върху тревата. Гласът му отекваше през тишината.

— Ти няма да помниш пророчествата на Джейсън Тедеску. Те ще останат погребани в подсъзнанието ти, охранявани от страха ти от огън и страха на сестра ти от височини. Само когато чуеш фразите: *17Н е разбита, МЕК е разбита*, тогава ще си спомниш пророчествата и ще ги кажеш на ЦРУ или ФБР. Сега повтори думите за *17Н* и *МЕК*, които ще освободят пророчествата.

— *17Н е разбита. МЕК е разбита.*

— Ще преброя до 5 и ще кажа: Рейвън^[2], лети. И ти ще се събудиш. Едно. Две. Три. Четири. Пет. *Рейвън, лети.*

Тя отвори очи.

— Рейвън, кажи ми какво помниш.

— Помня как се обличам, след като сестра Сојер ми среса косата.

— Отлично. Сега ела с мен до стаята за отдих, за да вземеш бисквити и натурален сок за войниците.

Все още трепереца, тя го последва.

— Помни, Рейвън, полезно е за терапията — и за тяхната, и за твоята — американските и гръцките войници да говорят за страховете

си.

Той я избута леко към стаята за отдих.

— Но не флиртувай.

Рейвън се спря на входа. Неколцина от мъжете, някои с гипсирани крака и ръце, завъртяха инвалидните си колички към нея и се усмихнаха. Други, потънали в игра на домино, вдигнаха поглед и ѝ помахаха.

През остъклената стена на сестринската стая сестра Сойер я гледаше.

Момичето се понесе грациозно из помещението. Това сцена ли беше, или снимачна площадка? Докато се движеше между пациентите, усещаше импулса им да я докоснат. Повечето ги лекуваха от *снаряден шок*. Или беше *бойна умора*? О, да — *посттравматичен стрес*^[3]. Заради начина, по който я гледаха, тя знаеше, че преживяват дълбока обърканост.

Сойер веднъж ѝ каза, че е много по-добре да споделят своите спомени от войната в Персийския залив с някой доброволец, отколкото с някой от болничните шефове или пък със сестра от психиатрията. Сойер обаче след това винаги я разпитваше за нещата, които ѝ бяха споделили.

Тя помахаша за поздрав на мъжете. Един ѝ изпрати целувка. Гръцки ефрейтор направи ритмично движение с юмрук между краката си. Тя отмести поглед.

Погледът ѝ падна върху един от мъжете — бе в инвалидна количка, обърнат с гръб към сестринската стая, с лице почти изцяло скрито зад бинтове и с превързана ръка. Може би ново попълнение. Той ѝ помахаша със здравата си ръка.

Приближи се и го погали по челото.

— Как си?

С дълбок, мек глас и с едва доловим гръцки акцент той прошепна:

— По-добре, с твоите нежни пръсти върху челото ми.

— Говориш английски много добре.

— Бях студент в Америка.

— Как се казваш?

— Зорба.

Тя се засмя.

— Зорба Гъркът? Майтапиш се.

— Ни най-малко.

Тя му намигна.

— Ще те наричам *Мъжът в бялата противогазова маска*.

Потърси с поглед наоколо любимия си санитар. Забеляза младия Платон Елиаде да играе карти на маса до прозореца. Знаеше, че той и един американски войник обичат да играят на кибритени клечки, след време започнаха да залагат и пари. Тя тръгна към масата.

Внезапно прозвуча някакъв пукот, като от автомобилен ауспух. Платон скочи на крака, като прекатури масата.

— Опразнете помещението! Прибирайте се в отделенията си!

Изпод работния си комбинезон той извади автоматичен пистолет и се отправи към коридора.

... *Рейвън, как по дяволите, санитар от лудница се е сдобил с пистолет?...*

[1] Превод Александър Ничев (1985). — Бел.прев. ↑

[2] Рейвън (англ. raven) — гарван. — Бел.прев. ↑

[3] Вид психично разстройство. Причина за него може да бъде определен драматичен момент — бойна сцена, загуба на близък, тежко природно бедствие и други, но също и повтарящи се за дълъг период от време продължителни неприятности. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Врати се разтвориха с трясък. Посипаха се натрошени стъкла. Четирима мъже с черни скиорски маски нахлуха с крясъци и псувни. Един дебелак започна да стреля по американските пациенти.

Рейвън замръзна. Не, това не се случва наистина. Навярно е поредният кошмар. Но когато видя червеното петно, което се уголемяваше върху белия комбинезон на Платон, тя изтича и се скри зад гръцкия войник с бинтованото лице.

Той изхлузи превръзката на ръката си и я прегърна.

— Остани с мен, красавице. Никой няма да те нарани.

Дебелакът му хвърли една маска за ски. Зорба се извърна, свали бинтовете от главата си и нахлузи маската. Две черни очи засвяткаха в дупките.

Той посочи към сестра Сойер, която гледаше през стъклената преграда в сестринската стая.

— Тя видя лицето ми! Хванете я!

Един еднорък нападател и друг, с клечка за зъби, стърчаща през маската му, изтичаха в коридора. Трети, снабден с патерица, закуцука към Зорба и му подаде пистолет.

Рейвън се опули.

— Зорба, и ти си с тях!

— Заведи ме до кабинета на директора на клиниката.

— Защо?

— Трябва да се видя с баща ти. Той е информатор на ЦРУ.

Тя изкрещя:

— Ти си луд!

Той насочи пистолета към нея.

— Мълчи, ако искаш да живееш. Заведи ме при д-р Слейд.

Рейвън го поведе през множеството разклоняващи се коридори, като се отдалечаваха от кабинета на баща ѝ. Докато преминаваха покрай лечебницата, долови стенанията на пациентите. В дъното на коридора един санитар буташе мъж в инвалидна количка, когато ги

видя, се закова на място, сетне побягна. Количката се обърна. Болният скочи на крака.

Беше г-н Тедеску — той се затича срещу нея, с протегнати ръце, сякаш готов да я сграбчи.

— Умри, Рейвън! Трябва да умреш!

Зорба извика:

— Назад, старче. Не се пречкай.

Но Тедеску продължи да тича към тях.

Зорба стреля два пъти. От болничната престилка шурна кръв. Тедеску се строполи.

Мъжът с патерицата се появи иззад ъгъла и се наведе над тялото. Дрезгаво изръмжа:

— Тъпак! Това е *той*! Обади се от болницата да се срещнем тук.

Зорба се наведе и разгледа лицето.

— Не знаех. Никога не съм се срещал с Тедеску. Какво прави в Атинската лудница?

— Каза, че е заради момичето, което знаело плана и трябвало да бъде убито.

Клокочещ звук се процеди от устните на умиращия.

Мъжът с патериците се надвеси над тялото.

— Джейсън, прости на глупавия ми син. Какво искаш да направим?

— Операция *Драконови зъби*. Започнете я без мен.

— Нямаме плановете.

Тедеску извърна уморен поглед към момичето.

— Тя знае.

След секунда очите му изгаснаха и главата му се наклони настрани.

Онзи, който се бе нарекъл Зорба, изгледа Рейвън.

— Какво искаше да каже? Какво знаеш?

... *мисли бързо, рейвън...*

— Вероятно искаше да каже, че се знаем с него. В колежа, в Клуба за гръцки театър, той ми преподаваше актьорско майсторство. Дори не знаех, че е тук.

Мъжът я разтърси.

— Води ме при д-р Слейд.

— Не!

— Ще убия и теб, а сетне сам ще го открия.

Той опря горещата цев на пистолета в главата ѝ. Опари я.

— Искаш да умреш за нищо?

— Не ми пука.

— Ако останеш с мен, ще живееш.

Тя се поколеба. Погледна към сгърченото тяло на пода. Бавно кимна. Заведе го до врата, на която стоеше табелка „Директор на клиника“. Той напъна дръжката на вратата, беше заключена. Стреля в ключалката и скрита вратата.

Баща ѝ стоеше зад бюрото с пистолет в едната ръка и с телефон в другата.

— Рейвън знае — изкрещя той в слушалката, — за терористичните планове на Тедеску за атака над Щатите, но неговите хора са тук...

— Затворете телефона и оставете пистолета, д-р Слейд! Или ще убия дъщеря ви.

— Тя нищо не знае.

— Но вие знаете. Кажете ни или ще я гледате как умира.

Баща ѝ, все още със слушалка до лявото си ухо, погледна първо него, после нея.

— Прости ми, Рейвън.

И стреля в челото си. Окървавеният телефон падна на земята. Той се катурна през бюрото.

— Не, татко! Не! — изкрещя тя.

Опита се да се отскубне и да изтича към него, но Зорба я беше стиснал здраво.

— Късно е вече. Остави те сама да понесеш последствията.

Двама от маскираните мъже нахлуха в стаята. Дебелият изкрещя:

— Добре ли си, Алекси?

Оня с клечката за зъби го удари по рамото.

— Без имена!

... името му не е било Зорба, а Алекси...

— Няма значение — каза едноръкият. — *17Н* не оставя свидетели.

Дебелакът изкрещя:

— Застреляй момичето.

— Не — процеди мъжът с патерицата. — Може би последните думи на Тедеску означават, че тя знае пророчествата. Вземете я с нас.

Алекси се обърна към един от мъжете.

— Къде е медицинската сестра?

Клечката за зъби се разшава през маската.

— Избяга през задната врата, преди да стигнем до нея. Колата ѝ бе паркирана в уличката. Бързо изчезна.

Едноръкият попита:

— А с тази какво ще правим?

Куцият нареди:

— Използвай я за заложник, докато разбереш какво знае за операция *Драконови зъби*. После я убий. Сине, остави нашия знак!

Алекси отиде до бюрото и усуква на фитил един лист хартия. Потопи го в кръвта на баща ѝ, после, използвайки го като четка, написа на стената: *Смърт на враговете на народа*. С отривист жест го подписа — 17Н.

Какво каза баща ѝ? Да запомни за 17Н и МЕК? Какво означават тези имена?

Алекси я задърпа по коридора, после зад ъгъла, по стъпалата надолу към изхода и към една черна кола. Мъжът с клечката за зъби седна зад волана.

— Защо помъкна момичето?

— За да разбере какво знае за пророчествата на Тедеску.

Куцият посочи към багажника с патерицата си.

— Вкарай я там.

— Няма място, татко — каза Алекси, — пълно е с оръжия.

Завърза очите ѝ с някаква превръзка и я блъсна на задната седалка. Почувства тялото на дебелака до своето. После и Алекси влезе и тя остана затисната между двамата.

Колата изръмжа и потегли.

Рейвън затвори очи и се съсредоточи в дишането си. Вдишване. Издишване. Вдишване. Издишване. Помогни ми, сестричке! Никакъв отговор. Къде си, когато се нуждая от теб?

Алекси извика към шофьора:

— Мини по заобиколен маршрут.

Тя усети как колата зави, наклони се и зави отново.

Шофьорът каза:

- Някакъв минибус е зад нас.
- Давай направо през алеята.
- Изчезна.

Чу се как колата леко се удари — сякаш в някакви кофи за боклук. Спряха. Този, когото Алекси нарече татко, я сръга с патерицата си и я издърпа от колата.

- Ако искаш да живееш, не се съпротивлявай.

Той провери превръзката на очите ѝ. Рейвън чу вратите на колата да се хлопват, усети и леката въздушна струя, когато автомобилът мина покрай нея.

Повлякоха я през тротоар. Влязоха в сграда. Патерицата отброи двадесет и седем стъпала. Звук от отключване. Отвори се врата, после се затвори зад тях. Дръпнаха я по някакъв килим, минаха през друга врата и мъжът я избута навътре. Опита да се отскубне, но той я удари в стомаха. Падна назад и чу вратата да се затваря с трясък.

На какво се бе облегнала? Дрехи на закачалки. Килер. Теснотия. Тя издърпа превръзката. Няма прозорец. Няма светлина. Няма въздух. Не може да се диша. Не може да се мисли. Разпад. Не трябва да припада. Дръж се.

Тя изкрещя:

- Не мога да стоя тук!

Удар от юмрук по вратата:

- Тогава седни.

- Копеле!

- Внимавай как говориш с един гръцки патриот.

Сестричке, помисли си тя, имам нужда от теб сега.

... дишай бавно, Рейвън, едно вдишване, още едно, навътре и навън, както те беше учил татко, останни спокойна, не могат да те държат заключена завинаги, играй им по свирката, докато разбереш какви са плановете им, бива те да караш мъжете да правят това, което ти искаш...

Чу как се отваря и затваря някаква врата. Гласът на Алекси каза:

- Василий мисли, че са ни проследили.

Потропване с патерицата.

- Тогава по-добре да я убием още сега.

- Първо, ще си поиграя с нея, за да разбере какво знае.

— Не се опъвай, Алекси. Защо си мислиш, че можеш да контролираш тази жена?

— Помниш ли в Америка, когато богатата наследница Пати Хърст^[1] се присъедини към похитителите си?

— Имаш предвид стокхолмския синдром^[2]? Мислиш, че можеш да я накараш да се влюби в теб ли?

— Мога да опитам.

— Ами ако не се получи, Алекси?

— Тогава ще се отърва от нея. И бездруго това беше идеята на Тедеску.

— Само да беше още жив, за да ни каже плана си.

Тя заблъска по вратата на килера.

— Пуснете ме!

— Не й обръщай внимание. Концентрирай се върху бомбата в Пирея.

— Все още се притеснявам, татко. Със сигурност ще има жени и деца на терминала.

— На война като на война, винаги падат и непредвидени жертви. Тръгвай.

Стъпки. Външната врата се отваря. После се затваря. Кой точно е останал в стаята? Тя натисна дръжката. После се хвърли върху вратата.

— Пуснете ме!

Никакъв отговор.

Тя започна да се задъхва и легна назад върху дрехите.

Почукванията на патерицата се приближиха.

Сестричке, ами ако се опита да ме изнасили?

... ще го сритам от твое име в топките...

Ами ако ме измъчва?

... болката винаги те кара да се чувстваш истинска. най-лошото, което може да направи, е да те убие и всъщност ще ти помогне. всеки път, когато опитваше да се самоубиеш като мама, ти не успяваше, остави го той да го направи вместо теб. и тогава ще сме заедно отново, неразделни...

Звук от завъртащ се в ключалката ключ. Ослепителна светлина от откренатата врата. Ръка, която я сграбчи за крака.

... лети, сестричке рейвън, лети...

[1] На 4 февруари 1974 г. внучката на магната Уилям Хърст е отвлечена. Членове на радикална политическа група, СЛА, я държат затворена в килер в продължение на 57 дни, докато завърши „обучението ѝ“ в революционните разбирания на похитителите ѝ. Пати се присъединява към терористите и участва в поредица банкови обири, преди да бъде арестувана през 1976 г. — Бел.прев. ↑

[2] Психологическо явление, при което пленен или отвлечен човек се привързва към похитителя си и изпитва симпатия към него. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Синсинати, Охайо

Една сигнална лампичка замига в отдела „Разузнавателен анализ“ в офиса на ФБР в Синсинати. Франк Дуган остави чийзбургера на бюрото си и се завъртя към светещия сигнал. Включи апарата и върху монитора се появи съобщение:

ОТ: Атински офис на Интерпол
ДО: Всички международни офиси
ТЕМА: Терористи от 17 Ноември

Картината се фокусира върху побелял мъж с големи мустаци, който наместваше черна превръзка на дясното си око. На стената зад него стоеше надпис:

РЕПУБЛИКА ГЪРЦИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ОБЩЕСТВЕНИЯ РЕД

ДИРЕКЦИЯ НА ГРЪЦКАТА ПОЛИЦИЯ

ОТДЕЛ ЗА МЕЖДУНАРОДНО ОПЕРАТИВНО ПОЛИЦЕЙСКО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Отекна гръмовен глас.

— Говори капитан Хектор Елиаде, началник на Атинските антитерористични сили. Преди два дни членове на марксистко-ленинската групировка *17 Ноември* атакуваха Атинската психиатрия. Двама американци загинаха, един е ранен. Директорът на клиниката

Роджър Слейд се самоуби. Дъщеря му, Рейвън Слейд, пациент в клиниката, е взета за заложник. Преподавателят по старогръцки в университета „Уейбридж“ в Охайо, Джейсън Тедеску, който е бил пациент в лечебницата, е един от загиналите при нападението. Нашият антитерористичен отдел получи информация, че през годините, в които е бил изгнаник в Америка, той е подготвил добре законспирирани терористични отряди.

Нови сведения показват, че Тедеску се е опитвал да осъществи връзка между 17Н и неизвестна терористична групировка от Близкия изток. Планирано е общо нападение над цели в Съединените щати. Кодово име: *Операция „Драконови зъби“*.

Няколко пациенти в психиатрията са го чули да разговаря с Рейвън Слейд, след което я нападнал. Последните му думи към неговите убийци били: *Рейвън знае*.

За нас задача с основен приоритет е измъкването на заложницата, за да я разпитаме. Трябва да разберем какво знае Рейвън Слейд за плановете за предстоящата атака, преди 17Н да са изтръгнали информацията със сила. В случай че това е невъзможно, тя трябва да бъде премахната, за да попречим на терористите да получат въпросната информация.

Екранът изгасна.

Той заразглежда картата на света, която висеше на стената над екрана. Когато беше прехвърлен от Ню Йорк в Синсинати, огради с жълт маркер своя район — Балканите. Сега се протегна и извади червеното габърче от словенската столица Любляна и го заби върху Атина, Гърция.

Телефонът му звънна. Заместник-директорът Мейсън попита дали е видял съобщението от Интерпол.

— Видях го.

— Веднага в офиса ми.

Секунди по-късно излезе от асансьора, пристъпи върху синия плюшен килим и почука на вратата на Мейсън.

— Влез!

Отвори я бавно и погледна посивялата коса на шефа си, която винаги се виеше над челото му във величествени лимби тип „помпадур“.

Мейсън разпери пръсти върху огромното махагоново бюро.

— Какво мислиш, Дуган?

— Капитан Елиаде казва, че ако гръцката полиция успее да спаси Рейвън Слейд, възнамеряват да я разпитват много обстойно. Тя е американски гражданин, намиращ се извън територията на САЩ. Това я превръща в отговорност на ЦРУ.

Когато Мейсън кимна, сивият му помпадур се развя. Той го заглади.

— След като на представителите на ФБР в посолствата вече не е разрешено да разследват престъпления срещу американци където и да било по света, това става наше задължение. Както и на ЦРУ.

— Значи ще се забъркаме в отвличането на Рейвън Слейд от 17Н?

— Дори и повече. Ти си анализаторът на Балканите. Разкажи ми за 17Н.

— Това е гръцка марксистко-ленинската терористична групировка. Атаката им срещу атинската психиатрия е последното от общо повече от шестдесет нападения над европейски, турски и американски цели.

— По какво се различават от другите европейски терористи?

— Разликата е голяма. Нито един терорист от 17Н, нито от Първо, нито от Второ поколение, не е бил залавян някога. Нито пък е бил идентифициран през двадесетгодишния период на тяхното съществуване.

— Значи вече са започнали да остаряват. Как така никой от тях не е бил залавян?

— Те са интегрирани в гръцкото общество като доктори, професори, механици, скулптори, все нормални граждани. Дори и в двойствения си живот, те все пак успяват да отмъщават за своите мъртви и ранени другари чрез изкусно планирани терористични акции.

— Май усещам нотка на уважение в гласа ти?

Дуган сви рамене.

— Когато на 17 ноември 1973 година студентите от Атинския технически университет протестираха срещу кървавия режим на полковник Георгиос Пападопулос, полицията и армията ги нападнаха безмилостно.

— А откъде идва агресията срещу нас?

— Както казах, те са марксистко-ленинската организация. По времето на комунистическата съпротива срещу деспотичната монархия на крал Константин, цареше убеждението, че ЦРУ стои зад поражението на лявото крило. Пападопулос взе властта чрез преврат. Тогавашните студенти — започнали днес да остаряват, както ти каза — никога не простиха нито на американците, нито на европейците, нито на сегашното гръцко правителство. Следователно вече две поколения от *17Н* водят двойствен живот.

Мейсън изпука ставите на преплетените си пръсти.

— Комюникето за вероятен съюз на *17Н* с ислямистки фундаменталисти за последваща голяма атака срещу нас е накарало всички в столицата да настръхнат. Обади ми се директорът. Искане да се върнеш в офиса в Ню Йорк, за да обсъдите положението с техния най-добър анализатор на Близкия изток.

Дуган усети краката си да треперят. Сложи ръце върху коленете си, за да прикрие тремора.

— Обратно в Ню Йорк?

— Съжалявам, Дуган. Знам, че след атентатите от 11 септември веднага поиска да те преместим от Манхатън. Става дума само за ден-два.

— И защо аз?

— Защото Балканите са твоят регион. Живя известно време в Гърция и изучава атаките на *17Н*. Трябва да разберем какво знае Рейвън Слейд, преди да са я измъчвали и да са измъкнали информацията. Анализаторът на Близкия изток в Ню Йорк може би ще успее да ти помогне да идентифицирате фанатизираните ислямисти, които действат с тях.

— За гръцки ортодоксални християни, каквито са *17Н* — замислено каза той, — съюз с мюсюлмани изглежда прекалено странен...

— Тогава твоя е задачата да разчепкаш нещата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Атина

Изстрелите стреснаха Фей Сойер, докато тя не изпуснаше от очи Рейвън през стъклената преграда на стационара. Когато новият пациент изхлузи превръзките от лицето си, веднага й мина през ума, че е от *17Н*. Но все още бе прекалено рано да разкрие собствената си самоличност.

Свали сестринската униформа и облече пола и блуза. Медицинският картон на Рейвън стоеше разтворен върху бюрото ѝ. Тя го грабна и избяга през задния изход. Кафявият ѝ минибус беше паркиран на алеята, непосредствено до изхода. Можеше безпроблемно да се измъкне, но първо трябваше да види накъде ще отведат Рейвън. С изключени светлини тя заобиколи сградата на клиниката от задната страна и паркира до главния вход. Отвори жабката и извади пистолета си.

Проследи черния седан, който няколко пъти смени посоката, докато накрая спря пред невзрачна сграда, на партера ѝ имаше магазин за дрехи втора употреба. Паркира, все така с изключени фарове. Двама от мъжете вкараха Рейвън вътре, по-късно колата потегли. След минути през прозорците на втория етаж блисна светлина. Значи тук бе тайната квартира, в която смятаха да държат Рейвън.

* * *

Стигна до едно празно място в покрайнините на Атина и паркира встрани на пътя. От един от мобилните си телефони за еднократна употреба набра номер в Ирак.

— Кой се обажда?

Позна гласа на Набила — военния съветник на генерал Риана Хасан.

— Обажда се майор Фатима Саид.

— *Аллах Акбар* — откликна Набила.

— Да. Слава на Аллах. Свържи ме с генерал Хасан.

— Тя ръководи танковите маневри. Ще те прехвърля на секретния й телефон.

Няколко секунди по-късно прозвуча остър женски глас.

— *Салам алейкум*^[1], майоре!

Тя си представи отсреща розовото лице, забрадено със сивкавозелен шал, който едва прикрива кичурите бяла коса, представи си как мускулестото й тяло е опънало копчетата на униформата.

— *Алейкум салам*, генерале!

— Хубаво е да те чуя, Фатима. Радвам се, че си невредима. *Аллах Акбар*.

Да, Бог е велик, помисли си тя и бързо отговори:

— Да. *Аллах Акбар*.

— Осъществен ли е контактът със 17 Ноември?

— Все още не, генерале.

Тя описа случилото се в психиатрията.

— Преди да застрелят Джейсън Тедеску, той накара протежето си Рейвън да рецитира нещо. После се опита да я удуши. Мисля, че трябва да се свържем със 17Н, едва след като разберем какво са научили от нея.

— Звучиш притеснена. Дали Тедеску е информирал 17Н, че е планирал *Драконови зъби* като съвместна операция?

— Чух само няколко изречения от това, което изрецитира Рейвън. Ако успея да се добера до нея, преди да са я убили, ще науча и останалото.

— Сигурна ли си?

— Не забравяй, че тя беше под моята опека в психиатрията. Баща й диагностицира нейното заболяване като гранично личностно разстройство, комбинирано с хистрионно личностно разстройство^[2].

— Западняците страдат от какви ли не разстройства на личността. А в какво точно се изразяват тези?

— Страдайки от гранично разстройство, тя приема света около себе си като нереален. Чувства, че и тя самата не е истинска — чува и вижда себе си като чужд човек.

— Като усещане за напускане на тялото?

— Нещо подобно. Същевременно прилича и на множественото раздвоение на личността, но без амнезията.

— А как се проявява заболяването?

— Със самонараняване и суицидно поведение. Ужасът от самота често води до френетични опити да се избегне изоставянето. Пациентите биват приемани в психиатрия, обикновено за около шест месеца, с диагноза шизофрения. Тяхната основна мантра е: *Мразя те! Не ме изоставяй!*

— И как граничното разстройство се комбинира с — как го нарече — хистрионно?

— Хистрионната личност е жизнена и драматична. Винаги иска да е център на внимание. Крайно податлива е на внушения, същевременно е и съблазнителна.

— Звучи ми като трудна задача. Как смяташ да подходиш?

— В миналото бащата на Рейвън често я е хипнотизирал. Мисля, че точно това е направил и сега, веднага след като тя разговаря с Тедеску. Предлагам да оставим *17Н* да се пробват да извлекат от нея повече подробности. Ако не успят, ще я измъкна и сама ще се опитам да го направя.

— Чудесно, Фатима. Дотогава не напускай Атина.

— Преди да съм се свързала със *17Н*, искам да попитам дали наистина са ни нужни?

— След като Тедеску се свърза с нас, нашите разузнавателни източници докладваха, че той е законспирирал гръцки бойни отряди в три големи американски града. Повечето от членовете им са вече на средна възраст. Ако, както ти твърдиш, протежето на Тедеску е наизустило информацията за целите, както и за оръжието и начина му на използване, тогава трябва да разберем какво знае.

— Съгласна съм, генерале.

— Сега, след като си открила местонахождението на тайната им квартира, осъществи контакт. Ако откажат или не са в състояние да извлекат тайната ѝ, използвай всичко възможно, за да я доведеш тук, в Ашраф. Като имам предвид твоята подготовка, вярвам, че ще се справиш.

— Ще бъде изпълнено.

— *Иншаллах!*

— Да, генерале. Ако Бог позволи.

— *Салам алейкум*, Фатима.
— *Алейкум салам*.

[1] Мюсюлмански поздрав — „Мир на теб“. — Бел.прев. ↑

[2] Характеризира се със склонност към драматизиране и преувеличаване на собствените преживявания, театралност и показност. — Бел.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Атина

Ярка, заслепяваща светлина събуди Рейвън. През цялата нощ. През всяка нощ. Проблясва и изгасва. Проблясва и изгасва. Колко дни минаха вече? Трябва да се опита да ги брой. Светлината проблясваше за толкова кратко, че тя не успяваше да се ориентира. Отново тъмнина. Бе слаба и изтощена. С пресъхнала уста.

Как да брой дните или нощите? Няма с какво да драска върху стената. Опипа шестте стари белега върху стомаха си, които беше направила, за да помни колко пъти баща ѝ я бе вкарвал в лудницата.

Тънък лъч светлина я заслепи. Една ръка подхвърли бутилка с вода. Точно навреме. Изпи на големи глътки хладката вода.

Добре. От този момент нататък ще татуира всекидневен календар върху плътта си. Четири или пет дни изминаха от отвличането ѝ? Нави десния ръкав на блузата си и издра с нокти пет линии върху ръката си. Миризмата на кръв я увери, че не сънува. Болката я върна обратно в истинския свят.

В деня след този, в който ѝ подхвърлиха водата, започна да блъска по вратата.

— Пуснете ме! Трябва да пишкам!

Никакъв отговор. Заудря отново.

— Тогава ще го направя тук.

Никакъв отговор. Вървете по дяволите тогава. Смъкна панталона и бикините си и клекна. Облекчи се върху купчина дрехи. Избърса се с нещо като шал. Ако куцията баща на Алекси щеше да я убива, явно нарочно си удължаваше удоволствието. Ако пък искаше да я изнасили, тогава какво още чака? Трябваше да остане концентрирана, за да оживее. Ще се отбранява и чак след това може да се самоубие.

Вратата на килера се отвори. Светлината я заслепи. Той влезе в килера опрян на патерицата си. Разтвори краката ѝ. Тя зарита, но той беше прекалено силен. Задърпа си ципа.

Миризмата на собствената ѝ урина. Започна да ѝ се повдига. Повърна в лицето му. Той я удари.

— Кучка! Следващия път ще те изнасия с патерицата.

— С кой край?

— Може би първо ще те убия и тогава ще си поиграя с тялото ти.

— Също може да изпратиш сина си, за да ти свърши мъжката работа.

Той я удари с юмрук и излезе от килера. Вкусът на повръщано остана в устата ѝ, докато заспа.

Колко време измина? Усети болката в ръката си. Време е за шести срез. Но трябваше да изпразни червата си. Докато се навеждаше и клякаше, вратата се разтвори.

— Господи, каква смрад!

Гласът на Алекси.

— Вината е на баща ти, че не ме остави да отида до тоалетната.

На мига усети удар в тила си.

— Ще говориш само ако ти е разрешено!

Сложи превръзка на очите ѝ я поведе за ръка.

— Върви. След като свършиш, аз ще те изкъпя.

— Защо ми е нужна превръзка на очите?

— Казах ти да не говориш.

— Ти доброто или лошото ченге си? Предполагам, че ти си доброто.

Той я натисна върху тоалетната. Нямаше седалка. Студен порцелан. Когато свърши, я вдигна за раменете и я избута към душа. Пусна водата. Студена! Мъжът я изми.

— Кефиш ли се?

— Все още не — отговори Алекси.

— Тогава побързай, преди да те е изпреварил твоят старец.

Той я избута отново в килера и заключи вратата.

Някой бе почистил.

— Вземи си дрехи от закачалките.

— Това са мъжки дрехи.

— В тъмното никой няма да те види.

— Това казваше и баща ми. Ако се обличам като момче, щяла съм да се спася от обарванията на мъжете. Такива като баща ти.

Той удари по вратата.

— Твоят тъп баща си пръсна мозъка, вместо да те защитава.

— Не ме оставяй сама.

Тишина.

Тършувайки в тъмното, тя намери суитчър и панталон и ги облече.

Колко време измина? Ярък спомен! Изстрелът. Напуснала е тялото си и наблюдава сама себе си как гледа кръвта, която капе от челото на баща ѝ. Алекси изписва *17Н* с татковата кръв.

— Какво е *17Н* — пита тя.

— Ще научиш, когато мога да ти се доверя.

— Сега можеш да ми се довериш.

Още един ден? Поредна нощ? Тя блъсна по вратата.

— Гладна съм.

Никакъв отговор.

Усети преминаването на дните. А времето? Един час? Два? Вратата на килера се отвори и някой навря чиния в ръцете ѝ. Тя заби пръст в съдържанието.

— Студена мусака? Аз не мога да я понасям дори гореща... Няма да ям тази гадост.

Той натисна чинията към нея, размазвайки мазната храна по лицето ѝ.

— Ако искаш — каза той. — Единствено това ще получиш през следващите няколко дена.

Мъжът затръшна вратата и я заключи отново.

Тя го изруга тихо, но събра остатъците от храна по лицето си и ги пъхна в устата си. Насили се да преглътне. Поне няма да гладува.

Дълго време ще е затворена. Но Алекси е мъж и щеше да пожелае да я види гола, когато е готов.

Трябваше да остане жива, за да го накара да я желае, също като онези мъже от *Лизистрата*. Щеше да си изиграе ролята. Дори накрая

ще се чуят бурни овации.

Тогава чу пронизителния глас.

... по-добре ще е бързичко да го съблазниш, сестричке, в противен случай измисли някакъв начин да се самоубиеш...

ШЕСТА ГЛАВА

Ню Йорк

Дуган помоли шофьора на таксито да стигне по заобиколен път до федералната сграда „Джейкъб К. Джавитс“.

— Мини покрай мястото, където бяха кулите близнаци.

— В такова задръстване? Ще отнеме цяла вечност.

— Но ще има и по-голям бакшиш. Искам да видя това място.

Двадесет и пет минути по-късно таксито спря близо до строителната площадка, известна преди като Световен търговски център.

Дуган отвори куфарчето си, бръкна в торбичката вътре и напипа топката за бейзбол. Прокара пръсти по шевовете ѝ и я стисна.

— Окей, да тръгваме.

Шофьорът се обърна.

— Накара ме да се провирам в това задръстване само за да хвърлиш един поглед?

— Точно така. Потегляй.

След четиридесет минути колата спря до двадесет и осем етажната федерална сграда. Плати на шофьора и му добави още десет долара.

Вътре охранителите внимателно прегледаха картата му от ФБР и личните му документи и го преведоха от въртящите се врати до асансьорите, водещи към офисите на ФБР. Слезе на двадесет и шестия етаж, където се помещаваха звената „Операции“ и „Команден център“.

Достигна до „Външно контраразузнаване“ и информира белокосата секретарка, че има уговорена среща с новия аналитик от „Разузнаване на Близкия изток“. Тя натисна бутона на интеркома.

— Агент Франк Дуган е тук.

После посочи с ръка:

— Третият офис вляво. Госпожица Херик ви очаква.

Когато приближи вратата, прозвуча металическо жужене и тя се отвори. Нежен, почти детски глас каза:

— Заповядайте, агент Дуган.

Елизабет Херик се изправи зад бюрото си. Привлекателна жена, с фини черти и хубава кестенява коса до раменете. Протегна ръка и се ръкува енергично. Погледна го и зачака той да започне разговора.

— Харесва ли ви Ню Йорк, госпожице Херик?

— Повечето хора ме наричат Лиз. Това е първото ми назначение. Наскоро завърших Куантико^[1].

— Хареса ли би да стреляте по картонените хора в „Пътеката на Хоган?“^[2]

— Справих се.

— Куантико не е Близкият изток. Къде сте учили?

— В Техеран.

Това му навя доста спомени. „Тази прекрасна, млада аналитичка в Иран? Не се усеща никакъв акцент.“

— Предполагам, че говорите фарси?

— Арабски също. Слушай, хайде да спрем с празните приказки, Дуган. И двамата сме по петите на терористи. Разполагам с информация, че *МЕК* обмислят възможен алианс със *17Н* за провеждането на операция *Драконови зъби*.

— Окей, но не е нужно да хапеш.

Смехът ѝ прозвуча като ромонещ поток. Тя включи компютъра си и въведе парола *Лагерист*. Завъртя монитора към него.

Видя лице, скрито зад шамия.

— Агентът с кодово име *Лагерист* — каза жената — беше военен разузнавач в Иран, служещ в Революционната гвардия на аятолаха. Сега е подчинен на офицер от ЦРУ.

— Как се свърза с него?

— Майка ми беше секретарка в иранското посолство по време на Иранската революция. *Лагерист* ни изведе от страната преди нахлуването в посолството и вземането на заложниците.

— Кое те накара да му се довериш?

Тя затвори очи, като че ли се опитваше да си припомни нещо.

— Събудих се посред нощ и чух войник от Революционната гвардия, който прошепна първия куплет от „Рубайят“:

Стани! Слънцето вече е хвърлило
своя елмаз в чашата на нощта.
И ето, ловецът от изток
е уловил султанското минаре
в едно серкме от светлина.^[3]

— Омар Хайям, персиецът, е бил сунит. Революционната гвардия на аятолаха е съставена от шиити. Този сунитски воин, с кодово име *Лагерист*, ни закара до Турция.

Сега картината на монитора показваше пейзаж от шубраци и дюни, очевидно заснет от малка ръчна камера. Някакъв глас прошепна: „Това е лагерът на *Муджахидин ал Халк* в Ашраф, намиращ се в североизточната част на Ирак“.

Камерата показва в близък план барикада, обвита в телена мрежа. Зад нея жени, облечени в зелено-сиви униформи, се бяха строили в бойна формация. Вместо традиционния женски хиджаб, всички те носеха мъжката шамия, навита около главите и раменете им.

Дуган се подсмихна.

— Очевидно тези ислямски свещени народни воители се перчат със своето равенство с мюсюлманските мъже.

Ноздрите на Елизабет се разшириха. Вероятно се опитваше да преглътне острия си отговор на сексистското му подмятане.

Франк Дуган попита:

— Кои са тези жени все пак?

— Те бяха радикалната мюсюлманска студентска група, която помогна за детронацията на шах Пахлави — смятаха го за марионетка на ЦРУ. След като шахът избяга от Иран в Съединените щати, те ръководиха превземането на американското посолство в Техеран и държаха заложници в продължение на 444 дни. Точно тогава *Лагерист* ни изведе от страната.

— Но това беше толкова отдавна, още по времето на президента Картър. Защо сега се интересуваме от тях?

— След революцията в Иран, те излязоха на протести за каузата, в която вярваха — един либерален, марксистко-ленински Иран. Но аятолах Хомейни ги предаде. Моллите, които завзеха властта, превърнаха Иран в теокрация, подвластна на религиозните закони на

шерията. Студентите от *Муджахидин ал Халк* се разбунтуваха срещу моллите. По това време поддръжниците им наброяваха повече от 500 000 души, но Революционната гвардия успя да арестува повечето от тях, а после ги измъчва и екзекутира. Оцелелите са около 4000, сега се намират в Ашраф и са единствената иранска опозиция срещу моллите.

— Все пак, по време на Ирано-иракската война, те преминаха на страната на Саддам. Помогнаха на братовчед му, Химическия Али, да използва отровен газ срещу кюрдите и блатните араби. Срещу мъже, жени и деца.

Тя сви рамене.

— Те са опасни, но и интересни.

Картината на монитора се придвижи от бойния строй през някакви шубраци до отвора на тунел.

Гласът поясни: „Това е един от няколкото тунела в Ашраф, които *МЕК* използват, за да прекосяват границата между Ирак и Иран по време на внезапните си атаки. Това е също и мястото, където Саддам скри много от своите биологически оръжия“.

Внезапно картината изчезна, но гласът на *Лагерист* продължи да звучи. Той каза: „*МЕК* сега разполага с всички биооръжия на Саддам. Планът им включва доставка на едно от тях до отрядите на *Хизбула* в Америка. Но след разрива им с моллите те търсят нови съюзници. Ако обединението им със *17Н* се осъществи, операция *Драконови зъби* ще бъде такава, че атентатът срещу кулите близнаци ще изглежда като детска работа“.

Елизабет Херик изключи монитора.

— Съжалявам, това може би те разстрои. Знам какво се е случило със семейството ти.

— Sprawям се. Инспекторите на ООН не откриха ли тези оръжия за масово унищожение?

— Разбира се, ако *МЕК* им бяха позволили да се ровят в укрытията им. Но според един предишен доклад на *Лагерист*, от *МЕК* са им попречили да стъпят на територията на Ашраф.

— Когато отида в Гърция, по какъв начин да се свържа с *Лагерист*?

— Чрез неговата свръзка от ЦРУ с кодово име *Харон*.

— Страхотно. Митичният древногръцки лодкар, който превозва мъртвите до подземния свят през река Стикс.

— Сега каква е задачата ти?

— Ще летя до Синсинати, за да огледам кабинета на Тедеску. Искам да видя какво мога да науча за заниманията му във факултета по класическа филология и за връзката му с Рейвън Слейд.

— А после?

— Тръгвам за Гърция. Кой ми е свързка там?

Жената се поколеба.

— Доколкото ФБР е заинтересовано — извън официалната ти позиция в посолството ни в Гърция — ти не съществуващ.

— Ами ако дешифрирам посланието на Тедеску, трябва ли тогава да го глътна заедно с една ампула цианид?

— Тогава — и само тогава — ще се свържеш с мен.

— Твоето кодово име?

— *Цимбал*.

— Необичайно име. Какво те накара да го избереш?

— *Лиз* изписано на обратно е *Зил* — турската дума за *цимбал*. А твоето какво е?

— Никога не съм имал такова, тъй като винаги съм бил анализатор зад бюро. Предполагам, че като агент зад граница трябва да си измисля кодово име.

Замисли се за кратко. После се усмихна.

— За операция *Драконови зъби* можеш да ме наричаш *Зъболекар*.

— Макар че — доколкото ФБР е заинтересовано — ти вече не съществуващ и можеш да мислиш за мен като за твоята пъпна връв тук.

Той се вгледа в сините ѝ очи.

— *Цимбал*, надявам се, че няма да ми резнеш връвта и да изхвърлиш плацентата ми.

— Разбира се, че няма, *Зъболекар*. Поне няма да го направя, докато си все още жив.

[1] Академията, в която ФБР провежда обученията в борба срещу тероризма. Намира се в Куантико, щата Вирджиния. — Бел.прев. ↑

[2] Тренировъчно съоръжение, простиращо се на повече от 40 хиляди кв.м, намиращо се в Куантико. Използва се за обучение на агенти за престрелки в градска среда, отбрана, разследване и др. — Бел.прев. ↑

[3] Цитирано по Б. Райнов, „Този странен занаят“, „Български писател“, С. 1978. — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Атина

Когато вратата на килера отново се отвори, Рейвън видя чиния с риба и картофи, сложена на масата. Стомахът ѝ жалостиво просвири.

Мъжът, когото наричаха Алекси, бе все така с черната си ски маска. Сложи един стол за нея.

— Сядай. Яж.

— Как така сега си мил към мен? Да не би това да е последната ми вечеря?

— От теб зависи.

... разбери каква игра играе, Рейвън. ти си тази, която може да въртка мъжете...

— Каквито и причини да имаш за моето отвличане, искам да знаеш, че винаги се възхищавам на силните мъже, които се борят срещу тиранията.

— Точно това искам да чуя.

Тя се нахвърли на рибата, едва успяваше да отделия костите.

— Какви други неща искаш да чуеш?

— Например, какво ще направиш, ако те изнасиля?

— На пълен стомах? Вероятно ще те оповръщам целия, както направих с баща ти.

Смехът му беше дълбок.

Трябваше да продължи да си играе с него.

— Имаш секси смях, но няма нужда да ме изнасилваш. Ще направя каквото кажеш.

— Това как те кара да се чувстваш?

— Няма да знам, докато не видя лицето ти.

— Ще махна маската, когато започна да ти вярвам.

— Аз съм твоя заложница. Как бих могла да ти навредя?

— Не мисли за себе си като за заложница. По-скоро си някой, който може да помогне на онеправданите, които страдат заради

американските капиталисти. А те смучат парите на нашата държава, точно както вампирите изсмукват бедните си жертви.

Тя се замисли.

— Значи ти си комунист.

— Марксист-ленинист. Ние вярваме, че властта трябва да е в ръцете на народа. Не в паразитиращите издънки на богатите. Америка е зла империя.

Забеляза как той внимателно я наблюдава.

... недей да му противоречиш...

— В днешно време — продължи запалено, — дори нашите държавни служители са под контрола на американското ЦРУ. Да не говорим и как огромно количество информация не се публикува във вашите вестници, понеже им влияят промиващите мозъка рекламодатели.

— Промиващи мозъка? Искам да науча още.

— Вашето ЦРУ подкрепи фашистката хунта на тиранина полковник Пападопулос. Хунтата бе по-лоша дори и от нацистите. Полковникът управляваше народа си с железен юмрук. Преследваше дисидентите. На 17 ноември 1973 година неговите танкове нападнаха мирно протестиращи студенти пред Атинския политехнически университет — избиха тридесет от състудентите на баща ми, в това число и неговата любима жена. Баща ми и най-добрият му приятел бяха сред осемстотинте ранени.

— Баща ти? Онзи, който куца?

— Има изкуствен крак. Преди беше състезател по маратон. Твоята страна е виновна.

— Наистина не разбирам.

— Тук ще разбереш някои истини.

Животът ѝ зависеше от това да схване неговата омраза към американците.

— Слушам те.

— Когато на следващата година хунтата на полковника падна от власт, баща ми и неговият приятел Джейсън Тедеску основаха *17Н* — в памет на клането от седемнадесети ноември.

Тези думи. *17 Ноември, 17Н*. Нещо, за което Тедеску каза, че се отнасяло само за тях и *МЕК*. Халюцинация ли беше това?

— Каква връзка има баща ми с всичко това? Той не беше политически ангажиран. Работеше като психиатър.

— Той лекуваше нашите американски и гръцки симпатизанти. Всъщност баща ти беше къртица на ЦРУ.

— Шпионин? Не е възможно. Щеше да ми каже. Той ме обичаше.

— Така ли мислиш? Тогава как ще си обясниш, че те затвори в приют за душевноболни?

Тя отвори уста, занемяла от шокиращия въпрос. Взираше се в него през замъглените си от сълзи очи.

— Ще ти кажа защо — меко каза той, като галеше косата ѝ. — Защото Америка кара хора като него да се обърнат против собствените си деца, праща синове и дъщери да умират във войни срещу невинни хора по света. Когато се научиш да виждаш през капиталистическите лъжи, ще се почувстваш като преродена.

... престори се на заинтересувана...

— Научи ме.

Гласът му омекна.

— Рейвън, ти си не само красива, но и умна.

Той издърпа маската от лицето си. Тя видя — красиво, строго мъжко лице, с плътни черни вежди и тъмни, пронизващи очи. Дали фактът, че я остави да го види без маска означава нещо? Отмяна или изпълнение на смъртната присъда?

— Ще ме убиеш ли?

— Не.

Дали той чува колко силно бие сърцето ѝ?

— Ще ме изнасилиш ли?

— Не. Ще разкъсам черната пелена пред очите ти, за да можеш да видиш лъжата, в която живееш.

— Готова съм.

— Това е достатъчно за днес.

Рейвън се изправи и тръгна към килера си. Мъжът я спря.

— Има една празна стая с малък прозорец, в която можеш да спиш. Ще сложа и матрак, за да ти е по-удобно.

Тя погали ръката му.

— Оценявам добрината ти.

Когато Алекси излезе от кухнята, тя си помисли дали да не се втурне към входната врата. Май по-добре да не го прави. Със сигурност би чул завъртането на бравата. Трябва да го накара да я пожелае. Прецени, че ще му достави удоволствие, ако почисти масата и измие чиниите. Връщайки се с матрака, той се усмихна, като я видя до мивката.

— Имаш ли някаква постоянна работа? — попита тя.

— Туристически гид съм. Разхождам групи от тъпи туристи през руините и им разказвам истории за нашата златна ера.

— Каза, че си учил английски в Америка. Как така?

— Бях студент на разменни начала в Детройт за три години.

— Ами тогава Америка не е чак толкова лоша, щом млади хора от различни държави могат да отидат там и да учат.

Той хвърли матрака на пода.

— Тъпачка! Америка действа така, че да заблуди останалата част от света за истинските си намерения — господство чрез разпространение на упадъчните си идеи.

Той я хвана за раменете и я блъсна обратно в килера.

— Нали каза, че мога да спя в стая с прозорец?

— Когато си готова да видиш светлината.

В реакцията му имаше абсурдна логика, но по-добре да не го провокира отново.

— Съжалявам. Казах го просто така. Дай ми още един шанс.

Той затръшна вратата и я заключи.

— Ще видим.

За да оцелее трябва да го накара да мисли за нея не само с политически подбуди. Трябва да го накара да я пожелае. Ще започне отначало утре сутринта. А сега да впише деня по кожата си. Докато прокарваше седмата линия по ръката си, прехапа език, за да не изкрещи. Благодареше на Бога за болката.

ОСМА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Франк Дуган едва удържаше мазератито си в тъпото ограничение на скоростта от петдесет километра. Скапан двулентов път. Не можеше да повярва, че му отне час и половина от летището в Синсинати до Уейбридж.

От надлеза видя кулата на голямо викторианско-готическо имение върху една скала. Според данните това бе клиниката, където Рейвън Слейд веднъж е била затваряна. Може би трябва да разгледа наоколо, преди да отиде в университета. Завивайки наляво по стръмен, покрит с чакъл път, той премина през ръждясала порта, увиснала на пантите си. Но прозорците и вратите на сградата бяха заковани с дъски. Не беше чул да са затваряли психиатрията.

Защо ли да спира пред тази лудница в планината? Инстинктът му подсказваше, че из нейните коридори и дебело облицовани изолатори ще намери отговорите, които са му нужни. Но най-напред да открие в университета записките на Тедеску и да потърси възможни следи към неговите шифровани пророчества.

Докато се спускаше по пътя секретният му мобилен телефон звънна.

— Да?

— *Зъболекар, тук е Цимбал.*

— Вече ми звъниш? Аз още не съм напуснал Охайо.

— Съобщение от *Харон* от Крит. Докладва, че преди доктор Слейд да се самоубие, той му е телефонира от Атинската психиатрия. Последните думи, които е казал, са били: „Дъщеря ми знае“.

— Знае какво?

— *Харон* е чул изстрел, след това клокочещ звук, после телефонът на Слейд е изключил. Според гръцката полиция, точно тогава *17Н* са взели дъщеря му за заложник.

— Отивам към университета, за да проверя записките на Тедеску. Може би ще открия това, което и Рейвън знае.

— Късмет.

Телефонът ѝ изключи.

Стигна до университета и пообиколи, докато открие колежа по хуманитарни науки. Оказа се късметлия и намери празно място на паркинга близо до входа. Справочникът вътре показваше, че номерът на кабинета на Тедеску е 132-А. Влезе и видя върху вратата залепена бележка:

Господин Тедеску е в Гърция, за да представи своя доклад на годишния конгрес на учените по класическа литература. Лекциите и конференциите се отменят за две седмици.

Предайте семестриалните писмени работи и научните си доклади на неговата асистентка г-ца Салинас.

В този момент съседната врата се отвори и момиче, приличащо на студентка, с плитки и в поличка на мажоретка, мина покрай него. Тя свали бележката и залепи нова.

Лекциите по старогръцка история и митология са отменени до края на семестъра.

За допълнителна информация се свържете с асистентката на г-н Тедеску г-ца Салинас.

Изглежда, че новините за смъртта на Тедеску най-накрая са достигнали до факултета.

— Търся асистентката на г-н Тедеску — каза той.

Тя се обърна, но вместо тийнейджърка пред него стоеше жена на средна възраст. Изпънатата кожа на лицето, като след пластична операция, правеше ръбестият ѝ череп подобен на предупредителна картинка върху етикета на бутилка с отрова. Зачервени очи. Ръце, кръстосани отпред — остри кости на мястото, където трябваше да са гърдите ѝ.

— Аз съм г-ца Салинас. Какво искате?

— От ФБР съм, госпожице Салинас. Искам да ми отделите една минутка.

— Ох, боже. Деканът току-що ми каза, че Джейсън е починал в Атина. Знаете ли какво се е случило?

— Бих желал да видя кабинета му.

Тя се огледа наоколо, като че ли не знаеше дали трябва да го направи, после извади от джоба си връзка с ключове и непохватно ги заопипва, докато намери правилния. Отключи вратата с номер 132-А и му направи знак да влезе.

Дуган огледа стаята. Върху бюрото нямаше нищо друго, освен един бронзов бюст на Зевс. Голям портрет на възрастен мъж, облечен в академична тога и шапка, висяха на дясната стена.

— Това ли е Джейсън Тедеску?

Салинас извади от джоба си кърпичка и избърса праха от позлатената рамка.

— Да.

Дуган отиде до металния шкаф за документи и дръпна едно от чекмеджетата. Беше заключено.

Посочи към връзката с ключове в ръката ѝ.

— Отключете шкафа, моля.

— Вътре няма нищо.

— Как така?

— Преди да замине за Гърция, Джейсън дари всички свои документи и лични ръкописи на библиотеката.

— Бих искал да се уверя.

Госпожицата повъртя ключовете, докато намери този, който ѝ трябва. Пъхна го в ключалката и отвори всички чекмеджета. Оказа се права. Всички бяха празни.

— Не ни казаха как е умрял — промълви тя.

— Колко добре го познавахте?

— С Джейсън се прехвърлихме от университета в Чикаго, след като той получи назначение тук.

— А вашите задължения какви бяха?

— Като негова асистентка работех с класовете му. Помагах в научните изследвания, подготвях изпитните работи, уреждах студентските конференции.

— Той имаше ли любими студенти?

Тя извърна поглед встрани.

— Единствената, с която наистина се сближи, беше дъщерята на доктор Слейд, Рейвън.

— Колко близки бяха?

— Той ѝ преподаваше старогръцка литература. Беше също академичен консултант и ръководител на програмата по сценично майсторство на Театралния факултет. Гледала съм всичките ѝ представления.

Някаква остра нотка се прокрадна в гласа ѝ.

— Рейвън беше невероятна актриса.

— По какъв начин невероятна?

— Когато се качваше на сцената, останалите актьори просто изчезваха, сякаш се сливаха с декорите. Тя се потапяше във всяка роля по такъв начин, че наистина изцяло влизаше в образа, който изпълняваше. Просто забравяш, че играе.

— Звучи внушително.

— Дори и извън сцената, още по време на четенето на текста и на репетициите, тя винаги беше център на внимание. Може да се каже, че кара всичко да оживява.

И внезапно изсъска: *Съблазнителка*.

— А когато не беше център на внимание?

— Беше затворена в себе си, изглеждаше депресирана.

— И казвате, че Джейсън Тедеску я е обучавал?

Черепът се килна надолу.

— По-скоро я напътстваше. Но след като получи нервен срив, баща ѝ я отписа от колежа.

— Вие видяхте ли го?

— О, да. Усетих, че нещо не е наред по време на първата репетиция на *Лизистрата*. Рейвън се бе качила на втори балкон и при репликата за изгладнелите за секс жени, които трябва да извърнат телата си от своите мъже, тя пребледня и припадна. Джейсън — искам да кажа г-н Тедеску — я занесе в офиса си за консултация. Това беше последният път, когато Джейсън или аз я видяхме. След това баща ѝ бе прехвърлен в Атина.

— Г-н Тедеску споменавал ли е защо въобще е напуснал Гърция?

— Когато е бил млад, в последния курс в Атинския политехнически университет, военната хунта избила неговите колеги.

Той бил ранен в главата и дошъл в Америка, за да се лекува. По време на престоя си получил студентска виза, за да продължи своето обучение.

— Пътувал ли е много?

— О, да. По цялата страна. Изнасяше лекции, посещаваше гръцките общности. Събираше информация за книгата, която пишеше: *Гърците в Америка*.

И без съмнение създаваше своите тайни бойни отряди.

Реши да опита.

— Може би ще ви успокои фактът, че Рейвън е била с него в Атина, преди той да умре.

Празният ѝ поглед не изрази никаква емоция.

— Как е било възможно това?

— Тя е била в Атинската психиатрия, когато колегите му са го настанили там — след като колабирал по време на лекция. Опитал се е да я удуши. Бил е застрелян по време на терористично нападение.

Лицето ѝ остана безизразно, но отново кръстоса костеливите си ръце.

— Той беше като Делфийския оракул. Винаги се отнасяше с нея, като че ли *тя* беше неговата най-висша жрица.

Без съмнение, в гласа ѝ прозираше ревност.

— Благодаря ви за отделеното време, г-це Салинас. Ще отида до библиотеката, за да хвърля един поглед на документите му.

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Той ме направи попечител на своите документи. Съгласно желанието му, за да се запазят шифрованите му пророчества непокътнати, ги изпратих в Атина, в архивите на Националната библиотека на Гърция.

— Ами аз и без друго съм се запътил натам. Ще ги погледна.

Тя се скова.

— Съгласно неговото желание включих и допълнение, според което те ще бъдат запечатани за период от десет години. След това ще бъдат достъпни само за учени историци.

Дуган я гледаше мълчаливо. Изпъна гръб и леко се облегна на празния шкаф за документи. Шкафът се наклони и отдолу се подаде ръбчето на лист хартия. Той го дръпна и изглади намачканата

страница. Най-горе стоеше заглавие *ОПЕРАЦИЯ „ДРАКОНОВИ ЗЪБИ“*, имаше две изречения, написани на ръка, над тях изписана думата *КАКВО*. Редовете бяха задрасквани и редактирани на няколко пъти. Той ги прочете на глас:

*В нашите тунели надалеч
чакат семена за бавен крах,
за да накажат всеки кръстоносци, Иншаллах.*

— Да имате някаква идея *какво* е тов...?

Внезапното ѝ движение го накара да вдигне поглед. Бронзовият бюст на Зевс се издигаше над главата му, светкавично озовал се в ръцете ѝ. Погледът ѝ бе свиреп. Той се наклони, за да избегне удара.

Твърде късно.

Експлодираща болка. Навсякъде мъгла. Пропадане. После тъмнина...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Атина

Доктор Мартин Кайл помахна на хората в публиката, докато те, изправени на крака, аплодираха неговата лекция в академичния център на Гръцката национална библиотека. Почесвайки късата си брадичка, той слезе от подиума и се отправи към масата, където трябваше да раздава автографи върху най-новата си книга *Анализи по Юнг^[1] на култовете, които убиват*.

Когато залата почти се изпразни, той се облегна назад и разхлаби вратовръзката си. Видя да се приближават двама гръцки полицаи, между тях вървеше възрастен мъж с черна превръзка на дясното си око.

— Д-р Кайл, аз съм Хектор Елиаде, началник на Атинските антитерористични сили.

Дълбокият му глас изгърмя в почти празната аудитория.

— Хареса ми вашата лекция. Сега бих се радвал, ако можете да отговорите на няколко въпроса.

— Какви например?

— Колко добре познавате Джейсън Тедеску?

— И двамата сме преподаватели в Университета Уейбридж, Охайо. Аз го докарах до болницата миналата седмица. Какво се е случило?

— Аз задавам въпросите тук, д-р Кайл. Защо го закарахте до Атинската психиатрична клиника?

— Той ме помоли. Най-близо е до академичния център. Точно след презентацията му върху древните гръцки и римски гатанки, той получи пристъп. Сега по-добре ли е?

— За какви гръцки гатанки е говорил?

— Древни гатанки. Говори и за Омир, който е умрял, след като не е успял да разреши гатанката на момчетата рибари.

— Какво е казал Тедеску за нея?

— Омир посетил оракула в храма на Аполон в Делфи, за да разбере къде е бил роден. Пророчицата на оракула му казала, че домът на майка му се е намирал на остров Йос. После добавила: „Пази се от малки деца, които задават гатанки“.

— Добре, д-р Кайл, продължете.

— Възрастният Омир отишъл до Йос. Там, на брега морето, видял две момчета, които ловели риба. Попитал ги какво са уловили. Едното момче отговорило: *Това, което хванахме, хвърлихме, а онова, което не хванахме, запазихме*. Омир си спомнил предупреждението на оракула за децата, задаващи гатанки. Безпомощен да намери отговор на гатанката на рибарчетата, Омир получил сърдечен удар и умрял.

— Каза ли той на публиката отговорът на гатанката?

— Странно, но не. Точно тогава той внезапно получи пристъп и припадна до катедрата.

— Какво можете да ни кажете за неговата връзка с гръцката марксистко-терористична групировка *17 Ноември*?

Кайл стегна вратовръзката си.

— Не знаех, че е бил свързан с тях.

— Вие изнасяте лекции за култовете, които убиват, а той е говорил за гатанки, които убиват. Някога споменавал ли е *17Н*? Или *МЕК*?

— Защо говорите за него в минало време?

— Беше застрелян в клиниката.

— О, боже мой! Не разбирам. По какъв начин е бил свързан със *17Н*?

— Точно това се опитваме да разберем. Подозираме, че той се е опитал да удуши дъщерята на директора на болницата, преди да бъде отвлечена.

— А защо мислите, че аз зная нещо за това?

— Според биографичната бележка във вашата книга, специализацията ви е върху тайните общества. На уебстраницата ви пише, че сте изучавали не само гръцка митология и фолклор, но и арабски и персийски тайни религиозни практики.

— Да, използвам ги като помощен материал. Но това не е моята основна професия. Аз съм аналитичен терапевт, работещ по метода на Юнг.

— Колко дълго мислите да останете в Гърция?

— Графикът ми за следващите три седмици ми позволява да посетя няколко гръцки острова и Кипър. После ще се върна в Атина, за да се присъединя към туристическата група за обратния полет към Охайо.

— Посещавали ли сте някога Техеран или Багдад?

Той прекара опакото на ръката през устните си.

Какво общо биха могли да имат сегашните му научни занимания в Гърция с Иран или Ирак?

— В миналото изучавах ислямистките култове, но не виждам...

— Запознат ли сте с иранската ислямистко-марксистка организация *Муджахидин ал Халк*, известна още като *МЕК*?

— Водачите ѝ участваха в превземането на американското посолство в Техеран.

— А каква е ситуацията сега? Тази организация нещо като култ ли е? Последователите подчиняват ли се сляпо на своите лидери, дори до смърт?

— Според дезертъори организацията се ръководи главно от жени. Тези, които са омъжени, са принуждавани да се развеждат. Отделят ги от децата им. В *МЕК* господства закон за безбрачие. Когато техният лидер Мариам Раджави беше затворена по време на нейното самоналожено изгнание в Париж, няколко от последователките ѝ се самозапалиха. Те са ислямистко-марксистки, антиамерикански терористи. Много от дезертъорите ги наричат култ. Но защо изведнъж се заинтересувахте от тази група?

— Разузнаването ни получи информация, че може да формират съюз с гръцката марксистко-терористична група *17Н*. Вярваме, че нападението над Атинската психиатрия е било само началото.

— Какво общо има с тях Джейсън Тедеску?

Елиаде потупа с пръст бузата си.

— Преди много време, той е бил сред студентите, протестиращи пред Политехническият, и е бил осакатен след атаката на хунтата. Вярваме, че той е внедрил тайни бойни отряди из Америка.

— Трудно ми е да си представя алианс между гръцките православни *17Н* и мюсюлманите от *МЕК*.

Кайл грабна бележките от лекциите си, но изпусна няколко листа на земята. Наведе се да ги събере и ги натика в куфарчето си.

— Мюсюлманите и гръцките православни християни се мразят и воюват един с друг още преди кръстоносните походи. Защо *МЕК* би искала да осъществи съюз с толкова древен враг?

Елиаде сви рамене.

— В наши дни много от телевизионните спецове цитират старото клише: *Врагът на моя враг е мой приятел.*

— Но малко от тях знаят, че това е древна арабска поговорка.

— Имайки предвид вашето експертно мнение по тези въпроси, можем ли да потърсим пак помощта ви, преди да сте напуснали Гърция?

— Разбира се. Можете да ми се обаждате по всяко време.

Капитан Елиаде тръгна с двамата си подчинени.

— Докато сте тук ви пожелавам приятна и спокойна почивка. Но също ви предупреждавам да се пазите от гръцките гатанки. Много гърци са отгатнали отговора на гатанката на рибарчетата: *Това, което хванахме хвърлихме, а онова, което не хванахме запазихме.*

— И той е...?

Без да се обръща с лице към него, отговорът на Елиаде прокълтя в празната заседателна зала:

— Въшки.

[1] Карл Густав Юнг (1875–1961). Швейцарски психоаналитик, психолог и психиатър, ученик на Зигмунд Фройд. — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Според нейното броене бе деветият ден. Тя ритна вратата на килера.

— Трябва да пишкам.

Чу някакво движение, след това изщракването на ключалката. Утринната светлина я заслепи.

Алекси се усмихна.

— Знаеш как се стига до тоалетната.

Усмивката му я накара да се почувства малко по-добре. Зарадва се, че я оставя да отиде сама. Преди да излезе от банята, тя провери прозореца. Беше закован.

Излезе и се запъти обратно към килера, но той я спря.

— Седни. Заповядай на кафе и питка.

Донесе на масата две горещи чаши кафе и чиния с топъл хляб. Откъсна едно парче и го топна в кафето си. Тя последва примера му.

— Да продължим с нашия разговор от онзи ден.

Рейвън постави дланите си върху масата, като послушно дете в училище.

— Добре, Алекси. Каквото кажеш.

— Добро момиче.

... може би ще ти даде златна звездичка за послушание...

— Коя нация е злата империя? — попита той.

Какъв отговор искаше от нея?

— Америка.

— Защо баща ти те заключи в Атинската лудница?

... какъв отговор ще го зарадва?

— Искаш ли да ти кажа? — каза той.

— Да.

— Защото те е насилвал, когато си била малко момиченце и вероятно сега си започнала да си спомняш.

Тя кимна.

— Той...

... затваряй си устата, рейвън...

— И на никого не му е пукало какво се е случвало с теб.

— Откъде знаеш?

— Ще ти го докажа.

Той излезе от кухнята и след няколко минути се върна с лаптоп.

Кликна с мишката.

— Зареждам търсачката.

— Какво е това?

Разбира се, че знаеше, но беше съгласна с гласа на сестра си да се прави на тъпа блондинка.

— Позволява ми да търся във всичките вестникарски статии по света до този момент.

... накарай го да пожелае да те обучава, мъжете като него...

— Невероятно! Какво ще търсиш?

— Публикации от деня, в който те освободихме от лудницата.

Нека да видим дали някой въобще се е постарал да спомене, че си била отвлечена.

Тя потрепери.

— Сигурна съм, че някой е писал. Това са новини все пак.

Той написа *Рейвън Слейд*.

— От колко време си с нас?

Под масата, тя прекара пръсти по белезите по ръката си.

— С днес стават девет дни.

— До името ти ще добавя и датата, на която те взехме с нас. Ето ги и вестниците. *Ню Йорк Таймс*, *Дейли Нюз*, *Интернешънъл Хералд Трибюн*. Виждаш ли? Нито думичка. Ако им пукаше, щеше да има новини за теб.

Тя изведнъж се уплаши.

— Провери и местните вестници.

Той въведе имената на гръцките вестници. Нищо не излезе за нейното отвлечане. Показа се прав. На никого не му пукаше.

— Ето защо ще ти е по-добре при нас. Разбираш ли, Рейвън?

— Започвам да разбирам.

— След като застрелях по грешка Джейсън Тедеску, го чух да казва: *Рейвън знае*. За какво сте разговаряли? Какво знаеш?

Тя поклати глава.

— Не знам какво знам.

Алекси стана от масата и се пресегна към един шкаф. Беше с гръб към нея и не го виждаше какво прави.

— Един от нашите хора винаги си има запас.

Той ѝ подаде парче черен шоколад.

Тя отхапа малко парченце. После едно голямо, после още едно, усещайки как бузите ѝ се издуват от сладка слюнка.

... по-добре е от златна звездичка...

Скочи и го прегърна.

Той се вгледа в лявата ѝ ръка.

— Откъде са тези одрасквания?

— Аз ги направих. За да броя дните. Моят личен календар.

Тя преброи белезите.

— Девет одрасквания за девет дни.

Той усуква ръката ѝ.

— Няма да го правиш повече. Аз ще ти казвам кой ден е, как да си прекарваш времето, кога да спиш, кога да ходиш до тоалетната. Никакви белези повече.

— Причиняваш ми болка.

Пусна ръката ѝ и я погали по бузата.

— Ако започнеш да виждаш нещата по-ясно, можеш да станеш една от нас.

— Ще правя каквото ми кажеш.

— Добре. Сега трябва да изляза за малко. Ще се върна след десет минути.

Усети, че се паникьосва.

— Не ме оставяй сама.

— Ще изляза само за мъничко.

— Вземи ме с теб.

— Не мога. Трябва да останеш тук.

Тя се притисна до него.

— Не ме оставяй.

— Мислех, че ще правиш каквото ти наредя.

Усети, че ѝ прилязва. Не трябва да го ядосва.

— Да, разбира се.

Зае се да почиства масата.

— Ще измия чашите и чиниите, докато си навън. Връщай се по-скоро.

Той я целуна по челото.

— Добро момиче.

Когато той излезе, забеляза, че е оставил вратата открената. Изтича до прозореца и го видя да прекосява улицата. Това беше нейният шанс да се спаси. Вън от този затвор и надолу по стълбите към свободата. Посегна да отвори вратата.

... задръж, рейвън, вероятно те наблюдава от отсрещната улица...

Тя отдръпна ръката си, като че ли дръжката бе нажежена до червено. Сграбчи с пръсти кичур от косата си и го опъна така силно, сякаш искаше да го отскубне. Ако искаше да я убие, щеше да го направи в лудницата. От друга страна, ако имаха нужда от нея, щяха да я пазят. Тя блъсна вратата и се върна обратно до мивката. Отвори чекмеджетата. Никакви ножове или вилици, само лъжици.

... счупи една чиния, прережи си гърлото...

— Защо искаш да се самоубия?

... направи го сега...

— Не!

... пъзла...

— Пъзла си ти. Аз сама ще избира времето и мястото, също като мама. Какво ще кажеш за това?

Никакъв отговор. Сестричката я нямаше.

Чу се шум от стъпки по стълбите. Той се връщаше. Тя се насили да влезе в килера и затвори вратата. Плачейки, прекара нокът по ръката си за края на десетия ден.

О, господи! Алекси ѝ забрани да се драска. Тя се изплю върху ръката си и затърка пресния белег. Ако я попита, ще каже, че е забравила. Или че го е направила, без да иска. Трябваше да го накара да повярва, че тя е неговата душа и тяло. Трябваше да го накара да я желае.

В тъмното опипа с пръсти белезите си, като че ли бяха брайлова азбука. Десетият ден беше все още пресен и болеше най-много.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алекси Коста се биеше срещу американски войници — чуваше писъците им, докато ги обезглавяваше. Внезапно те се превръщаха в жени и бебета...

Той се изправи изпотен в леглото. Преглътна мъчително. Глупав кошмар! Погледна часовника си. Почти седем. Рейвън вероятно все още спи в задната стая. Не я събуди, когато се прибра снощи, бе доволен, че не се е опитала да избяга.

Тихо почукване на входната врата го изненада. Кой би дошъл в тайната квартира, без преди това да се е обадил? Той дръпна чекмеджето на нощното шкафче и извади беретата си, 22 калибър.

— Кой е там?

Никакъв отговор. Държейки пистолета зад гърба си, Алекси внимателно пристъпи към вратата. Сгънат лист хартия се подаде изпод пролуката. Той дръпна рязко и отвори. Едно малко момченце се завъртя, готово да избяга, но той го хвана за ръката.

— Какво правиш тук?

— Жена дала на мене десет драхми да донеса хартия на тоз адрес — изхленчи момчето. — Никой не отваря. Тикам под врата.

— Как изглеждаше тя?

— Висока. Очи като въглен. Черна коса като корона. Мургава кожа. Хубава.

— Стой където си.

Той разтвори листа.

ОБАДИ СЕ НА НОМЕР 210-722-09-53 СПЕШНО

Бръкна в джоба си и извади монета от едно евро.

— Забрави, че си идвал тук.

Момченцето грабна монетата и се втурна надолу по стълбите.

Алекси влезе обратно, заключи вратата и се вгледа в съобщението. Никой друг освен членовете на 17Н не знаеше за тайната квартира. Ако полицията я беше открила, отдавна щяха да нахлуят. Повъртя в ръка телефона си. Разговорите могат да се проследяват. Но авторът на бележката бездруго знаеше местоположението му.

Бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади един от мобилните телефони за еднократна употреба. Набра номера. След четири позвънявания, тъкмо когато смяташе да затвори, нежен глас прошепна:

— Радвам се, че се обади, Алекси.

— Коя си ти?

— Няма да говорим по телефона. Ще се срещнем.

— Да се срещна с непознатата? Може да поискаш да ме убиеш.

Тих смях.

— Ако го исках, вече щеше да си мъртъв. Знаем къде си.

— Къде исках да се срещнем?

— След половин час, на Плака^[1], близо до таверната.

Професионално. Най-доброто място за уединение бе открито кафене, препълнено с туристи.

— Как ще те намеря?

— Аз ще те намеря. Ще се познаем взаимно. Не се обаждай повече на този номер. Ще изхвърля телефона, след като затворя.

Замаян, той се опита да си представи жените, с които беше спал. Твърде много бяха. Момчето каза, че била красива и висока. Черни очи и черна коса като корона. Скоро ще разбере. Затъкна пистолета на гърба си, под колана. Не че ще може да го използва в тълпата. Но пък защо да рискува?

Отиде до задната стая и почука.

— Пусни ме.

— Все още не, Рейвън. Имам работа за вършене.

— Не ме оставяй сама!

— Ще те пусна, когато се върна.

Мина през коридора и заключи вратата. После слезе в мазето и напусна през задния вход. Оглеждайки се наоколо, за да бъде сигурен, че никой не го наблюдава, той се качи на черния си мотор и даде газ по алеята.

Отне му петнадесет минути, за да стигне до Плака. Претъпкано, както обикновено. Сервитьорите се плъзгаха с таблите си между масите. Алекси се отправи към маса близо до таверната, както гласеше инструкцията.

Сервитьорът заразчиства масата.

— Искате ли менюто?

— Кафе и коняк.

В този момент две силни ръце го сграбчиха изотзад за рамената. Женският глас от телефона каза:

— Кафе и за двамата.

— Да, мадам.

Тя отпусна хватката и той се извърна. Утринното слънце зад нея освети силуета на висока стройна жена.

— Така имаш преимущество — каза той. — Ела и седни, за да видя кой организира тази интимна среща.

Смехът ѝ бе гърлен. Тя пристъпи настрани и се обърна към него. Точно както я беше описало момчето — навита като корона плитка, тъмни очи и мургава кожа. И никакъв грим. Около четиридесетте, но все още прекрасна. Слънцето се отразяваше в златния полумесец, висящ на златна верижка на гърдите ѝ.

Тя бързо го прибра между гърдите си и сложи чантата си на масата. Тежко изтракване. Пистолет? Тя избра това претъпкано място. Не би го използвала тук. Жената събра дланите си и той забеляза, че ноктите на дългите ѝ пръсти са без маникюр. Палецът и показалецът на дясната ѝ ръка бяха мазолести.

— Значи отново се срещнахме — каза тя.

— Отново? Не си спом...

Сервитьорът донесе кафето и бутилка коняк.

— Да наля ли коняк на госпожата?

Тя си сложи ръката върху чашата.

— За мен не.

— И така — каза той, щом сервитьорът се отдалечи, — ще ми кажеш ли как ме откри и как ме разпозна в тълпата? Или възнамеряваш да останеш загадъчна?

Тя отпи от кафето и го погледна над ръба на чашата си.

— Няма проблем. Видях лицето ти в Атинската психиатрия, когато си свали превръзките и сложи маската, преди да отвлечеш

Рейвън.

Той затаи дъх. Ето къде е виждал лицето ѝ. През прозореца на стационара.

— Сестра Фей Сойер?

— Всъщност майор Фатима Саид.

— Майор?

— От *Муджахидин ал Халк*. Свещената народна армия за освобождение. Някои ни наричат *МЕК*.

— Чувал съм за *МЕК*. Държавният департамент на САЩ ви обяви за терористична организация през... кога беше?

— 1997. Доста време, след като сложиха *17Н* в този списък. Нашите организации много си приличат.

— Но вие сте ислямисти. Ние сме православни християни.

— И двете религии почитат общия ни праотец Авраам. И двете организации са марксистко-ленински.

Той се прегърби в стола си.

— Как ме откри?

— Може би забравяш. Твоите хора не ме хванаха след престрелката. Избягах, но вместо да изчезна, аз ви проследих.

— Мислех, че си медицинска сестра.

— Знаехме, както и вие, че д-р Слейд беше информатор на ЦРУ.

— Каква е целта ти тук?

— Същата, каквато е и на твоите хора. Заедно правим онова, което мъчениците на Осама направиха на 11 септември.

Навеждайки се към него, каза:

— Вашият другар Джейсън Тедеску се свърза с нашия лидер, за да осъществи съюз между *МЕК* и *17Н* за провеждането на операция *Драконови зъби*.

— Не разбирам. Ние сме малка организация. Вие сте една цяла армия, добре въоръжена. Четири хиляди? Пет хиляди?

— Няма значение. Много добре знаем, че президентът Буш няма да бъде възпрян от Организацията на обединените нации. Ако Америка нападне Ирак, американските въздушни сили със сигурност ще бомбардират нашата база в Ашраф. Трябва да ги ударим първи.

Тя бе сериозна и убедителна, при това дяволски привлекателна. Немигащи очи на кобра и хипнотичен глас. Вероятно може да накара всеки да направи това, което пожелае. Той си представи как я прегръща, но си спомни силата на пръстите ѝ върху раменете му отзад, и пропъди тази мисъл.

— Какво искаш от нас?

— Джейсън Тедеску ни предостави информация, че преди много години той е основал тайни отряди в различни американски градове. Разказа ни за операция *Драконови зъби*.

Алекси вдигна чашата до устните си и промълви:

— Кога е било това?

— На конгреса, малко преди да го застреляш, той изпрати втори имейл на нашия генерал Хасан с предложение за съюз.

— И защо да се нуждаем от *МЕК*? Ако е вярно, че имаме тайни отряди, които той е основал в Америка.

— Проблемът е — прошепна тя, — че неговите отряди са съставени от стари мъже, вероятно вече грохнали. Жалко, ако умрат, без да са изпълнили мисията си.

— Какво предлагат твоите хора?

— Вие знаете градовете, но не и точните цели. Ние имаме оръжието, но нашите отряди от *Хизбула* в Щатите са под постоянно наблюдение. С вашите отряди и нашето оръжие ще можем да нанесем масивен удар.

Беше наистина дяволски сериозна.

— И така ти предлагаш...?

— Разведряване на отношенията. Държавният департамент на САЩ ни обяви за терористична организация, спряха всичките ни пари, идващи от нашия „Канадски благотворителен фонд за гладуващи мюсюлмански деца“. Имаме оръжие, скрито в Ашраф.

— Какво е оръжието?

— Първо ще трябва да ни платите петдесет хиляди долара.

— Ние не разполагаме с такива суми. Казах ти, нашата организация е малка.

— Но дрзка. Откраднете от някоя банка, която търгува с Америка. Когато имате парите, донеси ги на куриера, който ще ти даде оръжието.

— Къде ще направим размяната?

— На мемориала на студентите от Държавния университет в Кент, убити от националната гвардия на Охайо^[2].

— Много символично. Но как ще се свържа с куриера?

— Ще отидеш до „Дафодил Хил“ и ще поставиш обърната чаша с незапалена свещ върху мемориала. После ще сложиш камъче върху нея. Нашият куриер ще се приближи и ще каже: „Зъби“, а ти ще отговориш: „Драконови“.

Тъпо е да се използва името на операцията. Той сви рамене.

— Даваш й парите. Тя ти предава пратката.

— Ще представя твоето предложение на моите хора. Как ще се свържа с теб?

— Аз ще ти се обадя. Трябва да получа отговор преди нападението на Америка над Ирак. След това ще бъде много трудно. Още едно нещо. Обработи ли вече Рейвън?

— Пречупвам я към нашия начин на мислене.

— Стокхолмска обработка?

Той се усмихна.

— Рейвън сега мрази Америка колкото нас.

— С нея никога не можеш да бъдеш напълно сигурен. В клиниката се грижих за нея по време на шизофреничните ѝ кризи. Самонараняване, страх от самота, суицидност, фобии от височини и огън. Може да мислиш, че си промил мозъка ѝ, но постхипнотичното внушение на д-р Слейд със сигурност блокира посланието на Тедеску.

— Била си там. Какво разбра?

— Тедеску я накара да рецитира по памет. Нещо като гатанка.

— Баща ми каза, че другарят ни Тедеску винаги е смятал себе си за пророк, като Нострадамус.

— С тази разлика, че Тедеску не предсказваше бъдещето — каза тя. — Той го създаваше.

Звучеше разумно.

— Но Нострадамус е писал своите пророчества в неясни четиристишия, защото се е страхувал от инквизицията. Защо и Тедеску го е правил?

— Опасявал се от ЦРУ. Преди да умре, чух само две изречения, които Рейвън издекламира.

*Безликата богиня охранява
бъдещето от ветровитата кула.
И с истинска ненавист
на всеки тя плътта раздира.*

— Говорят ли ти нещо тези стихове?

— Нищо.

— Значи са гатанки, които трябва да се разтълкуват. Опитай се да изкопчиш от нея и останалото. Ако не успееш, ще я заведа до Ашраф. Докато помагах на д-р Слейд в работата му, се научих да се оправям с мозъци като нейния. Нека малко да постои при нас и ще разбера дали наистина се е присъединила към каузата ви.

— Ще го обсъдя с моите другари и ще ти се обадя.

Докато Фатима се изправяше, верижката с полумесеца се измъкна измежду големите ѝ гърди. Тя си проправи път между претъпканите маси и помахаша за такси.

Дали да не я последва? Не, няма смисъл. Тя се беше свързала с него. Но едно нещо го притесняваше. Беше чул, че *МЕК* не са само ислямистко-марксистка организация, но и култ, ръководен от жени мегаломани. Ще остави майор Фатима да раздава картите, но ще наблюдава много внимателно как държи тестето с тези загрубели ръце.

Плати сметката и отиде до задната уличка, където беше паркирал. Докато тръгваше, се огледа внимателно. Май излишно — тя вече знаеше къде се намира тайната квартира.

Фатима бе казала, че пациенти като Рейвън не могат да понасят самотата. Самонаранявания и самоубийства. Ами ако тя не беше изцяло под негов контрол? Ами ако не беше достатъчно сръчен и не успее да извлече от нея остатъка от пророчествата на Тедеску?

В този случай ще я изпрати до Ашраф, според препоръката на Фатима. Нека *МЕК* да се оправят с нея по начина, по който *Хизбула*, *Хамас* и *Ал Кайда* се оправят със своите безмозъчни атентатори мъченици.

[1] Площад и квартал в Атина. — Бел.прев. ↑

[2] На 4 май 1970 г. на територията на Държавния университет „Кент“ националната гвардия на Охайо застрелва четирима и ранява

други девет мирно протестираци студенти срещу американското
нахлуване в Камбоджа. — Бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Дуган изплува през пулсиращата болка в главата си. Заклати се напред и назад. По дяволите! Тази кучка Салинас се опита да го убие. Защо? Той се надигна с усилие и се облегна на стената. Потърси листчето хартия. Тя трябва да го е взела. Какво толкова я провокира съдържанието му?

Затвори очи. Слава богу, че ударът не го беше изтрил от паметта му.

*В нашите тунели надалеч
чакат семена за бавен крах,
за да накажат всички кръстоносци, Иншаллах.*

Вероятно е част от някоя лекция на Тедеску. Второто изречение беше достатъчно ясно. Призив за ислямски джихад срещу християните. *Иншаллах* беше мюсюлмански апел към Аллах.

Нещо се стичаше по бузата му. Много добре знаеше какво е. С мъка се изправи на крака, залитайки.

Секретният му мобилен телефон звънна. Дуган го вдигна с окървавената си ръка.

— Да?

— Включи на секретна връзка, *Зъболекар*.

Той все още беше замаян.

— Какво?

— Използвай твоя „КВК“^[1]. Първо превключи на секретна връзка.

Мъжът порови в джоба между ключовете за колата, докато открие ключа за включване на криптирането. Натисна бутона за секретна връзка.

— Давай.

— Тук е *Цимбал*.

— Поне не си ме отрязала напълно. Какво става?

— *Харон* получи сигнал от *Лагерист*. Един от офицерите на *Муджахидин ал Халк* в момента е в Атина, за да осъществи съюза със *17Н*.

— Знаеш ли с колко време разполагам?

— Информацията от щатското разузнаване сочи, че президентът Буш ще нареди превантивен удар срещу Ирак. *Лагерист* твърди, че ако *МЕК* не се разберат със *17Н*, тогава те ще нанесат свой превантивен терористичен удар — срещу нас.

— Кога да потегля за Гърция?

— Веднага.

— Трябва да стигна обратно до Синсинати, за да си приготвя багажа.

— Няма време. Университетът в Уейбридж разполага с училище за летци и с летище.

— Вероятно е твърде малко.

— Достатъчно е за ЗЕТС^[2].

Той разтърси глава, за да прочисти мислите си. Болката едва не го просна обратно на пода. Въздушният флот на *Затворническата и емигрантска транспортна система* се използваше от шерифските служби за транспортиране на затворници и криминално проявени емигранти между съдебните райони, затворите и чуждите държави. Вече се използваше и от Юридическия отдел на Министерството на външните работи за насилствени екстрадиции на заподозрени лица от чужди държави.

— Защо със ЗЕТС?

Лиз замълча малко по-дълго от обикновено.

Той сякаш чу как в ума ѝ колелцата се превъртат.

— Има промяна в плана. Директорът иска твоето влизане на гръцка територия да бъде секретно, без да преминаваш през митническите и имиграционните служби. Няма и да постъпваш в нашето посолство като юридическо аташе. Капитан Елиаде подозира, че една от причините досега да няма заловен терорист от *17Н* — няма дори нито един идентифициран — е тази, че много гръцки професори, влиятелни политици и дори съдии им симпатизират.

Това обясняваше поведението на г-ца Салинас.

— Той вече е внедрил под прикритие един от своите агенти да живее при студентите. Директорът ми нареди да преведа средства в евро до банка „Олимпия“ в Атина до лице с псевдоним *Спирос Диодорус*. Ще ти изпратя акредитационните документи до офиса на „Американ Експрес“ на площад „Синтагма“.

— Акредитация за какво?

— Студент последна година в Политехническият институт, където е основана *17Н*.

— А какво ще...?

Но телефонът замлъкна. Изчака необходимите две секунди, преди да изключи своя КВК. Поне онази, с лицето-череп, не му бе взела куфарчето. Той го грабна от пода и като леко залиташе, напусна офиса на Тедеску. От коридора надолу стигна до паркинга. Хвърли куфарчето на седалката и се плъзна внимателно зад волана на мазератито си. Напусна паркинга със свистене на гумите, карайки зигзагообразно и в двете платна. Учуди се как стигна непокътнат до университетското летище.

Паркира на пистата до един „Лиър джет“. Докато излизаше от колата, някакъв човек, облечен с яке на щатски шериф, се приближи, внезапно хвана ръцете му, изви ги зад гърба и ги закопча с белезници.

— Какво, по дяволите...!

— Не се съпротивлявай. Необходимо е.

— Какво става?

— Полет на ИМС.

— Което ще рече?

— *Емиграционни и митнически служби*. Това е СОП^[3]. За да се отхвърлят подозренията на всеки, който би могъл да те е проследил. Извинявай за неудобството. Ще ги отключи в самолета.

— Стандартна оперативна процедура. Тъпотии.

— Силата на навика. Обикновено събличаме заподозрения терорист и му слагаме качулка на главата.

— По-добре недей. Имам рана на главата и вероятно ще припадна. Нямахте нужда да стягаш толкова силно белезниците.

— Ще е много подозрително, ако сега ги разхлабя.

Появи се друг шериф, който се качи в мазератито му и го подкара.

— Къде, по дяволите, откарва колата ми?

— До един склад в Синсинати, докато се върнеш...

Придружителят му помогна да се качи нагоре по стълбата към самолета и го набути вътре.

— ... или по-точно, ако се върнеш.

— Хей, по-леко!

Щом влязоха, шерифът отключи белезниците.

— Съжалявам, но това е университетско градче. *МЕК* и *17Н* може да имат информатори измежду чуждестранните студенти. Трябваше да изглежда убедително.

— Не съм хапвал нищо днес.

— Ще ти дам храна, когато се вдигнем във въздуха. Дотогава искаш ли нещо за пиене?

— Имаш ли бърбън?

— „Джак Даниелс“ става ли?

— Двоен ще е идеално.

Няколко секунди по-късно шерифът се върна от кухнята на самолета с бутилка и две чаши.

— Ще имаш ли нещо против, ако се присъединя? Не обичам да пия сам.

— Не си ли пилотът на тази барака?

— Не. Аз съм охраната ти.

Чукнаха чашите с лек звън.

— Успех в Гърция каквато и да е задачата ти.

— Благодаря.

Загледа се през прозореца, докато самолетът потегляше с вой. Летището се смали. Пробиха облаците.

Когато самолетът достигна височина, шерифът каза:

— Дай ми портфейла си. И всичко, което носиш.

Той изпразни джобовете си.

— Задръж мобилния телефон и секретния ключ.

Шерифът му подаде една раница.

— Върви да се преоблечеш.

Дуган огледа сакото, вратовръзката и панталона си.

— Какво им е на моите дрехи?

— В Гърция е по-безопасно да не приличаш на американец.

Имаше логика. Дуган взе раницата и стана. Обу чифт износени джинси, черна памучна тениска, сандали в маслен цвят, износен пуловер и кожено яке с дупки на лактите. Когато се видя в огледалото реши, че с тази двудневна брада може да мине за студент. Нави на топка цивилните си дрехи и ги напъха в раницата.

Шерифът го изгледа и кимна.

— Сега не приличаш много на американец.

— Ами паспорт? Лични документи?

Мъжът отвори голям плик. *Цимбал* беше подготвила паспорт с неговата снимка на името на *Спирос Диодорус*. Пликът съдържаше и пачки с евро и гръцки драхми.

— Бих изпил още един бърбън.

— До седалката ти е.

Той отпи и отвори куфарчето си. Порови вътре, докато открие бейзболната топка на сина си, увита в намачкана хартия. Завъртя топката в ръце. Представи си фотографията в рамка на бюрото в офиса му. Франк Младши — вдигнал топката нависоко. Белокосата майка на Дуган — застанала до внука си. И двамата се усмихват гордо срещу обектива.

Заглади хартията с ръка. Младши беше написал за него гатанка, чието разрешаване щеше да му посочи мястото, където трябваше да се срещнат за закуска, за да отпразнуват бейзболната му победа. Бе написано с главни букви: „ПРЕЗ ЗАТЪМНЕНОТО СТЪКЛО, ВИЖ КАК КЪЛБОТО СЕ ВЪРТИ“.

Двамата със сина му си играеха на гатанки, откакто момчето навърши седем години. Младши остана очарован, когато разбра, че в колежа баща му е избягвал студентските сдружения, а е основал „Клуб по семантика на «китаеца» Гордън“^[4]. В началното училище, Младши се опита да върви по стъпките на баща си. Когато заведе сина си да гледат филма *Батман завинаги*, детето толкова много се запали по образа на плашещия Едуард Нигма Гатанката, че основа свой клуб в училището. *Клуб за гатанките на Нигма*. Точно като баща си.

Той погледна още веднъж гатанката върху измачканата хартия. „ПРЕЗ ЗАТЪМНЕНОТО СТЪКЛО, ВИЖ КАК КЪЛБОТО СЕ ВЪРТИ.“ Разреша я много лесно. Младши и баба му го очакваха да се присъедини към тях за закуска в ресторанта „Прозорците на света“ на

върха на една от кулите близнаци. Това се случи на 11 септември. Но той закъсня.

Франк зави отново бейзболната топка и напъха обратно в куфарчето последната гатанка на Франк Младши. Следващата атака срещу Америка щеше да бъде операция *Драконови зъби*. Той довърши бърбъна. Сега негова бе задачата да се добере до Рейвън Слейд и да открие какво е разбрала тя от пророческите гатанки, даващи на съратниците на Тедеску напътствия за активизирането на тайните им отряди в САЩ.

Той потърка подутото от удара на Салинас място на главата си. Поне намери листчето с двете изречения.

*В нашите тунели надалеч
чакат семена за бавен крах,
за да накажат всички кръстоносци, Иншаллах.*

Ако намери и дешифрира и останалото, може би ще успее да предотврати катастрофата. Трябва да открие някакъв начин и да проникне в архивите на Атинската библиотека. За нищо на света не би чакал десет години.

[1] СИК — ключ за включване на криптиране (шифриране). — Бел.прев. ↑

[2] JPATS — Затворническа и емигрантска транспортна система. — Бел.прев. ↑

[3] СОП — Стандартна оперативна процедура. — Бел.прев. ↑

[4] Генерал-майор Чарлз Джордж Гордън (1833–1885). Британски офицер и държавник, останал в историята с прозвището „Китаец“. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Атина

Алекси обиколи два пъти квартала около автомобилния сервиз на Теодор. Паркира в задната уличка и заключи мотора си. Натисна звънеца над главния вход. *Три пъти. Пауза. Два пъти.* Чу капачето на шпионката да се вдига и вратата да се отключва.

Баща му го пусна да влезе, заключи вратата с двете резета и закуцука с патерицата си по коридора. В задната стаичка не можеше да си диша от цигарен дим.

Мирон му напълни чаша с узо.

— Пий, синко.

— Имах странна среща днес.

Докато отпиваше от узото, той огледа мъжете, насядали около масата. Вгледа се във всеки един от другарите си, водачите на *17Н*. Все още му беше странно да повярва, че тези мъже на средна възраст някога са били мирно протестиращи студенти от Политехническият университет. Двадесет и девет години от онова клане, годините бяха разрушили бавно телата и умовете им, но не и желанието им за мъст заради касапницата от 17 ноември.

Шкембестият Теодор нагъваше един от любимите си шоколади, а бузите му се издуваха като на катерица. Трудно можеш да си го представиш като деветнадесетгодишен студент по политически науки, който скандира срещу хунтата, докато танковете разбиват университетския портал.

Високият еднорък Василий, бивша баскетболна звезда, впоследствие се преквалифицирал се във футболист, разтвори дланта на единствената си дясна ръка.

— Интересува ли ни тази твоя среща?

— Да.

Любезният Йорго погледна нагоре и заглади завития си мустак. Трудно може да се повярва, че този нежен поет и певец беше

стрелецът, убил началника на ЦРУ в Атина. Първото отмъщение на 17Н срещу американците.

Най-възрастният, Димитри, сбръчкан, но все още с детско изражение, въртеше клечка за зъби насам-натам из устата си.

Василий разтри подгънатия с карфици ляв ръкав на ризата си.

— Ще ни държиш в напрежение ли, Алекси?

— Помните ли Фей Сойер от лудницата?

— Тя видя лицето ти — каза Йорго, — но избяга преди да успеем да я хванем.

— Тази жена се свърза с мен.

Баща му се надвеси напред на патерицата си.

— Как е възможно това?

— Не се е опитвала да избяга. Проследила ни е до тайната квартира. Знае къде държим Рейвън.

Мъжете се вцепениха в мълчание. Сякаш всеки се питаше кой е виновникът.

Йорго се обади, почти шепнешком:

— Свързала се е с теб?

— Истинското й име е Фатима Саид — каза той, докато си наливаше нова чаша с узо, — майор от *Муджахидин ал Халк*.

— Иранската терористична студентска група, която помогна на моллите да свалят шах Пахлави — поклати глава баща му.

Василий наведе напред дългото си тяло.

— Ако са иранци, тогава защо се съюзиха със Саддам Хюсеин и воюваха срещу собствената си държава?

Избърсвайки шоколада от устните си, Теодор добави:

— И в случай че преминават на страната на врага, когато им се прииска, може ли да им се вярва?

Димитри премести клечката в другия край на устата си.

— Какво ти каза този майор?

— Била е в лечебницата на психиатрията, и е чула как Тедеску е накарал Рейвън да рецитира неговите пророчества във форма на гатанки.

— Моят стар другар, който обичаше гатанките — загледа се в някаква далечна точка баща му, — винаги ги измисляше, а после забравяше решенията им.

— Какво е дочула тази сестра Фатима?

— Само две изречения.
Той се опиша да изимитира гласа на Фатима.

*Безликата богиня охранява
бъдещето от ветровитата кула.
И с истинска ненавист
на всеки тя плътта раздира.*

Йорго изпука кокалчетата на пръстите си.

— Охраняването на бъдещето би трябвало да означава, че тя е оракул, който предсказва какво предстои. Като Делфийската пророчица на Аполон.

Василий поклати отрицателно глава.

— Делфийската гадателка не е във ветровита кула. Нейната сила се издига от тъмна пещера.

— Ако раздира плътта — допълни Теодор, — може би е най-висшата жрица на оракула, която принася в жертва козел в името на боговете.

Димитри задъвка клечката си.

— Жертвоприношение към боговете с „истинска ненавист“? Не ми се вярва.

Теодор отхапа още едно парче шоколад.

— И все пак Тедеску организира бойните ни отряди в Америка и планира операция *Драконови зъби*. Така че какво означава това, Алекси?

— *МЕК* искат да се съюзят с нас за провеждането на операцията.

— Абсурд — изкрещя баща му. — Това е *нашият* план. *Нашето* отмъщение.

— Така е — отговори той, — но майорът намекна, че нашите отряди в Америка са вече поостарели.

Баща му промуши въздуха с патерицата си като със сабя.

— Жените на *МЕК* също остаряват. И сигурно дебелеят.

— Това, което иска да каже Фатима, е, че първото поколение от *17Н* действа ефективно тук, в Гърция. Но в Щатите нашите застаряващи отряди ще са безполезни без оръжието на *МЕК*.

Димитри отново задъвка клечката.

— Не вярвам на терористи, които си сменят убежденията според ситуацията. Ще ни предадат при първата възможност.

— Те желаят да отмъстят на ЦРУ не по-малко от нас.

— Какво оръжие възнамеряват да ни дадат от *МЕК*? — попита Йорго.

— Не да ни дадат, а продадат.

Теодор заговори с пълна уста:

— Значи тези ислямистко-марксистически искат да извлекат изгода от нашата кауза.

— Вижте, Саддам е използвал иракските пари от *Петрол срещу храни*^[1], за да снабди *МЕК* с танкове, минохвъргачки и стари автомати АК-47. Купил е и биологични оръжия от чеченската мафия. Тя каза, че *МЕК* все още има от тях, но трябва да им платим, за да си покрият разходите.

— Колко? — попита Мирон.

— Петдесет хиляди щатски долара.

Йорго запали пура и изпусна кръгче дим.

— И откъде да намерим толкова пари?

— Тя предложи да оберем банка, която търгува с американски компании.

— Като „Атинска банка“? — попита Димитри.

— Защо не? Ограбвали сме и други.

— С всеки следващ път става много по-опасно.

Василий повдигна чуканчето на ампутираната си ръка.

— Не съм съгласен да рискуваме живота си заради мюсюлманите.

Алекси усети предпазливостта на стареца, който дълго време бе живял из сенките.

— Аз ще рискувам.

— Сам? — изсумтя Мирон.

Той си представи телевизионният образ на Пати Хърст, приела каузата на похитителите си от *Симбионистката освободителна армия*, насочила пушката си срещу банков чиновник.

— Ще използвам Рейвън.

Баща му шибна във въздуха с патерицата си.

— Противопоставям се.

— Съгласен съм с Мирон. Тя може да застраши всички ни — каза Йорго.

— Обработвам я от две седмици. Печеля доверието ѝ. Прилагам методите, които севернокорейците използваха преди много години, за да превърнат враговете си в агенти.

— И мислиш, че можеш да направиш това с нея? — попита Мирон.

— Така мисля. Без да я докосвам дори.

Клечката за зъби на Димитри отново зашава.

— Истинска загуба за това прекрасно младо тяло.

Василий се ухили.

— Алекси, сигурен ли си, че не е обратното? Че не *тя* обработва *теб*?

Той се обърна към баща си и го изгледа в упор.

— Моля за твоего разрешение.

Челото на Мирон се набръчка. Замълча за известно време.

— Добре. Нека ти помогне за обира на банката, но ако се съпротивлява или се опита да избяга, я застреляй. Направи го да изглежда така, сякаш банковите охранители са я гръмнали.

— Но ако тя умре, с нея загива и пророчеството на Тедеску...

— Не казах да я *убиеш*. Прицели се в крака или в ръката. После я докарай тук и ние ще измъкнем от нея всичко. По начина, по който антитерористите на капитан Елиаде измъчват нашите симпатизанти и измъкват информация за нас.

— А ако не стане по този начин?

Мирон потупа крака си с патерицата.

— Тогава, тя няма да ни е нужна повече. Отърви се от нея.

Погледът на Димитри стана прозрачен.

— Алекси, преди да убиеш това секси парче, позволи ми да си поиграя с него час-два.

[1] Програма на ООН, която е давала възможност на Ирак да изнася петрол за международните пазари в замяна на храни, медикаменти и други хуманитарни стоки за обикновените иракски граждани, без това да позволи на Ирак да възстанови въоръжените си сили. Програмата е прекратена през 2003 г. след войната в Ирак. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крит, Гърция

Самолетът на ЗЕТС кацна. Дуган излезе и огледа малкото летище.

— Къде сме, по дяволите?

— Крит — отговори шерифът.

— Мислех, че ще летя до Атина.

— Заповед от последните минути нареди да проникнеш по заобиколен маршрут. Твоята свръзка ще осъществи контакт. Паролата е *Преминаване на реката*.

Шерифът прибра подвижната стълбичка и му махна за сбогом. Самолетът отлетя.

Дуган заоглежда мрачния пейзаж наоколо. Нямаше идея как, по дяволите, ще направи свръзка с офицер от ЦРУ, базиран в Кипър, когато се намира в някакъв затънтен край на Крит.

Няколко минути по-късно до него спря раздрънкан жълт мерцедес. Мъж с прошарена коса отвори вратата.

— Такси?

Дуган поклати отрицателно глава.

Шофьорът разпери ръце.

— Казал ми да дойда тук за теб от самолет да *премине река*. Това твое такси.

Ясно. Качи се в таксито и се отпусна. Очевидно отсега нататък неговите действия ще бъдат контролирани — или по-точно навързвани — от неговата свръзка *Харон*.

Шофьорът се насочи към място с ниски сгради.

— Как се казва този град?

— Ираклион.

Със сигурност доста далеч от Атина.

Колата спря до някаква сграда, боядисана в кафяво.

— Втори етаж. Стая 204.

Много добре. Тайна квартира на ЦРУ. Той се изкачи по разнебитените стълби и почука на вратата. Никакъв отговор. Почука отново. Вратата се откряна колкото ѝ позволяваше веригата.

— Паспорт.

Дуган подаде документа си през процепа. Няколко секунди по-късно вратата се разтвори и плешив мъж се вгледа в него през очила с черни рамки.

— Добре дошъл в Ираклион, Спирос Диодорус.

— Мислех, че ще се срещнем в Кипър.

— Заповядай. Седни. Полетът ти сигурно е бил изморителен. Ще ми правиш ли компания за едно питие? Силната гръцка водка ми притъпява зъбобола.

— По-добре да отидеш на зъболекар.

— Разбира се, *Зъболекар*, нали точно затова си тук.

— Мислех, че ще започна да практикувам в Атина.

— Ще се качиш на нощния ферибот до Пирея.

Значи *Харон* — който е превозвал мъртвите през Стикс — ще го напътства. Мрачен щрих.

— Добре. Разясни ми ситуацията.

— Доктор Слейд ми се обади и каза, че дъщеря му е наизустила три строфи във формата на гатанки. Най-вероятно са шифровани планове за терористична атака над САЩ. Слейд каза, че е хипнотизирал Рейвън и е заложил постхипнотично внушение, за да остане блокирана паметта ѝ, докато някой не каже фразата, която да я отключи.

— Каква е фразата?

— Нея чух заради виковете около него. После отекна пистолетен изстрел — по-късно научих, че Слейд се е самоубил.

— Какво следва да направим?

— Смятаме, че *17Н* ще се опитат да извлекат от нея пророчествата на Тедеску. Ако не успеят или не могат да разгадаят гатанките, ще се опитат да ѝ промият мозъка, за да се присъедини към тях.

— Стокхолмски синдром? В стил „Пати Хърст“?

— От по-ранните доклади на Слейд научих, че дъщеря му е психически нестабилна. Ако те успеят с промивката, твоята задача ще бъде да я освободиш и препрограмираш.

— Предполагам, че после ще бъде екстрадирана в Щатите със ЗЕТС?

— Планът не е такъв. Не я искаме обратно в Америка.

— Тогава какъв е?

— Предай я на гърците за груб разпит.

Мисълта за това го отвращаваше, но разбираше каква е целта на Харон.

— Аз говоря много добре гръцки, но никога не усвоих атинския диалект.

— Има много диалекти, присъщи на отделните острови — а те са повече от 160. Просто бъди убедителен. Студентите от Политехническият просто ще помислят, че си един от тях.

— Къде ще бъде полето ми на действие?

— В студентския квартал.

— Ще трябва да си намеря място за живеене.

— Нашата гръцка свързка вече уреди един от техните агенти под прикритие да наеме стая за теб в пансион. Пансионът е известен с това, че в него живеят много от радикалните елементи.

— Поддръжници на 17Н?

— И фашисти, и антитурски расисти, и анархисти. Все закостенели хора, изпитващи омраза към Америка.

— Ясна ми е картинката. Цимбал ми каза, че ти ръководиш агент Лагерист в Революционната стража на Иран.

— Той вече не е там. Компрометиращ се, когато помогна на Елизабет и майка ѝ да избягат от Иран, преди посолството да бъде превзето.

— Къде е той сега?

— Изниза се от Техеран заедно с оцелелите дисиденти. Сега е част от мъжкото формирание на Муджахидин ал Халк в Ашраф.

— По какъв начин ще се свързвам с всеки един от вас?

— Няма да се свързваш с него. Ще разговаряш само с мен. Ще въведа в секретния ти телефон моя номер с името Харон.

— Значи ти ще ме превозиш през реката до долния свят в Атина?

— Все още не, Зъболекар. Но ако нещо се обърка и видиш, че загиваш, не забравяй да поставиш монета под езика си.

— За какво?

— Таксата на Харон, за да те вози през река Стикс до ада.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Атина

По време на първата си тренировка за изучаване на маршрута до банката, Рейвън завиваше много рязко. Харлито подскочи под нея и почти я запрати върху идваща насреща ѝ кола. Шофьорът натисна клаксона и размаха юмрук. Тялото ѝ се тресеше, но тя успя да свие ръката си в кожената ръкавица и да му покаже среден пръст.

Кога за последен път беше усещала сърцето си да бие толкова силно? Зави, заобиколи и опита отново. Много по-добре.

Спря мотора пред „Атинска банка“ и зачака Алекси да излезе. Двигателят ръмжеше, сухият ѝ език облизваше изсъхналите ѝ устни, а очите ѝ бяха фиксирани върху бронираната кола.

Погледна часовника си. Двадесет минути. Защо се бави толкова дълго? Лицето и вратът ѝ се потяха. Изхлузи лявата си ръкавица и започна да рисува с нокти дълбоки драскотини по другата си ръка. Но се спря — обеща му, че вече няма да се самонаранява.

... стига си мислила...

Детски плач я накара да се обърне. Приблужи се жена с издут корем, с една ръка буташе по тротоара бебешка количка, а с другата дърпаше пищящо детенце.

Зърна Алекси, който излизаше от банката през въртящата се врата. Къде, по дяволите, беше охраната на бронираната кола?

Жената стигна до нея, разпъната между количката и съпротивляващото се дете. Щом достигнаха ъгъла, момченцето успя да се изтръгне.

Майката изкрещя:

— Тино! Не! Не!

То побягна по асфалта.

О, господи! Фучащите автомобили няма да го видят. Рейвън скочи от мотора и хукна след момчето. Избягвайки на сантиметри преминаващите коли, тя успя да го хване. Вдигна съпротивляващото се дете и го притисна към тялото си. Мяткащата му се ръчичка удари

плексигласовото стъкло на шлема ѝ и почти го свали от главата ѝ, но тя бързо го смъкна надолу.

Отнесе го до тротоара и го подаде на майка му.

— Прекрасно момченце. Ще ми се и аз да има...

Жената плесна детето си през лицето.

— Лошо момче!

Задърпа го, като жестоко усукваше ръката му.

... видя ли? такава е тъпата благодарност, която получаваш, сестричке, тази глупава майка не заслужава да има деца. концентрирай се над задачата си. животът ти зависи от това...

Рейвън възседна отново мотора, погледна в огледалото за обратно виждане и намести черната си перука под шлема.

Точно в този момент, Алекси издърпа надолу ръба на зимната си шапка и тя се превърна в маска. Един от охранителите — с ръка на кобура — излезе от банката. Още един го последва, като носеше торбата с парите.

Рейвън даде газ и двигателят изръмжа.

Алекси извади пистолета. Докато първият гард се обръщаше, той стреля. Другият изпусна торбата с парите. Алекси стреля и в него, докато мъжът лягаше по лице на тротоара.

Алармата на банката писна.

Алекси грабна торбата и затича по улицата. Скочи на седалката зад нея, стискайки торбата с една ръка, а с другата я хвана през кръста. Момичето усети пистолета му да я докосва от страни.

Даде рязко газ и мощният харли изръмжа.

Тя изкрещя през свистящия въздух:

— Учудих се, че уби гардовете. Не мислех, че би го направил.

— Беше необходимо!

Улицата остана зад тях. На първата пресечка зави. Смени посоката в следващия квартал и след още няколко пресечки отново рязко зави. После пак. Зрението ѝ се замъгли. Най-сетне паркира зад бял микробус. Алекси скочи от мотора. Отвори страничната врата на микробуса, хвърли вътре торбата с парите и спусна малка рампа. Тя избута мотора в микробуса и изскочи навън.

Алекси прибра рампата обратно и заключи вратата. Изтича до предната врата и седна зад кормилото.

Рейвън погледна назад отново. Не се виждаше никой. Чувстваше се замаяна, промуши се покрай Алекси и седна на задната седалка. Свали шлема си и отпусна глава върху рамото му.

— Слава богу!

Алекси сложи пистолета в джоба на якето си и я прегърна със свободната си ръка. Момичето въздъхна, докато той шофираше микробуса внимателно из централната част на Атина. Преминаваха през претъпкания квартал Плака, където на разположените навън маси туристи четяха вестници и отпиваха от питиетата си.

Подмина тайната квартира и обиколи квартала, за да стигне до автомобилния сервиз на Теодор.

Натисна клаксона и голямата врата се отвори. Дебел мъж с маска на лицето се огледа наоколо, след това с жест му посочи да вкара вътре микробуса. Алекси вдигна торбата с парите, като трофей.

— Ето ги парите за *МЕК*. Тя беше прекрасна. Само как караше мотора!

Когато влязоха вътре, дебелият мъж затвори вратата на гаража. Разтвори торбата и извади пачки от стодоларови банкноти, увити в бандеролна лента на „Атинска банка“. Запъти се към близкия офис и каза:

— Чакайте тук.

Изпаренията на масло и бензин я замайваха. Тя се подхлъзна на някакво петно от смазка, но Алекси я хвана и я издърпа към себе си.

Тя погледна надолу.

— Това, което ме притиска, да не би да е пистолетът ти?

Той повдигна лицето ѝ и плъзна език между устните ѝ. Тя затвори очи. И преди е била целувана, но никога по този начин. След малко Алекси се опита да я пусне, но тя се притисна още по-силно до него.

— Сега не е време за това — прошепна той. — Когато останем сами.

Той я хвана за ръка и я поведе към вратата, зад която бе хлътнал дебелият мъж с парите.

Вътре неколцина мъже, с нанизани на главите черни маски за ски, извикаха:

— Честит имен ден!

В средата на масата тя видя бяла торта с надпис от шоколад: ЗА НИКИ — НАШАТА ПЪРВА ДРУГАРКА. В средата гореше една свещ.

— Коя е Ники? — попита тя.

Високият еднорък мъж каза:

— Ти.

Мъжът, който се опита да я изнасили в килера първия ден, разбута другите с патерицата си.

— Това е баща ми — каза Алекси.

— Приятно ми е да се запознаем — насили се да отговори тя.

— Днес е твоят имен ден — съобщи Мирон.

Неговият тих глас я накара да изтръпне.

— Псевдонимът ти отсега нататък ще бъде Ники.

— Но днес нямам нито рожден, нито имен ден!

— Ние, гърците, не отдаваме голямо значение на рождените дни. Ти ще празнуваш в деня на възнесението на светеца, чието име ще носиш.

— Кой е моят светец?

— Свети Никола.

Тя си представи коледното дърво в двора на университета „Уейбридж“. Дочу мелодията на „Джингъл белс“ в главата си. Стисна зъби.

Мъжете застанаха пред нея и всеки ѝ поднесе подарък. Слънчеви очила, пуловер, шалче, маратонки. В този момент някакъв нисък мъж дръпна струните на една от онези смешно изглеждащи гърцки китари, приличащи на лък в единия си край и запя нежно:

*О, красива Ники,
с окъпана в слънце коса
и сини като Йонийско море очи.
Аз, Йорго, приветствам
присъствието ти между нас
на твоя имен ден.*

Тя изръкопляска. Йорго я целуна през маската си по двете бузи. Същото направиха и останалите. Когато един от тях, с подаваща се от устата клечка за зъби се приближи към нея, тя се отдръпна.

— Наричаме го *Клечката*, защото вечно я държи в устата си — каза Алекси.

— Нали няма да я забие в лицето ми?

— Никога, другарко Ники!

Той извади клечката от устата си, целуна Рейвън по двете бузи, после я лапна отново и се отдалечи с поклон.

— Трябва да се гордееш — подхвърли Алекси. — Днес е първият път, в който го виждам без клечката.

Другите се засмяха.

Мобилният телефон на Алекси звънна. Той вдигна и усмивката му се изпари. Кимна няколко пъти.

— Да, разбира се.

После затвори.

— Трябва да тръгвам веднага.

Рейвън го стисна за ръката.

— Къде ще ходим?

— Ти ще останеш тук.

— Вземи ме с теб.

— Ще се върна по-късно. Имам среща.

— С жена?

— Ти си единствената жена за мен. Клечката ще те закара в квартирата. Ще се върна довечера.

Докато излизаше, тя закри устата си с ръка. Вратата се затвори след него. Останалите я наблюдаваха. Молеше се да не видят как мракът се спуска над нея, когато той си тръгваше.

Бащата на Алекси закуцука до масата и запали свещта върху тортата.

Тя се отдръпна.

— Какво има?

— Огънят ме ужасява.

Силните му пръсти я сграбчиха за врата.

— Ние ще те излекуваме. Намисли си желание и духай.

Опита се да не се поддава на импулса да го ритне, докато я буташе към искрящото пламъче. Тя затвори очи. Пожела си Алекси да я спаси от огъня.

Когато най-накрая отвори очи и видя виещия се дим от свещта, бе сигурна, че не тя е духнала.

Помисли си: „Защо духна моята свещ, сестричке?“.

... това е моята свещ, тъпачке. след всички тези проклети години, аз най-накрая се сдобих със собствено име. забрави тази тъпотия със сестричката, от сега нататък ме наричай ники...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дуган слезе от трамвая на площад „Омония“ и се огледа. Помнеше този площад от времето, когато беше идвал тук с жена си и сина си. Зад ъгъла се подадоха енергични метачи. О, да. Атина я издокарваха за Олимпийските игри през 2004 г., но на какво ли щеше да прилича това място, след като си тръгнат гостите, дошли от цял свят?

Стигна до офиса на „Американ Експрес“, но се спря — загледа се в двама работници в сини комбинезони, които чистеха графити, изписани с червена боя върху мраморната стена. Успя да разчете само — *вървет... вкъщ... америк... и турск... копел...* Засмя се на идеята за прочутото гръцко гостоприемство. Дали не беше остатък от времената на древна Гърция, когато хората са се страхували от непознати, понеже можели да се окажат богове, слезли от Олимп в човешка форма?

Добрата стара религия.

Мина покрай двамата полицаи, застанали от двете страни на входа. Дали тези предпазни мерки бяха взети по принцип заради всички чужденци, или само заради турците, кипърците и американците?

Вътре на гишето чиновник с мъртвешко изражение го попита:

— Как мога да би бъда полезен?

— Пощата на името на Спирос Диодорус.

— Паспорт!

Чиновникът го разгледа внимателно.

— Не ми звучите като грък.

— Нито пък вие — отвърна той на гръцки.

Служителят се отдалечи тронаво от гишето. След малко се върна и му подаде обемист плик, адресиран до Спирос Диодорус. Адресът на подателя бе: „Университет Синсинати, Колеж по стоматология“. *Цимбал* проявяваше чувството си за хумор.

Намери едно открито кафене на улица „Икономон“ и си поръча узо. Докато чакаше питието, отвори плика и извади влогова книжка със

сто хиляди евро, внесени в банка „Олимпия“ на името на Спирос Диодорус. Намери и документи, удостоверяващи, че е кандидат за докторантура в Атинския политехнически университет.

Най-сетне сервитьорът се появи с узото.

— Обслужването тук е много бавно — отбеляза Дуган.

Сервитьорът се обърна и промърмори:

— Филисе ту коло му.^[1]

— Там ли си свикнал да те целуват?

Очите на мъжа се разшириха.

— Говорите гръцки?

— Аз съм от Спарта, но ме научиха как да разговарям с цапнатите в устата атински сервитьори.

Трябваше да смени два автобуса, за да стигне до банка „Олимпия“. Изтегли 300 евро. Слънцето вече бе залязло, уличните лампи светнаха и той реши да прахоса малко пари за едно такси до общежитието в студентския квартал, в което имаше запазена стая.

В тъмния коридор миришеше на сирене фета и хашиш. Докато опипваше по стената за ключа за осветлението, удари крака си в появилото се стъпало и извика от болка. Единствена гола крушка, висяща на кабел, внезапно освети стълбището.

По стълбите надолу слизаше млада жена.

— Защо не включи осветлението? — възкликна тя, беше чула изохкването му.

Той забеляза стройното ѝ тяло и късата черна коса. Деликатна уста доукрасяваше овалното ѝ лице.

— Тъкмо се нанасям. Не знаех къде е ключът.

Тя застана точно под крушката, лицето ѝ се затъмни и заприлича на черна маска. Когато премина покрай него, гърдите ѝ го докоснаха по лявото рамо. Светлината изгасна.

— Ето тук, на стената — каза тя, — преди първото и след последното стъпало на всяка стълбищна площадка.

Чу щракване, а след това тиктакането на таймер.

Когато блесна светлината, маската ѝ изчезна.

— Тъкмо се нанасяш? А откъде си?

— От Самос.

Беше си приготвил обяснение за акцента.

— Макар че родителите ми са живели на много от другите острови.

— Бил ли си тук и друг път?

— За първи път съм в Атина.

Светлината отново изгасна. Той се протегна, натисна ключа и крушката светна. Застина и се вгледа в черните сенки около очите ѝ. Някои жени използваша тъмен молив, за да постигнат този ефект. Нейните говореха за прекалено много алкохол или дрога. Или и двете. Тя се усмихна и ъгълчетата на устните деликатно се изкривиха надясно.

— По-добре се качвай на следващата площадка преди отново да те хване тъмното по средата.

Той се качи на третата площадка.

— Благодаря ти.

— Вероятно пак ще се срещнем. И аз живея на третия етаж — извика тя отдолу.

После излезе през входната врата и силуетът ѝ се очерта под уличните лампи.

Дуган прекоси коридора, намери стаята си и включи осветлението. Нямаше място да се завъртиш. Миризма на цигарен дим. Намръщи се при гледката на олющените жълти стени с цвят на урина и тясното легло. До него имаше бюро с лампа, обърната към прозореца. Дръпна синджирчето, за да я запали, но се оказа, че е без крушка. Извади сакото и ризата от раницата и ги закачи на единствената закачалка, завинтена на вратата.

Отиде до прозореца, за да разгледа наоколо. Стаята гледаше към тухлена стена. Майната му. Ще слезе и ще се разходи из студентския квартал, за да си припомни отново града, който някога бяха посетили с бившата си жена и детето.

Внимателно включваше светлината по стълбите надолу, излезе от общежитието и сви по улица „Панепистимиу“. През няколко пресечки се намираше Политехническият.

По време на последното им идване тук, за погребението на бащата на Елена, тя му разказа как майка ѝ прекарала близо две седмици барикадирана в сградата на студентския съюз и апелирала по пиратското радио към гърците да се вдигнат на бунт и да отхвърлят диктатурата. Години по-късно, тя му разказа как майка ѝ споделила с

нея за успеха на революцията — до момента, в който полковник Пападопулос не включил армията. Някои от оцелелите, а също и неколцина от родителите на убитите и ранените студенти обвинили агитациите на майка ѝ по радиото за атаката на армията.

Стигна до пресечката с портала, през който са нахлули танковете. Учуди се, когато го намери заключен.

Женски глас зад него каза:

— След 17 ноември 1973 г. тази врата никога не е отключвана.

Обърна се и видя младата жена, с която разговаря на стълбите.

— Да се срещнем два пъти в рамките на един час — не знам дали е случайност или съдба...

— Нито едно от двете — отговори тя. — Проследих те да видя дали си симпатизант на дисидентите или шпионин на държавата.

— И какво мислиш сега?

— Трябва да те опозная още, преди да реша.

— Значи ще станем близки, така ли?

— След като твоята стая се намира до моята на третия етаж, по-добре да се сближим.

— Откъде знаеш, че стаята ми е до твоята?

Тя се усмихна.

— Това беше единствената свободна стая в сградата.

Къде беше виждал преди тази изкривена и сладка усмивка? Той посочи към портала.

— Защо стои заключен от 1973 година?

— Като символ на продължаващата съпротива.

— Срещу кого? Сега Гърция не е ли конституционна демокрация?

— Някои си мислят, че е такава. Други вярват, че се управлява от марионетки на Съединените щати.

Той се опита да разбере какво стои зад начина ѝ на мислене. Беше ли поддръжник на *17Н*?

— Ами ти? Какво мислиш?

— Това е дълга история. Почерпи ме с рецина^[2] и ще те просветя.

— Става.

— А как се казваш? — попита тя.

— Спирос Диодорус. А ти?

— Артемида.

— Сестрата на Аполон, девствената ловджийка.

— Нека кажем, че съм само ловджийка.

Той се вгледа в предизвикателната ѝ усмивка. *Артемида?*
Истинско или кодово име?

Жената го хвана за ръка и го поведе.

— Това е площад „Екзархия“, където обикновено се събират студентите. Аз ходя в кафене „Парнас“.

— Домът на брат ти Аполон, а също на Дионисий и на музите.

— Изучил си митологията — погледна го тя. — Но не ораторствай твърде много по темата. Ще си проличи, че си я изучавал в университет. И макар че говориш езика много добре — вероятно не си грък.

— Благодаря за съвета.

— „Парнас“ е като старите *кафе-салони*, където студентите свирят *ребетика*^[3] с *бузуки*.

Той знаеше, че *бузуки* е китарата с дълъг гриф, в края оформен като лък, но лицето му явно изрази невежество по повод другите думи.

— Едно време — обясни тя, — кафе-салоните са били кварталните свърталища. Ребетика е гръцкият блус.

— Знам това.

Устните ѝ се разкривиха.

— Ама разбира се, че го знаеш.

Влязоха в кафенето и един сервитьор ги заведе до свободна маса и запали свещта върху нея.

— Сега ли искате да поръчате?

— Рецина за дамата и узо за мен.

Гледайки я в трепкащата светлина, се сети къде е виждал тази изкривена уста преди. Елън Бъркин във филма *Море от любов*. Той си припомни натрапчивата мелодия от саундтрака.

Сервитьорът донесе питиета и му подаде сметката.

— Ще поръчваме още — каза той. — Ще платя накрая.

— Плаща се сега.

Преди той да успее да възрази, Артемида се обади:

— Просто тук не са сигурни в кой момент ще избухне някой бурен протест и полицията ще арестува студентите. Често се случва.

Собствениците на кафенетата не желаят да ходят по затворите, за да си събират сметките.

Той плати и добави бакшиш. Сервитьорът хвърли обратно на масата добавените банкноти.

— Не обича ли бакшиш? — погледна Дуган към нея.

— Подозира, че ти не си симпатизант.

Музикантите с бузукитата му напомниха за последния път, когато беше тук. С Елена. Огледа масите.

— Търсиш ли някого?

— Бившата ми жена.

— Защо си мислиш, че би могла да е тук?

— Избяга с един музикант. Може да е някой от тези.

— Как се казва?

— Елена. Гръцка красавица с лице, което се харесваше на хиляди мъже.

Артемида докосна ръката му.

— Да, но и ти си красив! Не мога да си представя как би могла да те изостави която и да било жена.

Той вдигна чашата си.

— Да пием за нашето запознанство.

Устните ѝ се свиха в онази язвителна усмивка и тя премига, преди да допре чашата си до неговата.

— За несъгласието! — каза тя на висок глас. — Долу щурците, долу британските империалисти и правителствените лакеи на американските капиталисти.

Студентите от близките маси вдигнаха чашите си.

— *Ona!*

Ясно, тя се солидаризираше с терористите. Трябваше да е внимателен, но може да успее да изкопчи нещо от нея. Той вдигна чашата си.

— *Ona!*

Сервитьорът дойде отново и си взе бакшиша.

Върху малкия подиум трима студенти започнаха да настройват бузукитата си. Звукът остро се удари в тъпанчетата му, но той вдигна чашата си към тях.

Мъж на средна възраст с посивял, извит мустак се изправи и запя в тон с ребетиката.

*... Ръце, татуират от иглите на Морфей,
душа, белязана с омраза. Нека умра отново...
За хиляден път в съня на смъртта...*

Артемида въздъхна.

— Толкова тъжно, толкова романтично.

Тя докосна ръката му отново. Погледът ѝ намекваше, че тази вечер може да използват само една от стайте на третия етаж. Дуган си спомни за отвлеченото момиче, което беше дошъл да спаси — и отдръпна ръката си.

Тъмните очи на жената се разшириха от почуда и тя сви рамене.

Няколко млади мъже, хванати за ръце, застанаха в средата на заведението и затанцуваха в полукръг.

Зрителите почукваха по чашите си в ритъма на музиката.

Внезапно музиката бе заглушена от крясъци на улицата. Миризма на горяща гума изпълни кафенето. Студентите се втурнаха към изхода.

— Протестиращи анархисти отново горят автомобилни гуми. Ела да гледаме как полицията ще ги разгони.

— Безопасно ли е?

— По принцип, да, ако не застанем на тяхна страна — каза тя, водейки го към площад „Екзархия“. — Това по-скоро е представление, отколкото бунт.

Протестиращите се приближаваха с вдигнати плакати. Полицаяте се появиха иззад ъгъла, движеха се в строй с извадени палки.

Една жена хвърли камък. Той се удари в полицейски щит. Когато жената се обърна, за да се скрие в тълпата, Дуган замръзна на място. Беше я виждал и преди. Тя се добра до висок еднорък мъж и му подаде нещо. Той го пхна в подгънатия си ръкав. Приблужи се полицай с вдигнатата палка.

Жената скочи срещу полицая и се опита да забие нокти в лицето му. Ченгето я удари по главата. Това не я спря. Полицаят заудря отново и отново, докато тя падна на земята.

Сети се за нокаутиращия удар по собствената му глава. Гневът по лицето на г-ца Салинас, преди да го просне в безсъзнание на пода в

офиса на Тедеску. Ако не оцелее след тези удари по главата, съобщението на Тедеску ще бъде погребано с нея.

Освен... Каква беше тази хартийка, която даде на едноръкия мъж? Къде отиде той? Изчезна. Потъна в бушуващата тълпа.

От групата на полицаите полетяха метални кутии със сълзотворен газ, като оставяха димни струи. Протестиращите увиха носни кърпи около главите си и скочиха напред.

Газът го задушаваше.

Артемида скъса на две своята кърпичка. Нагъна едното парче пред устата си, а другото му го подаде.

— Дръж. След малко ще се разсее и полицията ще се отдръпне.

Един от студентите се препъна, после друг. Полицаите им щракнаха белезниците и продължиха да настъпват.

Той се провикна в шумотевицата:

— Не отстъпват!

— Това не са анархисти! Те са поддръжници на 17Н! Полицаите ще ги приберат. Трябва бързо да изчезваме!

Артемида го поведе надолу по улицата, после кривнаха в пресечка, отдалечавайки се от стълкновението. Стигнаха до общежитието. Дуган се протегна, за да включи осветлението.

Артемида го спря.

— Без светлина! Полицията ще претърсва студентските апартаменти за съмишленици на 17Н.

— До третия етаж в тъмното? Ще се пребием.

— Правила съм го и преди. Ще те вода.

Хвана го за ръка. По средата на първите стъпала тя спря и се облегна с гръб към стената.

— Какво прав...?

— Шшшт. Не трябва никой да ни чуе.

Жената долепи тялото си до неговото, притискайки гърди в ризата му. Той се опита да се отдръпне, но тя го сграбчи с две ръце за задника и го издърпа по-близо.

— Луда ли си?

— Да.

Той успя да се премести с едно стъпало нагоре, но в движение тя успя да свали ципа му. Още една стъпка и без малко да се препъне в

тъмното. Хвана мекия му пенис и го постави под полата си. Никакви бикини. Потърка го по пубисните си косми.

Франк усети как се втвърдява.

— Не мога да повярвам.

— Не ти и трябва да вярваш. Така ще ти го поема.

След всяко поредно стъпало следваше нов тласък. Беше твърде тъмно, за да види лицето ѝ. Мъжът се спъна в първата площадка, но тя го хвана и го придърпа, за да потъне още по-дълбоко.

Светлината в коридора светеше. Забеляза онази половинчата усмивка на нейните устни. Опита се да се отдръпне, но тя го завъртя от ъгъла към тъмнината на втората площадка и пак го притисна в себе си. Усети я как трепери. Артемида започна да се свлича. Хвана отпуснатото ѝ тяло.

— Не спирай — прошепна тя.

Светлината от долния етаж се включи.

— Някой идва.^[4]

— Аз.

— Говоря за светлината долу.

— Тя е от втория етаж.

— Откъде знаеш?

— Ти и аз имаме единствените стаи на третия.

Докато стигнат третата площадка, светлината от втория етаж изгасна. Вече се беше отпуснал, но тя все още пулсираше. Стигна до вратата си и бръкна в джоба за ключовете.

— Не в твоята стая — каза тя. — Полицията ще претърси сградата за нови наематели. Мен ме познават и няма да претърсват стаята ми.

Той се поколеба, но тя го дръпна до нейната врата, отключи и влязоха. През прозореца надничаше небето. Очите ѝ искряха на лунната светлина.

— Беше интересно, Артемида.

Тя го издърпа в леглото.

— Не съм свършила.

Той се отдръпна. Тя пъкна ръката си в боксерите му, до омокреното му бедро и го сграбчи.

— Кажи ми, красавецо, хареса ли ти чукането на стълбите?

— Трябва да си помисля.

Тя го стисна.

[1] Целуни ми задника (гр.). — Бел.прев. ↑

[2] Ароматно гръцко вино. — Бел.прев. ↑

[3] Вид гръцка музика. — Бел.прев. ↑

[4] Непреводима игра на думи. Coming (англ.) се използва, като идвам, пристигам, но и като еякулация (достигане на оргазъм). — Бел.прев. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бащата на Алекси охлаби хватката около врата на Рейвън и тя се изправи. Свещта бе спряла да дими. Черният фитил беше изстинал. Тя огледа маскираните си похитители. Някога щяха ли да ѝ се доверят достатъчно, за да разкрият лицата си? Алекси можеше да я защити, но той изчезна някъде.

— Ела, Ники — каза бащата на Алекси, — ще те отведе обратно в тайната квартира.

Тя си спомни как той почти я беше изнасилил в килера и се дръпна назад.

— Няма да те нараня, спокойно.

Рейвън огледа маските една след друга. Кой би могъл да я защити от този мъж?

— Искаш ли да те откара някой друг?

Момичето кимна.

— Откарай я, Клечка, но да не си я докоснал, преди синът ми да е свършил с нея.

Успокоена, тя сложи ръка на рамото на Клечката.

— С теб мога да дойда.

Клечката шофираше мълчаливо, а черните му очи я наблюдаваха през дупките на маската.

— Гледай си пътя.

— Предпочитам да гледам теб.

Мъжът паркира пред тайната квартира, мина от другата страна на колата и отвори вратата ѝ. Тя се поколеба.

— Не се страхувай, Ники. Никога не бих те докоснал без твое позволение.

Той я поведе по стълбите, пред вратата спря да провери за космите, които бяха поставили върху дръжката на бравата. Превантивна мярка.

Когато влязоха вътре, той я попита:

— Все още ли спиш в килера?

— Бях послушно момиче и Алекси ме възнагради. — Тя посочи към задната стая.

— Добре. Но ще трябва да те заключа вътре.

Рейвън се усмихна.

— Не съм си го и представяла по друг начин.

През цялата нощ се въртя в леглото. Ще се върне ли Алекси през нощта, както обеща? Трябва ли да му каже как баща му се отнесе с нея?

... по-добре не го прави...

Може да помогне, ако са настроени един срещу друг.

... а може и да рефлектира върху теб. избери правилното време...

Не можеше да понася мисълта, че трябва да прекарва нощите сама. Опита се да заспи, но само се въртя и обръща в леглото, докато утринната светлина се процеди през малкия прозорец.

По едно време чу входната врата да се отваря. Да не би Клечката да е размислил? Или Мирон? Алекси? Тя стана от леглото и го избута до вратата. Нямаше да издържи дълго срещу някой решителен нападател. Огледа се. Нищо наоколо, с което да се защити.

В ключалката на вратата ѝ щракна ключ. Рейвън грабна възглавницата и я притисна до тялото си като щит.

... майтапиш ли се, тъпачке? мислиш, че това ще сработи, нещо като целомъдрен колан?

Млъкни, ако нямаш по-добра идея.

Вратата се отвори и изблъска леглото. Светлина заля стаята.

— Добро утро, Ники. Каква е тази барикада?

— Винаги се страхувам, когато съм сама, Алекси. Не ме изоставай отново.

Той я прегърна и притисна към себе си.

— Не мога да ти обещаая. Но ще ти предложи нещо друго. Ти заслужаваш почивка. Ще те наградя, като те заведа на разходка. Ще бъде по един от моите луксозни турове из атинските забележителности.

— Кои по-точно?

— Ще разбереш, когато отидем.

Рейвън тръгна след него по стълбите, излязоха и заобиколиха зад къщата до харлитото.

Тя се нацупи, когато той седна.

— Нека аз да карам. Трябва да се упражнявам.

— Както се справи пред банката, бих казал, че нямаш нужда от повече тренировки. Качвай се.

Момичето послушно седна зад него и го прегърна през кръста. Алекси подкара по една дълга улица, после зави и спря пред някаква таверна.

— Ще вземем няколко сандвича и бутилка вино за там, където отиваме.

Напазарува гирос^[1], бутилка рецина и ги сложи в една от чантите на мотора. Докато преминаваха през търговския район той посочи нагоре.

— Виж.

— Партенонът!

Рейвън без малко да падне от мотора.

— О, господи! Никога не бях го виждала толкова отблизо.

— Акрополът е най-доброто място за започване на тура.

— Не мога!

— Какво искаш да кажеш?

— Страх ме е от височини!

Алекси спря, заключи мотора и окачи чантата на рамото си.

— Щом туристите могат да го правят, тогава и ти ще можеш.

Той я сграбчи за ръката и я задърпа.

— Не!

— Първо огъня, а сега какво? Ако искаш да си една от нас, трябва да преодолееш страховете си. — Той я издърпа до първото ниво. Качиха се на следващото, след това и на следващото. Нагоре. Нагоре.

— Спри! Ще припадна!

— Няма да те изпусна.

... затвори очи. остави го да те води. ще се опитам да не се паникьосвам...

Най-накрая Алекси спря.

— Ето ни горе. Не беше толкова зле, нали?

... не ме карай да поглеждам надолу...

Останала без дъх, тя се вгледа в Партенона.

— Това е бил храмът на Атина — каза той. — Имало е дванадесетметрова статуя на богинята, държаща в дясната си ръка Крилатата Нике.

— Знам, че Атина е богинята на войната. Но коя е Крилатата Нике?

— *Нике* означава победа. Летяла е бързо, като вятъра.

Алекси посочи към малка постройка на ръба на скалата.

— Ето храма на другата Нике. *Нике Антерос* — *Безкрилата победа*.

— Защо е „безкрила“?

Рейвън усети силните му ръце, които я стиснаха за раменете.

— Древните атиняни ѝ отрязват крилата, за да са сигурни, че тяхната Победа завинаги ще остане в Атина.

— Държали са я в плен — също като мен?

— И точно като теб тя се влюбила в тази планина.

— Ами нямала е друг избор, след като са ѝ отрязали крилата. Дали затова баща ти ме кръсти на нея?

... изглежда истински разстроен, тъпо е да го ядосваш...

— Съжалявам, не исках да звуча неблагоприятно. Казах го на шега. Прости ми.

Седнаха върху скалата, изядоха гираса и изпиха рецината. Тя се загледа как слънцето се промъква през руините на Партенона. Знаеше, че за сестра ѝ е ужасяващо да бъде толкова нависоко, но за нея самата бе вълнуващо да е заедно с него. Не само в настоящето, но сякаш в някакво продължаващо минало.

Мъжът я целуна, като леко ухапа долната ѝ устна. Тя вдиша дълбоко и се заслуша във вятъра, преминаващ през колоните. *Отлети и кажи на Зевс, че си влюбена в Алекси*. Защо лицето ѝ пламтеше? Беше сигурна, че той ще забележи изчервяването. Опита да се успокои.

— Чу ли това?

— Какво да чуя?

— Няма нищо. Вероятно е било от вятъра.

... беше само в твоята тъпа глава...

Но означава ли това, че е вярно? Аз влюбвам ли се в него? И ако е така, дали да му го кажа?

... засега го давай по-спокойно, докато не разбереш какви са чувствата му, ако помогне или влоши нещата...

Привличането не носи болка. Може да го накара да я пожелае.

... само недей да губиш контрол над сърцето си...

— Рейвън, ти се изчервяваш. Какво става?

Тя пое дълбоко дъх.

— Ти не чу гласа.

Алекси я докосна по бузата.

— Имаш красота, пред която Афродита изглежда посредствена. Имаш и въображение, подобно на поетесата Сафо.

— Ти наистина ли не чу гласа?

Той докосна с пръсти устните ѝ.

— Само благословените от боговете могат да го чуят.

Тя се усмихна. Алекси я придърпа по-близо до себе си. Ударите на сърцето му караха някаква странна горещина да я облива. Леко се отдръпна.

... внимателно, от него зависи животът ти, не се влюбвай...

— По-добре да се връщаме, преди да се е стъмнило — каза той.

Рейвън събра остатъците от пикника. Затвори очи, хвана се за него и запристъпва надолу.

Спуснаха се долу, стигнаха до мотора и той предложи:

— Може да караш, ако искаш.

Момичето поклати глава.

— За днес ми стигат толкова вълнения.

— Ясно. А как само караше по време на банковия обир! Сякаш си се родила на мотор.

— Ами, нали сам каза, че Нике летяла бързо.

— Като стигнем в квартирата, ще си събереш нещата — нареди Алекси. — Местиш се.

— Гониш ли ме?

— Отиваме в моя апартамент, където ще сме сами.

Рейвън погледна в тъмните му очи. Въпреки че се страхуваше от височини, как ѝ се искаше той да я свали на ръце от Акропола...

Сега, наблюдавайки се отстрани, Рейвън видя сестра си.

... кой ще го вземе — ти или аз? или ще уредим една тройчица за двама...?

Спокойно, сестричке. Той е мой.

... престани с тази „сестричка“, имам си име... от сега нататък ме наричай ники аптерос...

Щом си Безкрилата Победа това означава, че не понасяш височини, как тогава долетя от Акропола до долу?

... да долетя? мамка му, дори не съм си отваряла очите...

[1] Вид гръцки дюнер. — Бел.прев. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алекси наблюдаваше Ники, докато тя вървеше пред него по стълбите към тайната квартира. Нежно тяло. Слаби бедра. Полюшващ се, стегнат задник. Сега тя беше негова. Той отключи вратата, но когато Рейвън се пресегна да хване дръжката, я сграбчи за китката.

Момичето го погледна.

— Извинявай, исках само да помогна.

— Наблюдавай какво правя и запомняй.

Протегна се до горната част на касата и взе един косъм, после още един от долната част. Показа ги.

— Тези косми са бели. Баща ми е бил тук и си е тръгнал.

— Сигнал за опасност?

— Точно така.

Отвори вратата. Влязоха, тя остави раницата на пода и го прегърна. Той нежно я отстрани.

— Нещо не е наред ли?

— Не искам това да става сред ужасните спомени, които имаш от това място. Ще отидем в моя апартамент, където ще бъдеш щастлива.

— Не помня щастието.

Никога не я бе виждал толкова непредсказуема. В един момент е малко момиченце, а в следващия — без никакъв преход — смела мъжкарана.

— Ще ти помогна да си припомниш щастието. Събери си нещата. Напускаме квартирата, но ти ще бъдеш в безопасност. Можеш да ми се довериш.

— Вярвам ти.

Рейвън се надигна на пръсти и го целуна по бузата. Алекси се опита да погали гърдите ѝ, но тя се отдръпна.

— Каза, че не трябва да го правим тук.

Отиде до килера и натъпка в една калъфка за възглавница нещата, които ѝ беше купил.

— Благодаря ти за всичко това.

Доверчивият ѝ поглед го накара да я пожелае и да я сграбчи в ръцете си. Укроти се! Бъди нежен. Достатъчно е силна, за да издържи на едно промиване на мозъка. И все пак, неговата перла беше обвита в нежност — вътре в твърдата си черупка. Достави му удоволствие да я чуе как си тананика тихичко. Радваше се, че донякъде успява да я ощастливи. Но трябва да се внимава. Никакво влюбване. Много е възможно тя да не живее още дълго.

— Ужасно ли се чувстваше — попита той, — когато беше заключена в килера?

— Причинявах болка на тялото си, за да се разсее умът ми, но гласът вътре в мен ми говореше за надежда.

— Глас?

— Казваше ми, че скоро всичко ще свърши. Уверяваше ме, че ако не стане така, тогава ще мога да скоча в тъмнината.

— Не разбирам.

— Гласът ми казваше, че мога да се самоубия и да отлетя към свободата, както направи и мама.

— Наистина ли би могла да се самоубиеш?

— Често съм си го мислила.

— Обещай, че вече няма да си го мислиш. Не мога да си представя да те няма.

— Ти ми отрязва крилата. Но докато си до мен, няма да желая смъртта.

Ясно — тя беше фантазюрка, можеше да понася болка и лесно можеше да приеме смъртта. Нямаше да е лесно да измъкне от нея пророчествата на Тедеску.

— Купих ти подарък — каза той.

Като приближи мотора, Алекси бръкна в малкия багажник и извади черна дамска чанта.

— Уха! Имах нужда от чанта. Но тази е голяма, като пазарска чанта.

— Голяма е, защото има двойно дъно. Виж.

Той дръпна скрития цип. Дъното се разтвори и разкри тайното отделение.

— Защо ще ми трябва да крия нещо? От теб ли?

— Не от мен, но човек винаги трябва да мисли в перспектива.

— Да. Добра идея.

Рейвън извади от калъфката на възглавницата две перуки, червена и черна, и ги сложи в двойното дъно.

— Браво, моето момиче.

Рейвън го целуна и прошепна:

— Благодаря ти.

— А сега да отидем в моя апартамент. Аз ще карам.

Тя се качи на мотора зад него и силно го притисна. Потеглиха с рев по алеята, след това по улицата, провирайки се между ученическите велосипеди и скутери. Одраскаха бронята на една паркирана кола. Рейвън се замисли за белезите по ръката си. Беше стигнала до единадесет, дните след самоубийството на баща ѝ се изнизваха неочаквано бързо, един след друг. Все още чуваше изстрела, виждаше кръвта, стичаща се по лицето му, виждаше как пада. Опитваше се да изтрие спомена, но той оставяше червени тебеширени линии по черната дъска на съзнанието ѝ.

... за да живееш, трябва да накараш алекси да те иска, прави каквото желае, ощастливявай го...

Усещаше с гърдите си как се движат гръбните му мускули. Затвори очи, наслаждавайки се на общото движение на телата им, нагоре и надолу. Завоите, които вземаше, бяха много по-плавни от нейните пред банката. Накрая Алекси спря на площад „Екзархия“ и изгаси двигателя.

Уличните чистачи метяха остатъци от разкъсани плакати и кутии от сълзотворен газ.

— Изглежда, че май скоро е имало сблъсъци — каза той.

Рейвън го последва мълчаливо до близката сграда, качиха се на втория етаж. Апартаментът бе доста различен от това, което си беше представляла. Големият хол беше почти празен. Тя се загледа в кубистичните картини без рамки, окачени по стените.

Алекси пусна торбите, които носеше и я прегърна.

— Нека ти покажа нашата спалня.

За разлика от чистото пространство на хола, в спалнята цареше безпорядък. Голямо легло, в което чаршафите и одеялата бяха смачкани и усукани на топка, като че Алекси внезапно е изскочил изпод тях и излязъл. Дрехи, книги и вестници бяха безразборно разпръснати навсякъде по пода. Кошчето за боклук преливаше.

— Трябва ти някой, който да се грижи за теб.

— Тогава няма да мога да намеря нищо — засмя се той. — Това може да ти прилича на хаос, но аз знам къде точно се намира всичко.

— Майтапиш се.

Седнаха на леглото и той дръпна одеялото.

Дали ще използва предпазни средства? А трябва ли да го попита?
... по-добре недей, животът ти и без това виси на косъм...

Алекси разкопча ризата си. Докато му помагаше да я съблече, тя забеляза преплетени белези по гърба му. Докосна набръчканата кожа.

— Кой ти причини това?

— Баща ми.

— Бил е толкова жесток с теб?

— Не жесток, а стриктен. Той ме бичува, за да ме научи.

— Да те научи на какво? Да различаваш лошото от доброто?

— Когато бях малко момче ходех и говорех насън. Отначало той опитал да сложи камбанки на краката ми, за да ме събудят, когато стана от леглото. Те не помогнали, затова ми вързал краката един за друг. Някак си обаче винаги съм успявал да се освободя и съм продължил да вървя и да говоря в съня си.

— И какво после?

— Започна да ме налага с камшика. Докато станах на тринадесет или четирнадесет.

Тя погали косата, ръката, гърба му.

— И двамата сме страдали толкова много. Прегърни ме.

Алекси се обърна с гръб към нея.

— Искам да те целуна тогава.

Тя се поколеба за миг, после прекара сухите си устни по белега на лявото му рамо. Гърбът му се напрегна. Момичето разтвори устни и плъзна език по наранената плът, облизвайки я по целия гръб. Той потрепери и се обърна. Тя се завъртя срещу него.

— Целуни и моите белези.

Затвори очи и зачака.

Мобилният му телефон звънна. Тя се вкопчи в него.

— Не вдигай.

Алекси се поколеба. Телефонът продължаваше да звъни. Леко я отблъсна и посегна към аппарата. Дисплеят показваше името на Мирон.

— Баща ми е. Не мога да не вдигна.

— Защо? Да не би, ако го направиш, да те нашиба?

Той я погледна, отмести поглед към телефона, след това отново към нея.

— Не разбираш.

— Мисля, че разбирам. Поне колкото ти разбираш мен.

Той доближи телефона до ухото си.

— Да?

Чу се грубият глас на Мирон:

— Какво те забави толкова?

— Бях в банята.

— Телефонът трябва да е с теб навсякъде.

— Забравих.

— Една от твоите слабости е, че не мислиш за последствията. Готови сме за атентата в Пирея. Действаме утре следобед. Ела веднага в гаража.

— Но...

Връзката прекъсна.

Рейвън разтвори ръце и зачака. Алекси навлече ризата си.

— Трябва да вървя.

— Кое е толкова важно, че...?

— Нямам време.

— Не ме оставяй отново сама.

— Ще се върна. Баща ми има нужда от мен сега.

Той ѝ изпрати въздушна целувка и заключи вратата на излизане.

Рейвън легна върху възглавницата и се замисли за това, което чу да казва Мирон толкова ясно по телефона. *Утре атентат в Пирея.* Спомни си, че в първия ден, в който Алекси я заключи в килера, чу Мирон да му говори за атентат в Международния пътнически терминал в Пирея. Когато Алекси отговори, че могат да загинат невинни хора, Мирон му изнесе лекция за непредвидените жертви, които падат в хаоса на една война.

Рейвън знаеше, че това означава гибел за жени и деца. Дълго и усилено го обмисля. Не и децата!

... да го вземат дяволите баща му за прекъсването на секса, хайде за отмъщение да му направим едно прекъсване на атентата...

Не мога.

... толкова си слаба, ако бях излязла първа от утробата на мама, щях да бъда достатъчно силна, за да не се нуждая от гласа ти,

който да ме пази от полудяване...

Наблюдаваше сама себе си как взе втория телефон от нощното шкафче и набра „централа“.

Металически глас каза:

— Към кого да ви прехвърля?

Тя каза на глас:

... атинска полиция...

Звънна няколко пъти, преди някакъв мъж да вдигне.

— Гръцки полицейски отдел. Как мога да ви помогна?

... имам информация за атентат на 17Н...

— Един момент. Сега ще ви прехвърля.

Опита се да затвори, но Ники не ѝ позволи. След няколко секунди прозвуча глас. Вероятно я записваха.

— Говори капитан Хектор Елиаде от Атинските антитерористични сили. Имате някаква информация?

Рейвън се поколеба. Ники бе замлъкнала. Винаги тя започваше първа и оставяше на Рейвън да довърши мръсната работа и след това да почисти. Да върви на майната си! Алекси ще я нарани, ако разбере, но ако не го направи, няма да може да живее със себе си. Сложи носната си кърпичка на слушалката.

— Това е предупреждение. Ще има атентат в пътническия терминал в Пирея. Деца ще загинат.

— Кога?

— Утре или вдругиден. Не... съм сигурна.

— Кой се обажда?

Момичето затвори. Приемаше тезата на Алекси, че Щатите и подвластното им гръцко правителство олицетворяват злото. Но това не можеше да оправдае бомбардирането на майки и техните деца. Ако предотвратяването на смъртта на невинни е предателство към 17Н, така да бъде.

... радвам се, че най-накрая си съгласна с мен, рейвън...

Не трябваше да ме принуждаваш. Ами ако Алекси разбере?

... кажи на скапания си любовник да върви по дяволите...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дуган се събуди от приглушено звънене, идващо от секретния телефон. След няколко секунди успя да го напипа в джоба на джинсите си. Дисплеят му показваше четири през нощта. Той погледна извитото тяло под чаршафа и се запъти към банята с телефона.

— Кой се обажда толкова рано?

— *Зъболекар?*

— Кой е?

— Реших, че е добре да знаеш кодовото име на гръцкия агент, който ти уреди стаята.

Позна гласа на *Харон*.

— Какво е името му?

— Не е той, а тя. Намира се в твоето общежитие. Кодовото ѝ име е *Артемид*.

Дуган без малко да изпусне телефона.

— Сигурен ли си?

— Информацията идва директно от капитан Хектор Елиаде от Атинските антитерористични сили.

— Благодаря за предупреждението.

— Реших, че трябва да знаеш, в случай че се сблъскаш с нея.

Харон затвори.

Значи тя не е никаква студентка с радикални възгледи. По-добре да не знаеше. Какво ли е наказанието за изчукването на гръцки агент? Поправка. *Да бъдеш изчукан от гръцки агент*. А ако тя е двоен агент, изпратена да го вкара в „сладострастен капан“, каквато е била практиката на КГБ през Студената война? Какво пък, ако е двоен агент, тогава двойно го изчука.

Върна се в спалнята и я погледна. Проблемът беше, че си падаше по нея. Сети се за английския израз: „И за едно пени, и за цял паунд“^[1].

Докато се шмугваше обратно до нея, тя се събуди. Целуна я по рамото и прекара ръка по гърдите ѝ.

Тя отвори очи.

— Какво правиш?

— Довършвам започнатото на стълбите.

Тя се отдръпна и стана от леглото.

— Защо мъжете са винаги разгонени рано сутрин?

— Заради недовършената работа.

— Обаче аз се нуждая от кафе и сладкиши. Върви се измий. Ще се срещнем долу, в кафенето.

Мърморейки, Дуган се изхлузи от леглото и взе да навлича джинсите и тениската. Обърна се към нея.

— Сигурна ли си?

Тя го избута към банята.

— Запази си тази мисъл за друго време и друго стълбище.

Жената пусна телевизора.

— Да видим първо сутрешните новини. Сигурно ще кажат нещо за бунта.

Франк застана пред мивката и пусна топлата вода. Потече студена. Докато си сапунисваше ръцете и лицето, чу анонсите от телевизора.

Рано тази сутрин полицията разпространи следния запис на бягството на престъпници от „Атинска банка“, направен от външна охранителна камера. Смята се, че за обира са отговорни членове на Второ поколение от 17Н.

Дуган излезе от банята и се вгледа в екрана. Първо, това, което си мислеше, бе, че вижда мъж на черен мотор. После мятащите се детски ръчички, които повдигат шлема. Кадърът спря на лицето, което вече не бе скрито от плексигласовото стъкло. Същото лице, като онова, което Интерпол изпрати в главната квартира на ФБР. Рейвън Слейд. Именно тя караше мотора за измъкване от банката. Явно вече не е никакъв заложник.

Артемидата се обади:

— Не знаех, че 17Н имат в редиците си жена. Мислех, че всички членове са застаряващи мъже.

— Нещата се променят.

Върна се в банята и подсуши лицето и ръцете си. Затвори вратата и набра номера на Харон.

— Кой се обажда? — чу се отсреща предпазливият глас.

— Отново е Зъболекар.

— Предполагам, че видя новините по телевизията — каза Харон.

— Това усложнява нещата. Ако Рейвън Слейд е извъртяла номер тип „Пати Хърст“, тогава няма да дойде с мен доброволно.

— Не сме сигурни дали е така — каза Харон. — Току-що получих странна информация. Една жена се е обадила вчера на Атинските антитерористични сили и ги е предупредила за планиран атентат на 17Н, който ще се проведе днес или утре в Пирея.

— Мислиш, че е била Рейвън?

— Не съм сигурен, но кой друг ще знае плановете им и ще ни предупреждава.

— Може би не са успели да промият мозъка ѝ. Какво мислиш, че трябва да направя?

— Завлечи си задника до Пирея.

— До пътническия терминал, който смятат да взривят!

— Само до доковете, откъдето ще можеш да наблюдаваш за черен мотоциклет, който спира на един от паркингите. След като е предупредила антитерористичните сили, те със сигурност ще са нащрек.

— Ами ако я видя?

— Сам прецени.

Харон затвори.

Дуган излезе от банята, но Артемида я нямаше. Той се облече, грабна раницата и излезе в коридора. Когато включи осветлението, я видя да чака на стълбищната площадка.

— Малко е рано да довършваме започнатото от снощи — каза той. — Освен това мисля, че не съм готов за нова връзка.

Тя се намръщи.

— Връзка? Не се шегувай. Това е само секс.

— Благодаря за искреността. А сега трябва да изчезвам.

— Идвам с теб в Пирея.

— Какво те кара да мислиш, че ще ходя там?

— Рейвън много се е разприказвала.

Когато стигнаха до втората площадка, светлината изгасна. Тя се притисна до него в тъмното.

— В Пирея има добри хотели. Може би ще успеем да прекараме още една вечер заедно.

Той се протегна за ключа на стената и го натисна. Погледна в очите ѝ. Подозрителни? Питащи? Ако беше двоен агент, тогава бе дяволски добра.

— Имаш ли все още интерес? — попита тя.

— Не каза ли, че вече си ми се наситила?

Ъгълчетата на устата ѝ се изкривиха.

— Аз ще ти кажа кога ми е достатъчно.

— Защо жените винаги се възбуждат по време на опасности?

— Мъжете си мислят, че те са ловците, но много често жените са тези, които държат правилната посока. Ако си готов, колата ми е паркирана зад ъгъла.

— Добре, ловджийке Артемида, нека да издебнем нашата хищна птичка.

[1] Буквално изразът означава: ако дължиш едно пени, съвсем същото е и да дължиш един паунд, тъй като последствията за невърнатия заем и при двете суми ще са еднакви. В преносен смисъл изразът означава: щом си започнал нещо, по-добре да го довършиш до края, отколкото да спиращ по средата. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Алекси влезе в задната стаичка на автомобилния сервиз, всички вече бяха там, липсваха само Клечката и дебелият Теодор. Мъжете се бяха прегърбили над масата, вторачени над нещо.

— Какво става? — попита той.

Мирон му махна да приближи. Заглади с длан някакъв намачкан лист хартия.

— Виж какво ни донесе Василий.

Той прочете изреченията:

КАКВО

*В нашите тунели надалеч чакат
стена за бавен крах,
за да накажат всички кръстоносци, Иншаллах.
И Светите бойци се присъединяват
към нашите братя,
за да хвърлят влакната на стриганите,
които им пратя.*

— Проклетата гатанка. Откъде се взе?

Василий вдигна скъсения си ръкав.

— По време на протеста една дива жена, облечена като ученичка, ми го даде. Преди да я пребият полицаите, ми каза, че Тедеску е искал да ни даде това пророчество.

— И аз съм на мнение, че това е гатанка. Но как да я разтълкуваме? — обади се Йорго.

— Ще мислим заедно — отговори Мирон. — Джейсън Тедеску беше мой другар. Винаги съм знаел как мисли. Частта за наказването на кръстоносците и Иншаллах, „Ако Бог позволи“ на арабски, могат да се отнасят за съюза с МЕК, който Тедеску се е опитвал да осъществи.

— Съгласен съм — каза Йорго. — Но какво са *семена за бавен крах*? И какво точно означава *влакна на стриганите*?

— Майор Фатима каза на Алекси, че техните оръжия се съхраняват в тунели между Ирак и Иран — обади се Василий.

— Тогава заглавието „КАКВО“ трябва да се отнася за оръжието за операция *Драконови зъби*.

Баща му, като почукваше с патерицата обувката си, кимна.

— Джейсън е бил сигурен, че ще разбере. Преди Втората световна война дядовците и на двамата ни са били овчари. Мнозина от стриганите на вълна са се разболявали. Това е оръжието за бавния крах.

Василий се намръщи.

— Имаш предвид овцете?

Мирон поклати глава.

— Влакната, които се разпространяват при стригането на вълна, съдържат микроскопични спори антракс.

Алекси удари юмрук в дланта си.

— Бойният антракс може да убие стотици хиляди.

— Знаем градовете, в които тайните бойни отряди на Тедеску от години са в очакване — каза Василий. — Сега да им доставим оръжието на *Муджахидин ал Халк* за масово поразяване.

— Но не знаем целите или начина за разпространение на антракса — допълни Йорго.

— Със сигурност това не е цялото съобщение. Твоя е задачата да измъкнеш останалото от нея, синко. Можеш ли да го направиш? — попита Мирон.

Преди да успее да отговори, приближаването на шумни стъпки ги накара да се обърнат. Теодор, изпотен и останал без дъх, извика:

— Късно е вече!

— Изглеждаш така, сякаш дяволът те гони — каза му Йорго.

— Дяволицата Ники постави всички ни в опасност. Трябва веднага да я премахнеш, Алекси.

— За какво говориш?

Теодор размаха един диск.

— Твоята безценна Ники ни прецака.

— Не разбирам. Тя ми помогна за обира на банката. Празнувахме именния й ден. Сигурен съм, че вярва в нашата кауза.

— Може да изглежда, че вярва — каза Теодор, дъвчейки парче шоколад, — но се е разкрила.

— Не схващам. Обирът и бягството ни минаха безупречно.

— Твоята мадама с промит мозък е направила своя дебют по телевизията.

— Какво искаш да кажеш?

Мирон махна с патерицата си към Теодор.

— Пусни го.

Теодор отиде до тезгяха, бутна настрани инструментите и пъхна диска в плейъра.

— Охранителната камера на банката е заснела лицето на Рейвън.

— Невъзможно. Шлемът ѝ беше с тъмно стъкло.

— Толкова си бил зает с торбата с парите, че не си я видял как се прави на героиня. Гледай.

Тогавя той я видя как скача от харлито и се втурва да спаси изприпкалото на шосето дете. И как мяткащата се детска ръка повдига плексигласовото стъкло на каската ѝ.

— До утре — каза Василий — снимката ѝ ще бъде разпространена от Интерпол по целия свят, свързвайки я с банковия обир. А също и с нас.

Мирон хвърли патерицата си на пода и се тръшна в стола.

— Алекси, тя знае твърде много. Не трябва да попада в ръцете на Елиаде.

— Нуждая се от още време, за да измъкна от нея останалата част от пророчествата на Тедеску.

— Вече е късно. — Мирон отпусна на пода здравия си крак. — Видя записа. Не можем да рискуваме да се докопат до нас чрез нея.

— Какво искаш да направя?

— Докъде стигна с атентата в Пирея?

— Настроил съм таймера. Тя ще откара микробуса до Международния пътнически терминал. След детонацията ще се отървем от микробуса и ще избягаме с харлито.

— Промяна на плана — каза Мирон. — Клечката ще закара и взриви бомбата.

— Защо той?

— Това ще е последната мисия на Ники. Ще настроя таймера да се задейства по-рано.

— Но това ще постави в опасност и Клечката — обади се Йорго.
— От 17 ноември досега двамата сте като братя.

— Защо трябва и той да загине? — попита Алекси.

— Ники е омагьосала и него. Това го прави ненадежден. Той ще е щастлив да избере мъченическа смърт.

— Може би — промърмори Йорго, — в случай че може да избира.

— Оспорваш решението ми? Може би ти искаш да си водачът?

Йорго поклати отрицателно с глава.

— Намирам за жестоко да бъде изпратен на смърт от свои другари.

— Татко, не можем ли да измислим нещо друго? Тя има пиробобия.

— Няма добри начини да умреш — сръза го Мирон. — Ако бъде заловена, хората на Елиаде ще я измъчват и тя ще ни издаде. Може дори да успеят да измъкнат от нея останалото от пророчествата на Тедеску. Моят начин е по-милостив. Ще настроя таймера за три часа следобед.

Мирон стисна юмрук за поздрав. Другите отвърнаха със същия жест.

Алекси се присъедини към поздрава, но няколко секунди покъсно от останалите. Изражението на баща му показва, че е забелязал. Мирон не каза нищо, но със сигурност щеше да има последствия. Дори когато беше момче, очакването на наказанието винаги бе лошо от самото наказание.

Изражението на Мирон бе леденостудено.

— Тази вечер налюби страстно своето момиче, синко. Утре ще бъде последният му земен ден.

През годините Алекси се научи да приема двуличния начин на баща си за постигане на подчинение. От една страна — горещо сготвена страст. От друга — студено сервирана сдържаност.

Той искаше да каже нещо. Но всичко, което успя да отрони, беше:

— Да, татко.

Вместо да се прибере в апартамента веднага, Алекси отиде в таверната. Пиян, може би щеше да намери кураж да прави любов за сбогом с жената, в която се беше влюбил.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рейвън се разбуди, като усети Алекси да се мушва в леглото. Целувките му по нейните очи разляха топлина по тялото ѝ, но когато ги отвори, бе изненадана от тъжното му изражение.

— Да не би Мирон да е замислил да ми стори нещо?

Той се отдръпна.

— Говориш ужасни неща. Баща ми никога не би направил подобно нещо. Да не се опитваш да ме настроиш срещу него?

— Попитай го. Виж дали ще отрече.

Алекси я целуна по шията.

— Не искам да слушам повече.

— По принцип инстинктът ми за оцеляване е много силен. Друг път пък просто искам да умра — каза тя.

— Има нещо, което трябва да ми кажеш. Някой те е чул да рецитираш някакви пророчески гатанки, преди Тедеску да умре.

— Мисля, че ти го застреля. А аз не помня думите му.

— Трябва да опиташ.

Да си припомни онзи ден... Всичко, което помнеше, е как сестра Сойер я отведе в стационара, за да се види със своя стар преподавател. Как баща ѝ казва *Рейвън, лети*, а след това я моли да развесели останалите пациенти в стаята за отдых.

— Опитвам, но нищо не се получава.

— Ако ме обичаш, ще положиш повече усилия.

— Съжалявам, Алекси. Сигурно ще ми е нужен психиатър, за да ми помогне да си спомня. Но това ще отнеме много време.

Той прошепна тихо:

— Имаме толкова малко време.

Тя се обърна с гръб, повдигна бедрата си и насочи ръката му към набраздената от белезите кожа, всеки от които маркираше по едно вкарване в лудницата. Искаше ѝ се той да ги целуне, тъй както тя бе направила с неговите.

Усети неговото колебание и се отдръпна.

— Забрави.

Алекси я завъртя и я погледна. Знаеше, че той ще направи каквото си пожелае. Рейвън освободи съзнанието си, опитвайки се да блокира настоящето.

... мисли за бъдещето, само за бъдещето...

Може би ще успее да му каже това, което иска да знае. *Рейвън, лети*, каза си наум, но без гласа на баща ѝ нямаше никакъв смисъл.

Алекси натика възглавницата под гърба ѝ. Но момичето бе сухо отдолу. Не вярваше, че той ще го направи. Но го направи. При всеки тласък тя се мъчеше да не извика от болка.

Накрая, дишайки тежко, той се обърна и се унесе.

Вината не е негова, помисли си тя. Баща му е виновен.

... да вървят по дяволите и бащата, и синът...

Той ме обича. Нямаше търпение да го направим.

... ами тогава, задръж си себичното копеле...

Почувства се закриляна от този мъж, когото обичаше, и заспа в прегръдката му.

Странен сън... Майка ѝ я накара да обуе панталон и да облече риза с вратовръзка за училище. Всички я наричаха мъжкарана. Много скоро разбра, че премяната е била, за да се угоди на баща ѝ, който винаги е искал да има син. Без никой да разбере, тя се натъкми с пудрата, ружа и червилото на майка си. Не беше особено сръчна. Един ден, когато баща ѝ го нямаше, майка ѝ тайно ѝ позволи да си облече момичешки дрехи и я научи как да се гримира.

Докато порастваше, се молеше майка ѝ да роди братче, за да стане тя момичето на татко. След самоубийството на майка ѝ разбра, че това няма да се случи. Тогава започна да чува гласа на своята мъртва близначка, която сега сама се нарече Ники Аптерос.

Полусъннена, отпусната, в безопасност в прегръдките на Алекси, тя се опита да брои на обратно, за да прекъсне неприятните мисли. На четиринадесет изгуби бройката.

Събуди се рано и сама. Алекси сигурно бе отишъл до сервиза на Теодор да помогне в пребоядисването и изсушаването на микробуса,

преди да сложат вътре бомбата. Направи си кафе на печката. Агента̀т ще бъде неуспешен, понеже бе предупредила полицията и навярно те ще охраняват терминала. Докато отпиваше от кафето, застана до кухненския прозорец, наблюдаваше как слънцето се издига над Акропола, осветявайки Партенона. Рейвън извърна поглед.

На лош късмет е да се страхуваш рано сутрин.

Нави на кок русата си коса и сложи черната перука. Пристегна здраво гърдите си. Облечена в джинси и пуловер никой нямаше да подозре, че е жена. Когато застана пред огледалото, хареса резултата. Днес тя щеше да изнесе представление, достойно за „Оскар“.

Заклучи вратата, като излезе, скъса два косъма от перуката и с малко слюнка ги залепи в горната и долната част на касата.

Излезе от сградата през страничния изход, прекоси улицата и зави зад ъгъла, за да стигне до автомобилния сервиз. Както очакваше, двама от мъжете — все още с маски — изсушаваха със сешоари прясната светлосиня боя по микробуса. Клечката зареждаше резервоара на мотора. Бащата на Алекси, подпрял патерицата си на тезгяха, работеше по бомбата.

— Какво прави той? — обърна се тя към Алекси.

— Настройва таймера, за да ви даде на вас с Клечката две допълнителни минути да избягате от мястото.

— Клечката? Мислех, че ще ходя с теб.

— Промяна в плана. Аз трябва да съм на друго място.

— Оставяш ме?

— Отивам до Кипър за една вечер, любов моя. Ще се върна, преди да си разбрала, че ме няма. Клечката се зарадва ужасно много, когато му казах, че ще заеме моето място.

Нещо не беше както трябва. Тя пипна микробуса. Макар че синята боя не бе напълно изсъхнала, дебелият Теодор и едноръкият Василий натовариха мотора, като го нагласиха с предницата срещу страничната врата. Мирон сложи бомбата в една раница и я подаде на сина си.

Алекси я сложи на страничната седалка.

— Клечка, не забравяй да я държиш добре, докато стигнете до Пирея. Когато поставиш бомбата и Ники те види да се връщаш, тя ще отвори страничната врата и ще се качи на мотора. Подкарай микробуса секунди преди взрива. Всички очи ще са насочени към взрива. И

дватамата ще се измъкнете, преди някой да е разбрал какво се случва. Карай до някоя пуста улица, остави микробуса и се върнете с мотора.

След като закрепиха харлито, Василий затвори вратите. Рейвън седна зад волана, Клечката седна на седалката до нея и взе раницата в скута си. Теодор вдигна вратата на гаража.

Алекси застана до шофьорското стъкло и прошепна:

— Нямам търпение да се върнеш жива и здрава, Ники.

Тя го погледна: пак ще правят любов, когато се върне от Кипър. Може дори да зачене. Ако е момче, ще го кръстят Ахил. Трябва да е момче. Усети пръстите му да потреперват, когато я докоснаха по устните. Влага проблесна за миг в очите му. Защо?

При потеглянето явно бе завъртяла прекалено много кормилото и микробусът леко остърга стената, докато излизаше.

Алекси изскочи пред машината.

— Какво има?

— Нищо. Тъжният ти поглед ме разсея.

Излязоха от сервиза и тежката врата се затвори след тях.

Тя се прокле, задето погледна към Акропола тази сутрин. Със сигурност бе лоша поличба.

Слънцето се отразяваше в морето и за момент я заслепи, докато караше по ветровития път към пристанище Пирея, но не намали скоростта. С ъгълчето на окото си забеляза Клечката, който ѝ хвърляше погледи.

— Защо ме гледаш?

Той сложи ръката си върху коляното ѝ.

— Никога не съм бил толкова близо до толкова красива жена.

Тя го перна през ръката.

— Разгонен козел такъв. Знаеш, че принадлежа на Алекси.

— Няма ли да има поне малко и за мен?

Тя му намигна.

— За да ме убодеш с тази клечка за зъби?

Той я извади и свали маската си. Лицето му бе изненадващо младолико.

— Ако мога да бъда с теб за един час, никога повече няма да сложа това в устата си.

Тя се засмя и махна ръката му.

— И не си бъркай в гащите. Ръката ти трябва да е спокойна, когато нагласяш таймера.

— Бъди внимателна, Ники. Чувствам, че нещо не е както трябва.

— Остави ме да се съсредоточа върху шофирането — каза тя. — Ти се фокусирай върху бомбата. Виж, и двата международни терминала са пред нас.

— Паркирай между тях.

— Мога и по-близо.

— Това е достатъчно. Знам, че огънят те плаши. Видях как реагира на свещичката от тортата.

Тя се огледа наоколо. Паркингът на терминала беше празен. Къде, по дяволите, беше полицията? Да не са предположили, че предупреждението ѝ за атентата е било майтап?

— Има празно място между пътническия терминал и изхода за линията Саламина-Перама — каза Клечката.

Тя включи на задна скорост и паркира. Мъжът нахлузи отново маската си и излезе, сложил раницата на рамо. Бавно се насочи към терминала.

Но какво беше това на съседната седалка? Във вълнението си беше оставил клечката си за зъби. Извади една салфетка от жабката, взе клечката и я пусна в джоба си. Той щеше да се учуди, че му я е пазила.

Наблюдаваше го през огледалото за обратно виждане как отвори раницата и бръкна вътре, за да натисне копчето.

Внезапно той се обърна към нея.

— *Тръгвай, Ники! Остави ме! Спаси себе си!*

Той побягна към Международния пътнически терминал.

В този миг бомбата избухна. Огнени езици го обвиха. Тя сподави вика си.

През пламъците забеляза лявата му ръка, която беше откъсната от тялото. Ръката, с която я бе погалил по коляното, все още стискаше раницата. Рейвън се паникьоса, подкара микробуса, качи го на тротоара, като разгонваше пешеходците.

Един завой, после друг. След около километър спря, скочи от шофьорското място, заобиколи и отключи страничната врата. Усети в

гърлото си да се надига ужасен писък, който се опитваше, но не можеше да излезе. Метна се на харлито и се изстреля от микробуса.

Докато се отдалечаваше от Пирея, бръкна в джоба си и извади клечката за зъби. Трябваше да го остави да я докосне. Искаше само да я докосне. Тя започна да забива клечката в китката си, отново и отново, докато не потече кръв. И писъкът най-накрая излезе от устата ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато влизаше в Международния пътнически терминал, Артемида не направи опит да намали.

— Ще паркирам тук, Дуган. До фериботната рампа ще отидем пеша.

Чуха експлозията и видяха огъня. Включиха се сирени. Хора се събираха около терминала, но полицията ги изтласкваше назад. Голяма тълпа панически се насочи от терминала към доковете.

Артемида си запробива път през хората.

— Къде, по дяволите, отиваш? — изкрещя той.

— Агентагът е извършен.

Видя как светлосин микробус мина криволичещ покрай тях, качи се на тротоара, после пак слезе на пътя. Някой от участниците в атентата? Или изплашен свидетел?

На паркинга до терминала съзря човек, обхванат от пламъци, проснат на земята с изгорели дрехи. Кожата му беше покрита с нещо, което приличаше на катран.

Близо до тях закова един черен седан. Едър мъж, с черна превръзка на дясното си око, излезе от седана и направи знак на полицаия да го пусне да премине. Франк разпозна капитан Хектор Елиаде, който изпращаше новините за 17Н.

Полицаяте разтвориха загражденията, за да му направят място. Докато капитанът вървеше към тялото, една линейка с пуснатата сирена и бляскащи светлини даде на заден ход. Медиците извадиха носилка от страничната врата и затичаха към пострадалия.

Капитан Елиаде изкрещя:

— Не го докосвайте! Искам да видя дали може да говори!

Той коленичи до тялото.

— Ако ме чуваш, мръдни крака си.

Гъргорещ звук излезе от устата на мъжа. Кракът му трепна.

Тръпки полазиха Дуган, докато наблюдаваше сцената. Сега не е време за съпричастност с терористи бомбаджии.

След минута-две Елиаде позволи на медиците да вдигнат обгорения мъж. Те го положиха на носилката и я избутаха до задната част на линейката. Плъзнаха го вътре, затръшваха вратите и потеглиха с пусната сирена.

Трябваше да се свърже с *Харон*. Може би той знае какво се случва. Като се отдалечи от тълпата, той извади мобилния си телефон и набра номера.

Чу се колеблив глас.

— Да?

— *Харон*?

— Кой се обажда?

— *Зъболекар*.

Описа му какво се бе случило.

— Не искаме нашата врана да отлети от Гърция. Ако успее да се върне в Щатите, ще бъде почти невъзможно да я екстрадираме обратно в Атина — заключи *Харон*.

— Насилствена екстрадиция?^[1]

— Не знам за какво говориш. Но ще ни трябва много време, за да минем по обичайните канали със съдия, причастен към психиатричните заведения. Открий я. Спри я. Ако не успееш да изкопчиш от нея съобщението на Тедеску, предай я на Елиаде. Той е специалист по разпитите. Направи всичко възможно, за да я задържиш в Атина.

Харон изключи.

Когато се обърна, видя, че Елиаде го наблюдава с лявото си око, сетне го посочи на един от полицаите.

Полицаят размаха палка.

— Стой!

— Просто минавах отгук — каза той.

Полицаят заби палката в корема му.

— Ръцете зад гърба!

Огледа се за Артемида. Нямаше я. Беше успяла да изчезне и да избегне ареста. Може би наистина беше двоен агент. Ченгето му сложи белезници и го натика в арестантския микробус. Елиаде се качи в черния седан и махна на шофьора си да потегля. Микробусът ги последва.

Какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Да се съпротивлява? Да се подчини? Да се разкрие? Не изпадай в паника. Освободи съзнанието си. Никога преди не бяха го заплашвали мъчения. Защото той беше анализатор, а не действащ агент.

Трябваше да си приготви една ампула с цианид.

[1] Отвлечане или нелегално преместване на човек от една държава в друга. Извършва се в повечето случаи със заподозрени като терористи лица с цел да се избегне юрисдикцията и съдебната защита от съответната държава. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

От Пирея до Атина

Рейвън заподскача с харлито надолу по кривите улички. Накрая зави на няколко пресечки от тайната квартира, паркира и извади мобилния си телефон.

Три сигнала. Затвори. Още две позвънявания. После още три.

Алекси предпазливо отговори:

— Да?

— Ники е. Имаше нещастен случай.

— Чухме по радиото. Проследиха ли те?

— Не мисля.

— Пообикаляй наоколо известно време. Когато се увериш, че никой не те следи, отиди до апартамента.

— Не трябва ли да отида в тайната квартира?

— Първо се прибери вкъщи и се преоблечи. Време е отново да се превърнеш в жена. Остани в апартамента, докато дойда. Запази спокойствие.

Лесно му беше да го каже. Тя обикаля с мотора си още десетина минути, после паркира в една алея и тръгна спокойно по улицата. Пешеходците не трябва да я виждат, че трепери.

Стигна до кооперацията, отключи входната врата и се насили да се качи до втория етаж. *Не поглеждай надолу.* Махна черните косми, които беше закрепила на касата и влезе.

Затича се към банята, пусна душа и се търка, докато кожата ѝ се зачерви.

Дали Мирон е допуснал грешка, когато е настройвал таймера на бомбата? Или нарочно го е програмирал да се включи по-рано, за да няма време Клечката да избяга? Защо ще иска да убие собствения си другар?

Все още си спомняше секундите, преди да избухне взривът. Чу Клечката да вика: *Тръгвай, Ники! Остави ме! Спаси себе си!*

Беше загрижен повече за нея, отколкото за себе си. Искаше ѝ се да не беше спирала докосванията му.

Настойчиво чукане по вратата прекъсна мислите ѝ. Очаквайки Алекси, тя разтвори вратата, но пред нея стоеше висока жена, с навита над челото плитка.

— Сестра Сойер, не разбирам. Как се измъкна? Какво се е случило?

— Видях как опасни хора те взеха за заложница.

— Ти къде беше? Нали никога не трябваше да ме оставяш сама?

— Съжалявам, Рейвън.

Гласът ѝ беше нежен, но погледът ѝ бе суров.

— Дойдох да се погрижа за теб.

Подаде ѝ голяма чанта.

— Събирай си бързо нещата. Вземи само това, което ти е нужно. Трябва да тръгваме веднага.

— Не разбирам.

Рейвън дочу стъпки, които се качваха по стълбите към апартамента. Вратата се отвори. Сойер извади от дамската си чантичка пистолет.

— Кой е там? Излез, за да те видя, иначе ще стрелям.

Една ръка, също държаща пистолет, се показа зад вратата.

Чу се гласът на Алекси.

— Ти хвърли оръжието, иначе аз ще стрелям.

— Това съм аз, Фатима. Махни пръста от спусъка и аз ще махна моя.

... фатима?...

Алекси се показа, целейки се в медицинската сестра. Тя не помръдна, като продължаваше да го държи на мушка.

— Хвърли оръжието, Фатима.

— Първо ти.

... какво, по дяволите, става? престрелка в каубойското ранчо? кой режисира този тъп уестърн?...

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Дуган му се стори, че пътуването в полицейския микробус продължи около половин час. Спряха пред гараж с надпис *Автомобилен сервиз на Теодор*. Няколко секунди по-късно задната врата се отвори. Без никакво предупреждение, някой му нахлузи черна торба на главата. Очевидно гръцката полиция не искаше той да види останалите арестанти.

Още едно дълго пътуване по раздрусан път. Най-сетне спряха и го издърпаха навън заедно с останалите. Дали всички щяха да ги затворят в една килия?

Полицейска палка го побутна да върви напред към сграда. Когато някой му издърпа торбата, видя, че седи с още трима души в дълга стая с огледало, запълващо едната от стените. Двупосочно огледало? Значи щяха да бъдат наблюдавани, докато ги разпитват? Той разгледа останалите арестанти.

По устата на един дебелак имаше размазан шоколад. Другите двама му изглеждаха познати. Певецът на тъжни песни *ребетика* с извития мустак от кафене „Парнас“. Третият беше висок, еднорък мъж, комуто асистентката на Тедеску беше предала някакъв плик, преди да бъде атакувана от полицията и пребита до безсъзнание. Нима госпожица Салинас е успяла да се измъкне? Или лежеше някъде в кома? Или пък е мъртва?

Светлината изгасна и стената пред тях изчезна. Оказа се прав за двупосочното огледало, но щяха да бъдат наблюдавани не той и другите трима, те щяха да гледат.

През стъклото видя стая с болнично легло, интравенозна система и сърдечен монитор. Двама санитарни вкараха на носилка едно обгоряло тяло и го прехвърлиха в леглото.

Мъж, облечен в лекарска престилка и с хирургическа маска на лицето, влезе в стаята и взе скалпел.

— Димитри, открихме името ти в портфейла. Преди да изрежа обгорялата тъкан, кажи ми какво знаеш за операция *Драконови зъби*.

Беше чувал този приглушен, наподобяващ ехо глас преди. Когато разпитващият се обърна, видя над хирургическата маска черната превръзка на окото. Това не беше лекарска манипулация. Той и тримата му другари по съдба бяха заставени да гледат как капитан Хектор Елиаде провежда груб разпит.

Скалпелът проблесна на флуоресцентната светлина, докато Елиаде изрязваше парче изгоряла плът. Вдигна го към светлината.

— Кой в 17Н ръководи операция *Драконови зъби*?

Изгорялото тяло потрепери.

— Къде в Америка са разположени тайните бойни отряди на 17Н?

По високоговорителите отекна писък.

— Кой са градовете и мишените на атаката?

Започна да му се повдига. Какво точно имаха предвид от „Хюмън Райтс Уоч“^[1], когато обвиняваха отделни правителства в незачитане на Женевската конвенция за измъчване на пленници?

Миризма на изпуснати черва полъхна от дебелия, омазан в шоколад мъж до него. Едноръкият мъж се заклати напред-назад. Певецът на *ребетика* с дългия мустак изпя тихо: *Нека умра отново... За хиляден път в съня на смъртта...*

Елиаде отрязва още едно парче от черната кожа и го вдигна към светлината, сякаш търсеше отговорите там. Тялото на леглото се замята.

Дуган усети, че ще повърне.

Още писъци проехтяха като от ада на Данте.

Елиаде се наведе над жертвата си, като че слушаше.

— Какво? Тайната квартира на 17Н? За там ли е ключът, който намерихме в джоба на панталона ти? Благодаря ти за доброволната помощ. За днес това е достатъчно. Сигурен съм, че ще получим останалата част от информацията от твоите другари, след като виждат, че ни сътрудничиш толкова добре.

Тялото се загърчи.

— Димитри, кажи ми, коя е жената, която те закара до Пирея? Тя ли е заложницата от Атинската психиатрия? Същата жена, която караше мотора по време на банковия обир?

Чу се още един писък, после звукът към залата за наблюдения бе спрял.

Блесна ярка светлина. Очите му трябваше да свикнат. Елиаде, все още с хирургическата маска, напусна стаята за разпити и дойде при тях.

— Вашият другар ми каза всичко, но информацията трябва да бъде потвърдена. Кой е следващият?

Дебелият арестант — чийто изпуснат въздух усмърдя стаята за наблюдение — извреця:

— Нищо не знам. Аз съм само собственик на сервиза.

Едноръкият мъж стисна носа си с пръсти и измърмори:

— Ние сме само случайни свидетели.

Певецът нежно запя:

— Готов съм да умра за каузата наша.

Елиаде се обърна към полицаите.

— Заведете тези тримата в коридора и ги оставете сами да решат кой да бъде следващият разпитан. Аз ще се оправя с младия.

Колко дълго ще може да издържи, преди да разкрие самоличността си? Не беше никакъв герой. Когато другите трима излязоха, Елиаде изгаси осветлението и включи лампите в стаята за разпит.

Значи този садист иска да му развърже езика, като го остави да гледа мъченията над другите трима?

За разлика от агентите на ЦРУ, той нямаше монтирана в някой от зъбите си капсула с цианид, която да захапне.

— Наблюдавай леглото — каза Елиаде.

Дуган се вгледа през огледалото. Празното легло заподскача и се замята като необязден кон. В празната стая проехтяха писъци.

Той ахна.

— Механично легло и запис на писъци?

— От актьор.

— А изгорелият мъж?

— Почина в линейката, докато идвахме.

— Защо тогава е този маскарад?

— Добре дошъл във виртуалния театър на гръцките трагедии, агент Франк Дуган. Или искаш да те наричам *Зъболекар*?

— Какво, по дяволите?...

— Бях предупреден от нашите свръзки в Интерпол.

— Как можеш да се оправдаеш за това, на което станах свидетел?

— Наречи го *Театър на мъченията*. Ние, гърците, винаги се обвързваме емоционално, когато гледаме тежки психологически драми. *Катарзисът* е това, което пречиства съзнанието.

— Значи всичко беше просто номер, за да се разприказват онези трима затворници?

— Вашето изпълнение беше впечатляващо, агент Дуган. Добре се получи, че *Цимбал* от Ню Йорк ме информира предварително за вашето появяване.

— А ако не беше го направила?

— Театралната илюзия можеше да се превърне в истинско представление.

— Извинявам се, че не ръкопляскам.

— Както казваш в театрите на Запад: „Да счупиш крак“^[2]. Сега, нека да видим как нашите трима терористи от *17Н* ще се държат след всичко, което видяха и чуха.

Елиаде викна на полицаите да вкарат задържаните обратно в стаята за наблюдение.

Докато мъжете крачеха неуверено на влизане, той каза:

— Един от вас ще ни каже каквото искаме да знаем. Другите двама ще умрат от мъчителна смърт. Избирайте.

Лиричният певец заглади мустака си.

— Никога няма да предам *17Н*. Готов съм да умра.

— Дори да е много бавно?

— Пях на барикадите, когато полицията и танковете ни атакуваха. Оттогава не се страхувам от смъртта.

Какъв щеше да бъде следващият номер? По какъв начин Елиаде ще надмине своето зловещо изпълнение от преди малко?

Той посочи към полицаите.

— Отведете този в стаята за разпити и го пригответе. Останалите можете да наблюдавате безсмислената храброст на другаря си.

Макар да знаеше, че Елиаде ще се престори, че изтезва този мъж, пак щеше да бъде непоносимо за гледане.

Полицаите разкъсаха дрехите на Йорго и го завързаха гол за един стол, занитен в пода. Елиаде направи знак на един от помощниците си да внесе още нещо. Маса с кабели, ръчки и клеми. Как, по дяволите, щеше да пречупи певица, като се преструва, че използва електрически ток?

— Преди да започнем с процедурата, ти давам последен шанс да идентифицираш останалите терористи.

Певецът дръпна струните на някакво въображаемо бузуки и запя:

*Богове от Парнас, пазете покорните си слуги,
които убиваха, за да дойде властта в народа.
Боже на гръмотевиците, не допускай да ме боли,
отнеси бързо тази тленна плът в долния свят.*

Елиаде размота кабелите и почука клемите. Даде сигнал на един от полицаите да завърти ключа.

Вероятно ще му пусне слабо напрежение, за да разбере Йорго, че истинската болка ще последва. Велика сцена. Гръцките любители на театъра наистина ще усетят катарзиса.

— И така — нареди Елиаде, — кои са другарите ти от 17Н?

*Зевсе, боже на светкавиците,
погуби ме нежно,
прати твоя слуга
да се скита сред сенките в Хадес.*

Дуган се учуди, когато видя Елиаде да затяга две клеми върху зърната на гърдите на Йорго и още две за тестисите му. Дори и слабото напрежение щеше да е адски болезнено. Не трябва да се гнуси прекалено много. С това могат да се спасят хиляди американски животи.

— Последно предупреждение. Спри да пееш и говори.

*Хермес, напътствай душата ми,
в Хадес, където...*

Елиаде завъртя ключа.

— Ааааххх...

— Отговори на въпросите ми!

Тялото на Йорго се гърчеше, но той поклати глава. Елиаде усили напрежението.

— А сега?

*Отче наш, Който си на небесата!
да се свети името Ти,
да дойде царството Ти,
да бъде волята — Аааххх...!*

Това не беше представление. Елиаде наистина измъчваше горкото копеле. Певецът спря да трепери. Главата му се килна настрани, очите му останаха широко отворени.

Елиаде се върна в стаята за наблюдение.

Какво може да му се каже на такъв кучи син? Това беше нещо повече от груб разпит. Беше убийство. Тогава какво ще направят с Рейвън Слейд, ако — както му бяха наредили — я доведе тук на разпит?

— Не мога да повярвам какво видях. Как ще оправдаеш убийството на човек по този начин?

Елиаде свали маската и остана само с превръзката на окото си. Той включи микрофона и каза:

— Артемида, ела в стаята за наблюдение.

Артемида?

Няколко секунди по-късно вратата се отвори.

Той се опита да каже нещо, но изражението ѝ го предупреди да не го прави.

Елиаде посочи към миризливия дебелак и едноръкото плашило.

— Тези двама терористи предпочитат да умрат, отколкото да ни издадат информация за 17Н. Зъболекарят се е засегнал, че измъчвах един човек, за да спася от ужасна смърт хиляди мъже, жени и деца. Можеш да продължиш без мъчения.

Тя бръкна между гърдите си и извади една кама.

Елиаде се обърна към другите двама.

— И вие ли искате да умрете в името на 17Н?

Треперещият дебелак каза:

— Не и аз. Ще говоря.

Елиаде извади диктофон.

— Вашите имена?

— Аз съм Теодор Павли.

Той посочи към едноръкия арестант.

— Това е Василий Соростос.

— А имената на останалите членове на 17Н?

Освен техните, мъжът изрецитира още петнадесет имена.

— Само те ли са? Кой са водачите?

Павли се поколеба.

Артемида се прицели с камата.

Дебелият мъж каза приглушено:

— След смъртта на Джейсън Тедеску ръководителят на 17Н е Мирон Коста!

Едноръкият изкрещя:

— Неговият син, Алекси е водачът на Второто поколение от 17Н.

— А къде е онази жена, Рейвън Слейд?

— Не ми говори нищо това име — отговори дебелакът.

— Младата жена, която отвлякохте от лудницата.

— О, тя е Ники. Жената на Алекси.

— Къде се намират те сега?

— Мирон избяга.

Елиаде се обърна към едноръкия мъж.

— Твой ред е. Къде отиде той?

— На един от островите.

— И кой по-точно?

— Не знам. Те са повече от четиринадесет хиляди.

Елиаде погледна Артемида. Тя замахна, за да хвърли ножа.

Мъжът стисна празния си ръкав.

— Не знам. Никога не ни казва. Това е тайната му бърлога.

Елиаде го притисна.

— Къде се намира тайната квартира?

— На площад „Омония“. Срещу Археологическия музей. През няколко улици от апартамента на Алекси Коста.

Той запелтечи, докато диктуваше адресите на Алекси, тайната квартира и автомобилния сервиз.

Артемидата прибра обратно камата в деколтето си.

Елиаде съблече лекарската си престилка и нареди на полицаите да отведат мъжете. След като излязоха, той извади един ключ.

— *Зъболекар*, можеш да отидеш с нея да претърсите тайната квартира.

— Онова за ключа беше истина?

— Преди да умре пред терминала, Димитри ми каза, че Мирон Коста и синът му, Алекси, са предали него и момичето. Разбрал е, че планът е бил те, двамата, да загинат от преждевременен взрив.

— Каза ли ти името й?

— Само кодовото име — Ники.

— Капитан Елиаде, споменахте, че сте бил предупреден за моето присъствие тук, но аз веднага щом пристигнах, преминах в пълна нелегалност. Откъде знаехте къде ще бъда?

— Отначало не бях сигурен дали си агент на ФБР под прикритие, или терорист от *17Н*, затова те следях.

— Чрез кого?

— От моите очи и уши в радикалните студентски групи. Запознай се с агент Тия — кодово име *Артемидата* — която действа „на тъмно“.

Наистина го прави.

— Вече се познаваме.

— Всичко бе предварително уредено. Тя избра стаята ти, за да може да те наблюдава. Знаех, че ще свърши работа.

И точно това направи.

Прекрасните й устни едва удържаха онази изкривена усмивка.

— Агент Дуган, ако имаш някакви похотливи идеи — каза Елиаде, — помни нещо много важно, ако не искаш да се прибереш в Щатите като евнух.

— И то е?

— Тия е моя дъщеря.

[1] Неправителствена организация, чиято цел е да наблюдава спазването на човешките права в световен мащаб. Седалището на организацията е в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

[2] Идиом, означаващ „късмет“. Зародил се е като пожелание към актьорите по времето на Шекспир. „Кракът“ е част от механизма за повдигане и сваляне на завесата. Така пожеланието да го счупиш означава да те викат толкова пъти на бис, че механизмът да не издържи. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Фатима видя пистолета в ръката на Алекси.

— Хвърли оръжието — сухо каза тя, — и аз ще направя същото.

— Майор Саид, с какво право влизаш в дома ми?

— Отнася се за съюза, за който говорихме.

— Какво значи това?

— Имам заповед да отведа Рейвън в Ашраф.

— Ще имаш да вземаш!

Не го ядосвай, каза си тя. Нека арогантният грък се успокои.

— Остави оръжието и ще го обсъдим спокойно.

— Първо ти, Фатима.

... фатима? тя лъже, алекси, казва се фей...

— Това е било кодово име — каза той. — Истинското ѝ име е майор Фатима Саид.

Фатима разпозна другият глас в Рейвън, който се появяваше от време на време в психиатрията. Рейвън наричаше този глас *Сестричката*.

— Не я слушай, Алекси. Тя е в шизофренична фаза. Не я оставай да осуети съюза ни.

Видя дулото на пистолета му да се полюшва.

— Нашите организации се нуждаят една от друга, за да осъществят общата си цел.

... тя те използва, алекси. застреляй я, преди да е убила и двама ни...

— Тази малка глупачка е изпаднала в пълно раздвоение на личността, което я превръща в сериозна заплаха.

— Виж, Алекси.

Тя прибра своя макаров обратно в дамската чантичка.

Мъжът се поколеба за момент, после смъкна своето оръжие.

Фатима извади цигара, запали я и размаха запалката с пламъка. Очакваше Рейвън да реагира, но тя запази самообладание.

— Какво е станало с твоя страх от огън?

... имаш предвид рейвън. мен не ме е страх нито от огън, нито пък от теб...

— И коя си ти?

... ники аптерос...

— С тебе сме се срещали и преди.

... ще се радвам, ако никога повече не се срещаме...

Фатима потърка дулото на пистолета си с показалец и се обърна към Алекси.

— Видях по телевизията запис от охранителна камера. Снимката ѝ вече е разпратена по целия свят. Свързват я със 17Н.

— Наясно съм с това.

— Успя ли да измъкнеш от нея пророчествата на Тедеску?

— Не напълно, но разбрахме, че оръжието е антракс.

— Известно ни е. Това е оръжието, което Джейсън Тедеску избра от нашия арсенал. Какво друго научи? Мишените? Начинът за нанасяне на удара?

— Трябва ми още време.

— Но нашият генерал мисли, че времето ни изтича. Решавай. Ако Рейвън бе загинала при взрива в Пирея, преди да сме разгадали пророчествата, и двете организации щяха да загубят. Това беше глупава грешка. Помагах на баща ѝ да я държи под контрол винаги, когато изпадаше в налудничаво състояние, също както сега. Но покъсно той я хипнотизира. Работила съм с пациенти с гранично личностно разстройство, комбинирано с хистрионно разстройство. Ако някой може да направи пробив и да извлече пророчествата, това съм аз.

... алекси, не ѝ позволявай да си играе с мозъка ми...

— Рейвън, в момента преживяваш едно от временните си разстройства — каза тя. — Мога да ти помогна.

— Престанете, и двете — каза Алекси. — Оставете ме да помисля.

Фатима обаче продължи.

— Вярвам, че преди да се самоубие, д-р Слейд е хипнотизирал Рейвън и е заключил паметта ѝ с постхипнотично внушение. При теб е от три седмици и не си успял да направиш нищо. Нека да я взема и ще я пречупя.

— Не можеш ли да го направиш тук?

— Трябва да се смени мястото. Ще работя над нея някъде другаде, за да съм сигурна, че баща ти няма да се намеси.

— Ще ми е нужно неговото разрешение.

Фатима видя как изражението на момичето се смени от страх към гняв.

... не мога да повярвам на това, което чувам, алекси. ако ѝ позволиш да ме вземе, ще се самоубия...

— Не обръщай внимание на джавкането ѝ, Алекси. Страдащите от гранично личностно разстройство често се нараняват и заплашват със самоубийство, но много рядко го извършват.

— Отначало се самонараняваше — отбеляза той, — но после престана.

— Защото сега се самозалъгва, че ти никога не би я изоставил.

... мразя те, алекси. ще ти липсвам, когато умра. не ме изоставяй...

— Виждаш ли? Класически случай на гранично разстройство. Но и хистрионно.

... не я слушай, алекси...

— С нея ще си в безопасност, Ники. Аз не мога да те защитавам.

... и двамата вървете по дяволите!...

— Добре, Фатима — отсече той. — Вземи я.

Щом Рейвън се хвърли на пода, Фатима извади от чантичката си малко шишенце и изтегли течността със спринцовка.

... не и игла! алекси, спри я!...

— Хвани я, Алекси. Трябва да я изкараме от тук.

Тя заби иглата в плътта на момичето.

— Какво ѝ даде? — попита той.

— Комбинация от морфин и скополамин. Преди е била давана на жени по време на раждане. Предизвиква полусънно състояние. След това няма да помни нищо.

... задник, аз няма да раждам! недей...

Движенията ѝ се забавиха. Очите ѝ се обърнаха, после се затвориха.

— Ще спи поне няколко часа. Сега ми дай петдесетте хиляди долара.

— Когато получа антракса.

Тя бръкна за пистолета си. Той направи същото.

— Мислиш ли, че съм глупак, Фатима? Мислиш, че съм ги донесъл тук?

Жената изгледа изражението му. Не блъфираше.

— Добре тогава. Размяна. Ще дадеш парите на куриер в университета „Кент“. Сега ми помогни да я пренеса в микробуса отвън.

Алекси вдигна Рейвън и я метна на рамо. Със свободната си ръка взе чантата, която ѝ бе подарил.

— Няма да ѝ трябва.

— Една жена се чувства по-спокойно, когато разполага със собствени вещи.

— Ние ще я излекуваме от това.

Когато стигнаха най-долната стълбищна площадка, тя отвори вратата и внимателно огледа навън.

— Не виждам никого. Ще я носим двамата, сякаш е пияна.

Двамата прегърнаха Рейвън през кръста и я повлякоха към един кафяв микробус.

— Как ще преодолееш постхипнотичната блокада? — поинтересува се той.

— Не се притеснявай. Имам опит с пациенти под хипноза. Мисля, че паметта на Рейвън е била блокирана, но не и тази на Ники. Ще използвам същия метод, който пациентите с гранично разстройство използват, за да настройват медицинските служители един срещу друг — разделяй и владей.

— Нали няма да я нараниш?

— Разбира се, че няма. Ще заобиколя внушението на д-р Слейд над Рейвън и ще използвам Ники да ми помогне в отключването на паметта ѝ и разгадаването на пророчествата на Тедеску.

— Къде ще я заведеш?

— Най-напред в моята квартира. После в лагера в Ашраф.

— Ами ако не успееш да се справиш с постхипнотичната блокада?

— Тогава *МЕК* ще ти спести мъките по убийството ѝ.

Час по-късно, докато паркираше пред пететажната си кооперация, видя Рейвън да се размърдва и да поглежда през стъклото.

... иисусе, какъв скапан квартал...

— Това мога да си позволя с моята заплата, Ники.

Не сметна за нужно да ѝ обяснява, че беше квартира за временно настаняване, или че генерал Хасан не беше разрешила изразходването на допълнителни средства.

След няколко секунди чу другия, по-писклив глас.

— Аз съм Рейвън.

— Добре, Рейвън. Ето ти чантата.

— Колко дълго ще останем тук?

— Само тази нощ. Утре ще хванем влак към нашата дестинация.

— Не ми каза къде ще ходим.

— Ще ти съобщя, когато реша, че е нужно да знаеш.

Момичето се съпротивляваше, докато Фатима я избутваше по алеята към входната врата на сградата. Внезапно извади запалка и заразмахва пламъка пред лицето ѝ. Рейвън се блъсна в стената и изкрещя.

— Качвай се по стълбите, Рейвън.

— На кой етаж?

— На петия.

— Господи! Тук няма ли асансьор?

— Не работи.

... няма да катеря пет гадни етажа...

Значи Ники пак се появи. Тя я дръпна. Когато Ники оказа съпротива, Фатима извади пистолета.

— Пистолетът ми е със заглушител. Ще го използвам, ако не се контролираш.

... тогава никога няма да разгадаеш гатанките на Тедеску...

Фатима я задърпа за косата.

— Добре, Ники или Рейвън — която и да си сега — тук е само временното ми убежище. След няколко дни ще бъдем в истинския ми дом.

Нямаше смисъл да разкрива твърде много, преди да разбере дали д-р Слейд беше успял да хипнотизира и двете половини на гранично-разстроеното ѝ съзнание. Докато отключваше вратата, чу по-нежният глас да казва:

— Малка стая. Само едно легло.

— Но двойно. Достатъчно голямо е за двете ни.

— Аз не съм обратна.

— Нито пък аз. Против религията ми е. Аз ще спя откъм прозореца. — Тя погледна часовника си. — Време е за вечерната молитва. Трябва да се измия.

— Аз също.

Видя залязващото слънце през прозореца.

— Ще ме изчакаш да свърша, Рейвън.

Фатима влезе в банята, съблече блузата и събу обувките и чорапите си. Изплакна внимателно на мивката най-напред краката си, после ръцете и лицето. Задоволително чиста за вечерната молитва, облече нощница и излезе.

— Вече може да използваш банята.

Когато момичето затвори зад себе си вратата, тя извади от килера изтърканото си молитвено килимче, разгъна го и го постла на изток, към Мека.

— Какво правиш? — проехтя от банята.

— Рейвън ли пита, или е Ники?

— Рейвън.

— Това е *салат ал-магриб*. Молитва по здрач.

— Може ли да гледам?

— Само ако не пречиш.

Тя се изправи, с леко раздалечени стъпала, сви ръце във формата на чашки, докосна с палци задната част на ушите си, а дланите ѝ сочеха *кибла*^[1]. Прошепна първата молитва. После поставяйки дясната си длан в лявата, вдигна ръце към гърдите си и каза втората молитва. Поклони се, коленичи с прибрани под тялото си крака, ходилата ѝ сочеха в противоположната на *кибла* посока. Накрая Фатима легна върху килимчето с протегнати ръце, докато завършваше молитвата си. Направи всичко, както бяха я научили моллите още от дете.

Нави килимчето и го прибра обратно в килера.

— Вече мога ли да те попитам нещо?

— Казвай, Рейвън.

— Ти си медицинска сестра от психиатрията. Моят мозък е абсолютна каша. Наистина ли видях това, което си мисля, че видях, или сънувам?

— Молитвите към Аллах не са сънища.

— Тогава защо всичко ми изглежда нереално? Този странен квартал, това, което те видях да правиш. Прилича на филм. Отново ли съм полудяла?

— От време на време получаваш шизофренични разстройства.

— Какво искаш да кажеш с „от време на време“? Лудият си е луд, нали?

— Пациентите, като теб самата, страдащи от гранично разстройство, имат психотични сривове. Възприемат света като неистински. Себе си — като нереални. А освен това ти страдаш и от фобии. Ти — от огън, а другото ти аз — от височини.

— Затова ли баща ми ме вкара в психиатрия?

— Да. Хайде да спим сега. Трябва да хващаме ранен влак.

— За къде? Обеща да ми кажеш.

— Първо до Северна Гърция, после до Турция.

— Защо до Турция?

— Това ще е изненада. Лягай сега.

— Не ми се спи.

Фатима бръкна в чантичката си и извади флакон с хапчета.

— Тези ще ти помогнат. Трябва да си отпочинала за пътуването ни.

— Не пия сънотворни.

— В такъв случай... — Тя извади медицинската си кутия и ѝ показва спринцовката. — Предпочиташ ли инжекция?

... ще взема гадните хапчета...

Значи, Ники бе тази, която ги глътна. Тя ѝ постави възглавница под главата и момичето скоро се отпусна и започна да диша равномерно.

Когато се увери, че затворничката ѝ спи, Фатима влезе в килера и взе оттам две чадри^[2]. Трябваше да се преоблекат, преди да преминат границата с Турция. Светлокожата и синеока блондинка щеше да привлича погледите. Покрити в черно, от глава до пети, със скрити лица щяха да се качат на влака за Истанбул и после безпрепятствено да продължат към Ирак.

Тъй като тя беше по-висока от момичето, отне ѝ цял час, за да скъси едната дреха. Прерови торбата ѝ. Нямахше нищо по-опасно от една пиличка за нокти.

В папката, която взе по време на атаката в психиатрията, откри паспорта на Рейвън. Използвайки снимката, чрез ислямистката фалшификаторска мрежа в Атина тя уреди фалшив паспорт с персийско име. Запази обаче същите инициали — *Рима Сохраб*. Това щеше да помогне Рейвън да премине през всички контролно-пропускателни пунктове между Гърция и Турция, а после и в Ирак. Сложи подправения паспорт на Рейвън в ръчната ѝ чанта, заедно със скъсеното чадри.

От Истанбул ще потеглят за Ирак, където ще принуди Рейвън да приеме исляма и ще измъкне от нея пророчествата на Тедеску. Без значение дали ще успее да го постигне, Рейвън или Ники — която и да е тогава — никога няма да се измъкне жива от Ирак.

[1] Посоката към храма „Кааба“ в Мека, с лице към който мюсюлманите са обърнати по време на молитва или при извършването на някои обреди и ритуали. — Бел.прев. ↑

[2] Леко женско покривало с бял, син или черен цвят. Облича се при излизане от къщи и покрива жената от главата до краката. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дуган се зачуди, че Тия мина най-напред покрай сервиза, после обиколи два пъти един строеж.

— Мислех, че ще проучим тайната квартира. Колко време ще обикаляш наоколо?

— Предпазни мерки, Дуган. *17Н* имат много поддръжници тук.

— Значи, затова на атинската полиция ѝ бяха нужни двадесет и седем години, за да хване някои от тях?

— Не ми харесва негативното ти отношение.

Внимателно. Не я дразни.

— Извинявай, Тия. На ръба съм. Не исках да те обидя.

Тя въздъхна.

— Не си ме обидил. Но много ми е чудно защо изпратиха разузнавателен аналитик да върши работата на действащ агент.

Усети, че ще отговори: „Поради същата причина, поради която изпращат жена да върши мъжката работа“, но такъв сексистки отговор със сигурност щеше да предизвика още една конфронтация.

— Предполагам, че съм бил най-заменим.

Тя спря до една сграда с магазин за дрехи втора употреба на партера. На витрината имаше табелка:

ЗАТВОРЕНО ЗА ОБЯД И СЛЕДОБЕДНА
ПОЧИВКА

На горния етаж най-вероятно имаше апартамент, щорите на прозорците му бяха спуснати.

— Ще чакаме ли, докато се върнат? — попита той.

— Ще влезем сега.

— Имаш ли ключове за магазина?

— Имам шперц.

— Е, стискам палци.

— Не ги стискай, Дуган. Може да ти потрябват, ако решиш да стреляш с пистолета. Ще се разделим. Аз ще отключа отпред. Ти върви отзад, пред входа за доставки. Аз ще ти отворя.

Той заобиколи. След малко задната врата се откряна. Дуган хлътна в помещението.

— Няма никого — огледа се той.

Тя сложи пръст на устните си и посочи нагоре, към стълбищната площадка. Тръгна първа.

Слава богу, стълбите не скърцаха. Застояла миризма на кафе. Никакви признаци на движение.

Тя извади ножа си.

— Ще мина първа.

Франк я бутна настрани.

— Чакай.

— Защо?

— Трябва да сме предпазливи.

— Винаги съм предпаз...

— Шшшт!

Дуган плъзна отгоре до долу светлината на фенерчето по касата на вратата. В горната част, в една пукнатина видя сив косъм. Долу на прага забеляза още един сив косъм.

Тя направи гримаса.

— Доста си те бива за компютърджия.

Той взе двата косъма и внимателно ги постави встрани на вратата.

— Напомни ми да ги сложа обратно, когато излизаме.

— Едва ли би могъл да забравиш.

Тя отвори бавно вратата. Нямаше никого. Прибра ножа си.

— Опитай се да не разместваш нищо. Не искам да се разбере, че сме били тук.

— Хайде, Тия. Да не съм някакъв новобранец?

— Извинявай, *Зъболекар*.

— Добре, Тия. Мир?

Жената кимна. Но той знаеше, че по времето на древните гърци примирията са се сключвали, за да бъдат нарушавани.

В кухнята тя докосна с опакото на ръката си една чаша за кафе.

— Все още е топла.

— Някой е бил тук допреди малко.

Излязоха от кухнята и отидоха в дневната — подът ѝ бе покрит с изрезки от вестници. Той се наведе да вземе една от тях.

— Не я пипай!

Ръката му се отдръпна рязко, като от нагорещен котлон.

— Ще ги разгледаме по-късно, за да разберем кои статии са изрязвали.

Дуган отиде до рафтовете с книгите и прочете заглавията на глас: „Тероризмът и медиите“, „Червените бригади и лявото крило на тероризма в Италия“, „Хизбула и политическото насилие в Ливан: бъдещето на ислямския джихад“.

Франк посочи вратата до стълбите.

— Да проверим и мазето.

Той тръгна пръв и понечи да включи осветлението, но Тия дръпна ръката му.

— Може да са минирали.

— Нали не мислиш, че са сложили...

— Винаги са били предпазливи. Нека не рискуваме.

Той я поведе надолу по стълбите, като пристъпваше бавно под светлината на фенерчето. На една от вратите долу видя червено знаме с жълта петолъчка в средата, върху която имаше червен надпис *17Н*.

— Мисля, че сме на правилното място.

Отвори вратата и едва не извика от изненада. Пушки и ракети бяха наредени до стената на рафтове, издигащи се до тавана.

— Господи, само каква оръжейна!

— За тези оръжия беше докладвано, че са откраднати от един армейски склад.

Фенерчето отвори в тъмнината два отворени метални варела. Върху единия имаше надпис „Нафтенена киселина“, а върху другия — „Палмитинова киселина“.

— Тази сиво-бяла субстанция прилича на прах за пране. А тази е като гъста течност — отбеляза Тия.

— Назад! Не докосвай тези варели!

Тя се изплаши.

— Защо?

— След Втората световна война Американската химическа корпорация комбинира *нафтенена* с *палмитинова* киселина, за да

направи напалм.

Момичето го погледна.

— Мислиш ли, че са използвали това за атентата в Пирея?

— Възможно е. Когато напалм бъде използван срещу хора, раните не приличат на нормални изгаряния. Те са дълбоки и кожата се превръща в нещо като катранена магна.

— Като мъртвата кожа, която баща ми изряза от трупа.

— Успя да ме заблуди. Нямах представа, че мъжът вече е бил мъртъв, преди баща ти да го транспортира до управлението.

— Нямаха представа и другарите му от 17Н.

— И все пак, баща ти изтезава един от тях до смърт.

— Е, понякога *илюзията* за мъчение не сработва — вдигна рамене тя. — Певецът не се пречупи. Освен това, нали ти каза, че някакъв бузуки музикант е откраднал жена ти. Представи си, че е бил той...

— Трудно мога да повярвам, че одобряваш мъченията.

— Не ги одобрявам.

Отговорът ѝ го накара да се почувства по-добре.

— В Щатите не разрешихме използването на подобни методи.

— Разбира се, че не. Точно затова твоето правителство провежда груби разпити из затворите на страни като Египет, Йордания, Саудитска Арабия и...

— Гърция?

— В случая само заради операция *Драконови зъби*.

Няколко секунди останаха в мълчание.

— А сега какво?

— Ще трябва да проверим апартамента на Алекси Коста.

— Знаеш ли къде е?

— Дебелакът издаде адреса. Площад „Екзархия“.

— Близо до нашето място?

— Разбира се. Студентския район.

Когато излязоха от апартамента, той постави обратно двата сиви косъма.

— Не знам пътя до там.

Тя отвори вратата на колата.

— Не се притеснявай. Аз ще карам.

Подигравателна ли беше усмивката в разкривените ъгълчета на устните ѝ? Дуган седна и си закопча колана. Гумите изсвириха по асфалта. Тя зави към площада и няколко секунди по-късно заби спирачки пред една двуетажна сграда.

— Пристигнахме.

Той се огледа.

— По дяволите! Само на две пресечки от нашето общежитие!

— Терористите често се крият в най-обикновени места.

Тя слезе от колата, обиколи до другата страна и му отвори вратата.

— Нали знаеш, че това не е нужно, поне не по протокол...

— Знам, но изражението ти ме забавлява.

Качиха се до втория етаж. Тя огледа касата и откри два червени косъма.

— Очевидно перата на нашата птичка са разноцветни.

Вътре в апартамента Дуган се загледа в кубистичните картини без рамки, покриващи стените в иначе празния хол.

Тя го сръчка.

— Нямаме време да размишляваме върху артистичните вкусове на един терорист.

Той надникна в спалнята. Имаше два отворени куфара и женски дрехи, разхвърляни навсякъде — по леглото, по столовете и по пода.

— Някой е изхвърчал оттук и вероятно ужасно много е бързал.

Тя огледа тоалетната масичка.

— Тази наша птичка май не е стояла тук дълго. Има твърде малко гримове и само един парфюм.

Тя пръсна лекичко върху китката си и подуши.

— Но има добър вкус.

Американецът вдигна една дипляна от пода.

— Разписание на влаковете.

— Вероятно са го забравили или изпуснали.

— Виж, има начертан маршрут. От Атина през Солун до Александруполис. Защо им е да ходят до Тракия?

— Има смяна на влака в Солун. Отбелязаният маршрут води до гръцко-турската граница при Питион.

— Съмнявам се, че искат да ходят до Турция. Какъв е смисълът?

— Кой знае? Ще се обадя на татко. Може да постави полицаи на тези гари, които да следят за мъж и жена и да предупредят митничарите. Трябва да ги задържат, преди да пресекат турската граница при Узункюпрю.

— Наистина ли мислиш, че са се запътили към Истанбул?

— Възможно е това да е обиколен път към целта. Ако имаме късмет, ще намерим Рейвън, преди Алекси да я изведе от страната.

— И после? Театърът на жестокостта или истинско мъчение?

— Ако Алекси я е склонил да се присъедини към *17Н*, няма да имаме никакво време за репетиции. Ще направим всичко възможно, за да разберем заплануваните мишени на Тедеску в градовете из твоята държава.

— Добре. Аргументира се.

Тя го хвана за ръката.

— И така, къде можем да отидем, за да сме насаме?

— Ул. „Панепистимиу“ 32 — каза той.

— Националната библиотека?

Тя дръпна ръката си.

— Защо, по дяволи...?

— Преди Салинас да ме прати в несвяст, каза, че е дарила документите му на библиотеката в Атина. Може би все още ги обработват за архива.

— Какво общо има това с намирането на Рейвън?

— Документите могат да разкрият до каква степен Тедеску е забъркан в конспирациите на *17Н*. Бил е достатъчно егоистичен, за да остави тайната си на идните поколения. Може би се е смятал за някакъв съвременен Нострадамус. Не мисля да чакам десет години, за да открия какво знае Рейвън за операция *Драконови зъби*.

— Наистина си решил да изтръгнеш тези зъби.

— Разбира се, затова ме наричай *Зъболекар*.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

От Атина до Истанбул

Фатима огледа затворничката си, която се бе свила в леглото. Още по-добре, че е дезориентирана. Пациентите с гранично личностно разстройство са по-лесни за манипулация по време на техните периоди на раздвояване. Рейвън няма да знае дали е себе си, или мъртвата си близначка, която се превърна в *Ники*.

След като завърши утринната си молитва, бръкна под леглото и извади чантата, която бе приготвила предната вечер. Внимателно сгъна кафявата униформа и шала си и постави заредения макарон между тях и двете черни чадрита. Личният ѝ багаж не би трябвало да бъде претърсван във влака в Дедеагач, нито по пътя от Истанбул до Татван, поне до иракската граница.

Тя разтърси момичето.

— Събуди се. Тръгваме.

Рейвън се прозя и се обърна на другата страна.

— Искам да поспя.

Едно рязко избутване я събори от леглото.

— По дяволите!

— Животът ти зависи от това доколко ще се подчиняваш на заповедите ми.

... добре де. не се впрягай толкова...

Значи тя беше Ники отново. Хвърли един прощален поглед на стаята, в която бе прекарала последните месеци от мисията си. Да помага Бог никога да не се върне тук. Бог е велик. И после го прошепна на арабски: *Иншаллах. Аллах акбар.*

Навън Фатима махна на едно такси.

— До железопътната гара. Площад „Омония“, улица „Каролу“ 1.

Отвори вратата, но Рейвън се запъна.

— Искам да седна отпред при шофьора, не обичам да пътувам отзад.

— Когато се качим във влака, ще седнеш до прозореца.

— Защо, по дяволите, ще пътуваме с влак?

— Ще си направим пътешествие.

— Това е абсурдно, сестра Сойер. В друг свят ли съм попаднала?

— Казвам се майор Фатима Саид и ти скоро ще влезеш в истинския свят — исляма.

Таксито спря пред билетния център, Фатима плати на шофьора и слезе. Ядосана, че момичето сега пък не искаше да стане от седалката, тя я сграбчи за русата коса.

— Нямам никакви нерви за разглезени деца.

— Ще те издам на Алекси, когато се върна в Атина.

— Алекси възнамерява да те убие. Аз ти спасявам живота.

— Ти си луда! Той ме обича...

— Сигурна ли си, че не обича Ники?

— За какво говориш?

— Мъртвата ти близначка отново се прероди, този път в съзнанието ти. Предполагам, че Алекси обича нея много повече отколкото му пука за теб.

— Опитваш се да ме настроиш против мен самата.

— Аллах може би ще успее да ти помогне, като те превърне в цялостна личност. Ако не се съпротивляваш, ислямът ще ти помогне да откриеш истинската си същност. Но трябва да следваш моите инструкции. Помни, че го правя за твое добро.

— Добре. Както кажеш.

На гишето Рейвън застана плътно зад нея.

— Два билета за спално купе до Солун. И от там до Питион.

Служителят на гишето каза:

— Защо ще ходите до Турция?

— За да разгледаме Истанбул.

— Много неща могат да се видят и в Гърция.

— Достатъчно разгледах Гърция. Билетите, моля.

Нямаше как да сбърка усмивчицата на лицето му.

— Експресът тръгва след десет минути.

Рейвън не помръдна.

— Защо ще ходим до Турция?

— Само ще минем транзит на път за Ирак.

— Ще ни отнеме цяла вечност. Защо не летим?

— Рейвън, знаеш много добре, че Ники се страхува да лети.

— Но *мен* височините не ме притесняват.

— И без друго със самолетите стана много сложно, след въвеждането на всички нови предохранителни мерки. Едно дълго пътуване с влак ще ти даде възможност да се порадваш на пейзажа и ще можем добре да се опознаем.

Спалното купе, в което се настаниха, се намираше до вагон-ресторанта и бе много по-добро от това, в което тя бе пътувала от Багдад до Атина при първото си идване тук.

— Разполагай се. Аз трябва да кажа *салат ал-зухр*, обедната молитва.

Тя се наведе над мивката, за да се измие преди молитва. Тъй като пътуваха на север, Фатима се обърна към Кааба.

— Защо се обръщаш нататък?

— Това е посоката към свещения храм в Мека. Мюсюлманите винаги се молят, обърнати в тази посока.

— Мислех, че ти трябва килимче.

— По време на път може да се направи изключение.

Забеляза, че Рейвън я изучава.

— Може ли да попитам какви са тези молитви?

— Части от Корана. Наричат се *сури*.

— Всеки ли може да ги казва?

— Само тези, които са приели исляма и са произнесли *шахада* — засвидетелстване на вярата. Интересуваш ли се?

— Не съм сигурна. Трябва да науча повече.

— Когато пристигнем, ще те науча.

Зарадва се, че Рейвън утихна по време на молитвата. Щеше да е много добре, ако успее да обърне към исляма това податливо на внушения момиче. Един синеок и рус свещен воин ще е много полезен на *МЕК* в предстоящата атака срещу Запада. Но най-напред ще трябва да се пребори с раздвоението й. Рейвън или Ники? Разделяй и владей.

— Ислямът е най-разпространената вяра в Близкия изток. Много скоро ще покорим и останалата част от света.

— Но към мюсюлманските жени не се ли отнасят като към добитък? Бурката, закриването на лицето и всички тези неща?

— В Ашраф ще научиш, че ние имаме различни идеи. Ние сме мюсюлмани, но се борим против моллите и техните остарели разбирания за законите на шериата. Отнасяме се с почителност към

жените. Макар да сме шиити, ние се присъединихме към сунитските войни на Ирак в битката им срещу Иран. Стремим се да сме приспособими.

— Някои от вашите терористи убиват невинни деца.

— След като пораснат, децата на нашите врагове стават убийци на мюсюлмани. Децата на неверниците са воини в процес на изграждане. Защо да чакаме, докато станат достатъчно големи, за да вземат оръжието?

— А какво ще кажеш за атентаторите самоубийци?

— Рейвън, самата ти доста често говориш за самоубийство.

— Ами да, но за да се спася от мъките. Така направи и майка ми. Но не бих го направила заради вашите вярвания.

— Тези, които решат да пожертват себе си в името на Аллаха, са блажени мъченици.

— Чувала съм, че когато мъченик отиде в рая, получава 72 девизи. А какво получават тогава жените мъченици?

— Задаваш твърде много въпроси.

— Ами ако на рая му свършат девизиците?

— Не богохулствай, или ще свършиш в огъня на преизподнята. А теб те е страх от огън, нали?

— Знаеш, че е така. Но след като Ники се страхува от височини, значи тя никога няма да се възнесе в рая.

— Когато пристигнем в Ашраф, ще приемеш исляма.

— Ами ако не желая?

— Знам, че си объркана. Ще обсъдим тези неща, когато му дойде времето. Нека да говорим за нещо друго.

— За какво например?

— Когато беше с Тедеску, те чух да рецитираш нещо и да споменавах някаква безлика богиня. Той някога говорил ли е за нея по време на лекциите си?

— Не си спомням.

Паметта на Рейвън явно беше блокирана. Щеше да бъде твърде рисковано, ако ѝ сложи инжекция със седатив и я приведе в полусънно състояние, за да се добере до Ники. Искаше Рейвън да е с бистро съзнание, когато достигнат до контролно-пропускателните пунктове на границата. По-добре да я остави да поспи и да я събуди, след като преминат турската граница.

През цялото пътуване Рейвън потрепваше от звука на високоговорителите, съобщаващи имената на големите гари, на които спираше влакът. И най-сетне прогърмя: „Питион! Последна спирка в Гърция! Пригответе паспортите си за проверка!“. Пътниците за Истанбул трябваше да прекосят границата и да им бъдат издадени визи на турската граница при Узункюпрю.

Фатима отвори багажното отделение, извади чадри от раницата си и го нахлузи.

... защо, по дяволите, обличаш този вещерски костюм? да не отиваме на маскарад?...

— Благоприличните мюсюлманки носят чадри.

Тя отвори чантата на Рейвън, извади скъсеното чадри и ѝ го подаде.

... няма да нося тази идиотска покривка...

Значи пак се беше променила.

— Ники, не можем да преминем от Турция в Иран и след това в Ирак, облечени в разголени, западни дрехи. С тези дрехи ще сме защитени от любопитните мъжки погледи.

... нямам нищо против мъжете да ме оглеждат...

Тя сграбчи Ники за врата и я стисна.

— Ти ще ставаш мюсюлманка. Започни да се държиш като такава.

... какво, по дяволите, дрънкаш?...

— Ники, ако искаш да живееш, трябва да ме слушаш.

... добре, е, ще се опитам да задоволя странните ти приумици...

Тя помогна на Ники да се облече. Когато влакът спря, Фатима я избута през вратата. Момичето настъпи подгъва и се препъна.

... ще си счупя главата в това проклето нещо...

Гарата в Питион наподобяваше на пограничните градчета от американските уестърни, които бе гледала по време на престоя си в Атина. Няколко паянтови постройки край релсите. Хора, насядали пред таверната. Няколко жени в чадри. Пътуващи ученици, спящи по пейките и по земята. Всички чакаха влака за границата при Узункюпрю. Униформен полицаи проверяваше паспортите.

Най-сетне влак с три вагона се появи от Турция и гръцките митничари провериха пътниците от гръцката страна на бариерата. След като влакът се изпразни, митничарите дадоха сигнал на пътуващите към Турция да се качват. Всички се втурнаха към вагоните. За щастие, мъжете избягваха да се блъскат в тях двете. Влакът запухтя бавно и спря от другата страна на бариерата.

Сега турските служители се качиха във влака, за да прегледат паспортите. Както беше предположила, получаването на виза в Узункюпрю бе лесна работа. Две жени, облечени в черно от глава до пети, не будеха никакви подозрения. Турският митничар взе паспортите им.

— Вие сте Фатима Саид?

Тя кимна.

— А вие сте Рима Сохраб?

Ники не отговори.

— Вие ли сте Рима Сохраб?

Едно сръгване с лакът в гърба я накара да се огледа замаяно.

— П-предполагам, че съм.

Очевидно личността на Рейвън се бе завърнала.

Митничарят се намръщи.

Фатима завъртя показалец към слепоочието си, за да покаже, че жената не е с всичкия си.

— Аха, луда — промърмори служителят. — Разбирам.

Той удари печат на паспортите и направи жест да се настаняват във влака.

— Приятно пътуване до Истанбул. Не забравяйте да посетите двореца „Топкапъ“. Снимаха филм там.

— Благодаря ви — отговори Фатима. — Не съм гледала филма, но със сигурност ще посетим двореца.

Когато влязоха обратно в купето, Рейвън каза:

— Може ли да те попитам нещо?

— Да.

— Какво ще стане, ако Ники приеме исляма, а аз не искам?

— След като тялото ти приеме исляма, без значение дали като Рейвън или Ники, няма връщане назад.

— А ако се противопоставя?

— Законите на шериата казват, че тялото на вероотстъпника трябва да бъде бито с камшик, замеряно с камъни и след това обезглавено.

Рейвън закри с юмрук устата си.

— О, съжалявам, че попитах.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Атина

Беше късно през нощта, когато минаха покрай табелите ЗАТВОРЕНО, блокиращи двете вити стълбища към Националната библиотека „Валианиос“.

— Ами това е — каза Тия. — Да си ходим.

Тя положи глава на рамото му:

— Твоята стая или моята?

— Карай към паркинга зад сградата.

— Не видя ли табелата?

— Не предполагам, че ще излезем такива късметлии — каза той.

— Късметлии ли? *Затворено* означава *заклучено*.

Той постави пръст на устните ѝ.

— Нито една ключалка досега не ме е спряла да мина през някоя врата. Да вървим.

Гъркинята подкара колата и обиколи целия комплекс, състоящ се от три сгради.

— В тази сграда е университетът. В другата е академията. Читалнята на библиотеката е сградата в средата.

Тия спря на паркинга зад библиотеката.

— Това е задният вход — каза тя.

— Откъде знаеш?

— Водила съм разследване тук.

Франк преметна на рамо раницата си.

— Вземи фенерчето си.

Тя бръкна в жабката и порови, докато успее да го открие, светна го за миг и го изгаси.

Дуган извади малък пластмасов несесер от раницата.

— Какво е това?

— Обирджийски шперцове.

Доближиха вратата. Той пъкна две метални пластинки в ключалката и ги натисна няколко пъти наляво и надясно.

— Проклетата ключалка е много здрава.

— Нека аз да опитам.

Той се усмихна и ѝ подаде шперца.

Момичето отклони ръката му и бръкна в чантата си. Чу се подрънкващият звук на връзка ключове. Тя избра един и го вкара в ключалката. Вратата щракна. Тия светна с фенерчето.

— След теб, *Зъболекар*.

— Откъде, по дяволите, имаш ключ?

— Много просто. Както ти казах, правила съм разследвания тук за антитерористичния отдел. Баща ми направи ключа.

— Не можа ли да ми кажеш?

— Не ме попита.

— А случайно да знаеш къде се помещава каталогът?

Тя шеговито постави фенерчето под брадичката си, и направи страшна физиономия.

— Следвай ме.

Отвори една странична врата, щракна осветлението. Плисна флуоресцентна светлина.

— По-добре изгаси. Някой може да забележи светлината — каза той.

— Тук няма прозорци, защото слънчевата светлина може да повреди ръкописите.

Той посочи към купищата документи, които стигаха едва ли не до тавана.

— Ще ни отнеме цяла вечност да намерим ръкописите на Тедеску из тези рафтове.

— Не ни трябва да се ровим там.

— Къде тогава?

— Салинас ти е казала, че е изпратила документите тук, когато Тедеску е бил още на конференцията. Съмнявам се, че библиотекарят от архива е имал време да ги отвори. Нека най-напред да прегледаме купчината с новопристигнали ръкописи. — Тя вдигна един тънък пакет. — Адрес на подателя: Джейсън Тедеску, Университет „Уейбридж“, Уейбридж, Охайо.

Дуган ѝ изпрати въздушна целувка.

— А може ли някъде да се копира?

— Няма проблем. Тук има копирна машина, която често използвах. Ела с мен.

Копираха листовите на светлината на фенерчето. Пет минути по-късно той прибра ръкописа обратно в пакета.

— Въобще не ми харесва, че 17Н ще имат достъп до този ръкопис...

— Имам идея — каза Тя, като посегна към ръкописа. Върнаха се в стаята с архива и тя подхвърли пакета зад един от препълнените с книжа рафтове.

— Библиотекарят вероятно нехайно е изпуснал пакета там, след като го е получил.

Той я целуна по бузата.

— Чудесно! Дай сега да видим проклетите му пророчества.

МАНИФЕСТ

Аз, Джейсън Тедеску, чрез този документ посмъртно признавам, че замислих операция „Драконови зъби“. На 17 ноември 1973 г. бях ранен на територията на Атинския политехнически университет по време на студентски бунт срещу полковник Пападопулос и неговата фашистка хунта.

На този ден много гръцки студенти бяха убити заради опита на ЦРУ за смяна на управлението. Бях изпратен в Съединените щати да се лекувам, но останах там, за да се подготвя за моята докторска степен по древногръцка литература. През това време посветих всичките си отпуски на създаване на гръцки тайни отряди из цяла Америка. Координирах създаването на 17Н заедно с моя другар Мирон Коста. Поемам цялата отговорност за екзекуцията на началника на атинския офис на ЦРУ през 1975 г. и последвалите нападения над гръцки и американски представители на властта.

Моля се да доживея задействието на тайните отряди, които основах в капиталистическите щати на Америка. Атаките срещу три от най-големите им центрове най-вероятно ще доведат до смъртта на стотици хиляди

невинни жертви. В непредвидимостта на войната това е неизбежно.

В първата част на моята ЕНИГМА, „КЪДЕ“, се разкриват градовете и целите. Втората част, „КАКВО“, обяснява за оръжието и източника му. Третата част, „КАК“, описва моя изкусен начин за разпространението му.

С този документ упълномощавам изпълнителката на завещанието ми по собствена преценка да дари това кодирано пророчество на гръцките архиви, за да могат след смъртта ми учените, занимаващи се с древногръцка литература да разкрият брилянтната стратегия на гениалния Джейсън Тедеску, на когото отказаха титлата „професор“.

Тя взе следващата страница от ръкописа.

— Нека го прочета на глас. Може да помогне.

КЪДЕ

*Безликата богиня охранява бъдещето
от ветровитата кула.
И с истинска ненавист
на всеки тя плътта раздира.
Избягалият човекобик
под потъналата стена спира.
СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ
ОТ ПЕТОЛИСТНОТО ЦВЕТЕ ЕКСПЛОДИРА.*

— Ох, по дяволите! — каза той. — Кучият му син е скрил идеите си зад гатанки.

Тя го погледна.

— Какво мислиш, че означават тези, както ги наричаш, гатанки?

— Откъде мога да знам?

— Експертите анализатори от разузнаването не се ли занимават и с ребуси?

— Да дешифрираме и анализираме информацията по международните канали е доста различно от разгадаването на гатанки. Давай, чети и останалото.

Тя обърна на следващата страница.

— Другите са празни.

— Но в манифеста се споменават три части: *къде, какво и как*.

Тя огледа по-подробно ръкописа.

— Другите две липсват. Явно някой ги е премахнал.

— Може и да е Салинас, онази откачалка, която ме халоса с бюста на Зевс. Много е възможно да са я пребили до смърт в онзи протест. Тедеску се е предоверил на нейната преценка при изпращането на ръкописа тук.

— Но защо е изпратила само първата част?

— Тя го е боготворяла — отговори той. — Наричала го е оракул. Най-вероятно е възприемала себе си като неговата висша жрица, която е защитила завещанието му, като го е разтълкувала сама. Може би е намерила друг начин да прехвърли останалите части тук.

— Добре, нека разгледаме четиристишието, което имаме. — Той се загледа в страницата. — Тедеску е бил бездарен поет, но явно е смятал себе си за оракул. Първото изречение ни насочва към древногръцките митове. По време на лекциите си той е подхвърлял някакви фрази на студентите, които е трябвало да ги запомнят за изпитите си при него. Навярно ги е преработвал във формата на пророчески указания.

Тя чукна с пръст по листа.

— Значи и *17Н*, и *МЕК* са наясно, че може би Рейвън знае значенията им. Но тя не знае, че ги знае. Ако са я отвели в Ашраф, ще я измъчват и ще ги научат.

Той взе ръкописа.

— Тя е при тях, но ние имаме това. Има само един проблем — в тези писаници не виждам никакъв смисъл.

Тя прекара пръст по страницата.

— Първо трябва да открием и да разберем значението на всяка метафора и на всяка отпратка към класическата литература. Нека да му

отдадем дължимото като класически филолог. Вероятно има няколко смислови пласта. Да пробием под венците, *Зъболекаря*.

— Ти вероятно си изучавала древногръцка история и митология. Тогава това е твоя работа.

Тя посочи първите две изречения.

*Безликата богиня охранява бъдещето
от ветровитата кула.
И с истинска ненавист
на всеки тя плътта раздира.*

Намръщи се.

— Никога не съм чувала за безлика богиня.

— Ами това за *ветровитата кула*?

— Главата ми е празна, като камбана.

— Не става въпрос за камбанария.

— Добре, аналитико. Да продължим с останалото. *Избягалият човекобик под потъналата стена спира*. Глава на бик, тяло на човек — *Минотавърът!*

— Но какво означава?

— Слушай и се учи, г-н Анализатор. Посейдон подарил на Минос един бял бик. Съпругата му, царицата, правила любов с бика, от което се родил мъж с бича глава. Царят скрил Минотавъра в един лабиринт. Впрочем, къде би могло да има лабиринт в Америка?

— Знам няколко. Лабиринтът „Олкът Сентър“ в Уитън, Илинойс, „Обществото на лабиринта“ в Кънектикът, лабиринтът в катедралата „Грейс“, Сан Франциско. Но има стотици други. В гатанката може да се говори за всеки от тях. Докъде ще стигнем така?

Тя поклати глава.

— Тези лабиринти вероятно са надземни. А в случая навярно става дума за нещо, което се намира по-надълбоко.

— По-надълбоко... Някаква плетеница под земята... Подземни електропроводи? Кабели? Отходни канали? Животински дупки? Змийски дупки? Подземни потоци?

Той се плесна по челото.

— Я чакай! *Подземен!* Точно както английската подземна железница и нюйоркското метро представляват лабиринти от релси.

— Мисля, че има логика. Дано си на прав път. Но как да определим с точност кои ще са мишените?

— На някои места, където влакът излиза над земята има издигнати насипи.

Тя отново поклати глава.

— Те са *до* стените. Не *под* тях.

Дуган задъвка устната си.

— Метро... Метро... Чакай. Една от нюйоркските метростанции съдържа думата *стена*^[1] в името си — *Уолстрийт*. И като се замисля, точно там, пред Нюйоркската фондова борса, има статуя на бик. Втората мишена — изворът на властта за капиталистите.

— Значи *лабиринтът на човекобика* е мишена номер две — каза тя. — Нюйоркската фондова борса. Но все още трябва да открием мишени едно и три, изпълнителите и оръжието.

— И как е запланувал да го използват неговите бойци?

— Персоналът по поддръжката на библиотеката скоро ще дойде на работа — отбеляза тя. — Нека да порботим над това вкъщи.

Събраха страниците и бързо се изнесоха към паркинга. По обратния път за общежитието той попита:

— В твоя апартамент или моя?

— В моя осветлението е по-силно.

Докато вървяха в коридора той се вгледа в лицето ѝ, преди осветлението да изгасне и да изчезне леко разкривената ѝ усмивка.

— В тъмното ти си богинята без лице.

— Не ми харесва този комплимент.

— И щом си Артемида Ловджийката, мога да потвърдя факта, че след като убиеш, *на всеки плътта раздираш*.

Тя мина покрай него и включи лампите.

— Копеле. Тази вечер ще спиш в стаята си. Сам.

[1] Wall (англ.) — стена. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Турция, от Истанбул до Татван

— Фатима, защо не можем да отидем до двореца „Топкапъ“?

— Нямаме време. Трябва да си купим билети на гарата.

— Още един влак? Писна ми от влакове.

— Този ще е последният.

— Къде отиваме?

— До границата между Турция и Ирак.

— Не искам да ходя в Ирак!

Колко дълго още можеше да издържи с това разглезено момиче?

— Очакват ни. Вече ги уведомих, че идваме.

— По телевизионните новини чух, че Америка е спечелила войната срещу Ирак.

— Да, капиталистическите кръстоносци спечелиха „Пустинна буря“. Това бе първата битка, но ще има и други. Войната ще спечелим ние.

— Кои сме ние?

— Ислямският джихад, *Иншаллах!*

— Това означава *Ако Бог позволи*, нали?

— Имаш отлична памет, Рейвън. След като потеглим, ще я използваш да си припомниш четиристишията на Тедеску.

— Не разбирам.

— С времето ще разбереш.

— Кажи ми сега!

Фатима усуква ръката на Рейвън през чадрието и я издърпа до себе си.

— Ти не можеш да ми заповядваш. Аз, майор Фатима Саид, ще казвам какво да правиш и какво да не правиш.

— Боли ме.

— Това е нищо, в сравнение с болката, която ще изпиташ, ако продължаваш да се държиш опърничаво.

Не можеше да види изражението на Рейвън през покривалото ѝ. Отпусна хватката. Безсмислено беше да я предизвиква повече. Имаше много работа за вършене.

Поведе я към билетното гише на гара „Хайдарпаша“.

— Две спални места за експреса „Догу“ от Истанбул до Татван.

— Два в „ятакли вагон“^[1] за експреса „Догу“ — каза служителят.
— Спестявате 20%, ако купите двупосочен.

— Няма да се връщаме.

Фатима плати в евро и той ѝ подаде билетите. Хвана ръката на Рейвън отново.

— Хайде, палавнице, качваме се още сега във влака.

Когато намериха своя вагон, един кондуктор понечи да ѝ помогне по стъпалата. Тя се отдръпна.

— Не може да ме докосвате — каза Фатима.

— Моля за извинение, мадам. Забравих, че в Турция е по-различно от вашата държава.

... аз нямам нищо против да ме докосвате...

Кондукторът се обърка.

Отново беше Ники. Фатима я избута нагоре по стъпалата на влака. После се обърна към мъжа и още веднъж, направи въртеливото движение с показалец до челото си.

... майната ти. не аз съм тази, на която ѝ хлопат дъските, не аз съм лудата...

Фатима вдигна рамене и каза на кондуктора:

— Виждате ли?

Той се извърна, за да помогне на друг пътник.

След като влязоха в купето, Фатима свали от главата си своето покривало, а после и това на Рейвън. Погледна съсредоточено момичето в очите.

— За последен път те предупреждавам, Рейвън или Ники, че ако продължаваш да ми причиняваш неприятности, до края на пътуването ще те държа упоена.

— Съжалявам. Ще се опитам да съм добра.

Звучеше като Рейвън.

— Искам повече от това само да се *опитваш*.

— Ще се *опитам* да направя повече от това само да се опитвам.
Фатима я зашлеви.

В отговор Рейвън също я плесна и хвърли чадрито. Останала само по бельо, тя кръстоса ръце.

... и *како ще ми направиш?*...

— Значи отново се промени. Явно има само един начин, за да мога да се оправя с теб.

Жената бръкна в раницата си и извади малък черен несесер. От него взе спринцовка и сложи иглата.

— Не! Моля те! Ще слушам!

Рейвън изтича до вратата на купето и се опита да я отвори. Фатима я хвана, с една ръка я запрати върху седалката и заби иглата.

— Страх ме е! Страх ме е!

— Няма нищо страшно. Ще бъдеш в полусънно състояние, докато стигнем Татван. Щом се събудиш, няма да помниш какво се случи сега.

— К-какво ще правиш-ш с мен-н?

— Ще задавам въпроси и ти ще отговаряш. Често съм виждала баща ти да те хипнотизира. Когато се събудиш, няма да си спомняш.

Очите на Рейвън се обърнаха нагоре. После се затвориха. Главата ѝ се отпусна.

Сега половинчатото сънно състояние трябва да се трансформира в хипнотичен сън.

Тя седна до нея и зашепна:

— Ти си заспала, но и двете чувате гласа ми. Ще се подчините и двете на гласа ми. Чуйте как колелата на влака са въртят... по-тихо... и още по-тихо... Чуйте как листата шумолят във вятъра. Дори и в съня си можете да говорите. Чувате ли ме?

Стенание. После кимване.

Добре. Беше го запланувала още преди Тедеску да я изгони от лечебницата, докато си говореше с Рейвън. Сега имаше възможност да узнае какво точно е запомнила Рейвън и какво му бе рецитирала.

— Ще се върнем назад във времето, когато беше в Атинската психиатрия. Отиваме на посещение на твоя бивш учител Джейсън Тедеску. Можеш ли да видиш г-н Тедеску?

Прошепване:

— Да...

— Какво прави той?

— Казва ми да рецитирам стиховете, които бях прочела в офиса му.

— Повтори ми ги.

Тогава тя потръпна.

— Огън! Не искам да изгоря! Ох, не искам огън!

— Спи, Рейвън, спи. Успокой се. Огънят изгасна. Опитай отново. Какви бяха тези стихове?

— Не помня.

— В името на Аллах, трябва да си спомниш.

... много сме нависоко! много нависоко! ще падна и ще си счупя врата! не поглеждай надолу...

— Добре, Ники. Сигурна съм, че постхипнотичното внушение не е блокирало твоите спомени за пророчеството на Тедеску. Кажи ми първото четиристишие: КАКВО.

Ники се заклати напред-назад, после измънка:

... безликата богиня охранява бъдещето от ветровитата кула. и с истинска ненавист на всеки тя плътта раздира, избягалият човекобик под потъналата стена спира, смъртното наказание от петолистното цвете експлодира...

— Продължавай.

... това е единствената част, която чух...

— Трябва да има и още.

Главата ѝ се килна и тя потъна в дълбок сън.

Д-р Слейд сигурно е скрил пророчествата зад граничните, хистрионични личности на Рейвън. За да пробие щита на неговата постхипнотична блокада, ще трябва по някакъв начин да заобиколи пиррофобията на Рейвън и акрофобията на Ники.

В Татван слязоха от влака и до иракската граница пътуваха с автобус. Ако не успее да разтълкува гатанките, заложницата ѝ ще стане безполезна. Огненото празнуване на „Червената сряда“ може да нанесе неизлечими поражения в мозъка на Рейвън. Молитвите от върха на минарето могат да паникьосат Ники. Може би, ако използва фобията на всяка от тях, ще успее да ги раздели една от друга.

Но ще трябва да го направи много внимателно, за да не премине от временна личностна шизофрения в необратимо кататоническо вцепенение.

[1] Спален вагон (тур.). — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Секретният телефон на Дуган звънна. Той погледна името върху дисплея. Разбъркани букви.

— Тия, обажда се *Харон*.

Той вкара дешифриращия ключ.

— Ало.

— *Зъболекар?*

— Хей, радвам се да чуя гласа ти. Какво става?

— Спешен доклад от *Лагерист* от лагера Ашраф в Ирак.

Той наклони телефона, за да може и Тия да чува.

— Продължавай.

— Трябва да съм кратък. *Лагерист* е засякъл обаждане до ръководителя на *МЕК*, генерал Хасан. Медицинската сестра Фатима Саид пътува към Ашраф заедно с Рейвън Слейд. Тя е информирала генерала, че планира да премахне фобиите и да свали постхипнотичната бариера.

— Как той е разбрал всичко това?

— *МЕК* го използват като техник за поддръжка на компютърното и електронното им оборудване. Успял е да инсталира подслушвателни устройства в щабквартирата им.

— Научил ли е какви са плановете им по отношение на Рейвън?

— Генерал Хасан е казала на Фатима, че техен най-важен приоритет са предсказанията на Тедеску.

— Успяхме да разгадаем само първия стих от частта „КЪДЕ“: Нюйоркската фондова борса.

— Ако Фатима успее да разхипнотизира Рейвън — отбеляза *Лагерист*, — сме загубени.

— Но все още не са разгадали останалите гатанки.

— Според *Лагерист*, в тази група има някои много интелигентни жени.

— Можеш ли да ме държиш в течение на събитията?

— Ще се опитам. Край на връзката.

Дуган завъртя ключа.

— Тия, какво мислиш?

— Бих казала, че се намираме в психологическа надпревара с две терористични групировки. Можем само да се надяваме, че ако Фатима е толкова опитна и успее да измъкне останалата информация от Рейвън, *Лагерист* ще ни я предаде бързо, за да имаме време да я разтълкуваме.

— А след това Рейвън няма да им трябва. Вероятно ще се погрижат да не попадне в ръцете на гръцкото разузнаване.

— Мислиш, че ще я убият?

— Баща ти не би ли направил същото?

Тя се извърна, за да не срещне очите му.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

От Татван, Турция, до Ашраф, Ирак

Стържещият звук на метал върху метал и рязкото спиране извадиха Рейвън от дълбокия сън. Тя се претърколи, но преградата на леглото ѝ попречи да падне. Горно легло? Във влак? Защо се намира във влак? Погледна надолу и видя собственото си спящо тяло. Отново ли бе полудяла?

Долови шепот на молитви, идващ отдолу, и си спомни, че Фатима я водеше някъде.

Високоговорителят се включи.

— *Татван! Последна спирка преди иракската граница!*

Ирак? Какво става тук?

Отдолу се раздвижи една черна палатка.

— Ставай, Рима Сохраб.

Говореща палатка? После си спомни за чадрието и за жената, която го бе навлякла.

— Ти май ме бъркаш с някого. Аз не съм тази Рима, как ѝ беше името...

— Добре тогава. Слагай си чадрието и слизай от леглото. Сега. Бързо.

... добре де, добре, не се стягай...

Тя се обърна и погледна към намачканото одеяло. Къде остана спящото ѝ тяло?

... ох, не. не отново тази простотия с напускането на тялото...

Тя се протегна, взе от рафта навития на руло плат и го навлече. Сега тя също приличаше на черна палатка.

— Слез долу.

— Слушам! Слушам, сър!

Тя се опита да изкозирува, но ръката ѝ се спря в чадрието. Оф, по дяволите! Момичето се спусна долу и погледна високата палатка. Чадрието поне ѝ спестяваше гледката на ядосаната физиономия на Фатима.

— Трябва да слезем от влака, Рейвън. — Гърленият ѝ говор се смекчи малко. — Вземи си чантата и да вървим.

Последваха другите слизащи пътници до стълбите. Рейвън се спря, очаквайки кондукторът да ѝ помогне. Но той се отдръпна. О, да. Мюсюлманите не докосват непознати мюсюлманки. Май че чадрието изпълнява ролята на целомъдрен пояс. Тя се спусна долу.

— А сега накъде, майор Фатима?

— Шшшт! Не ме наричай по име, докато не стигнем до Ашраф.

— А там ще мога ли?

— Там ще е препоръчително.

Когато се качиха в автобуса, вместо да седнат на двете празни места отпред Фатима я избута назад.

— Защо не седнем на тези места?

— Това са местата за мъжете. Ние ще седнем най-отзад.

Не мога да повярвам! Сегрегация. *Къде е Роза Паркс*^[1], когато има нужда от нея?

Тя се поколеба. Един удар с лакът я застави да седне на място до прозореца.

— Значи мюсюлманките са подчинени на мъжете?

— Когато пристигнем в Ашраф, ще видиш кой командва.

Пътуването по разбитите пътища до Багдад бе ужасно. Слава богу, накрая се появиха широки булеварди и модерни сгради. Слязоха последни от автобуса.

— Тук ли оставаме?

— Тихо — прошепна Фатима. — Не говори на английски. Има шпиони навсякъде.

Отидоха до стоянката за таксита и Фатима няколко минути се пазари за курс до Ашраф. Сетне потеглиха. Минаваха през монотонна и скучна местност — пясък и изсъхнали туфи трева. Рейвън тъкмо започна да клюма, когато Фатима я разтърси.

— Пристигнахме.

Таксито спря до един портал и жена във военна униформа излезе от караулната будка.

— Идентифицирайте се!

Фатима свали покривалото от главата си и лицето ѝ се показа.

Караулът козирува.

— Добре дошли отново, майор Саид. Мога ли да попитам коя е придружителката ви?

— Рима Сохраб. Ново попълнение.

... за какво, по дяволите, говори?...

— Добре дошли в лагер Ашраф, другарко Рима Сохраб.

... по-добре да си държа устата затворена, докато разбере какво става...

Караулът вдигна телефона.

— Моля, изпратете джип за майор Саид.

Няколко минути по-късно пред тях спря един джип. Шофьорът, жена в униформа, скочи от колата и козирува.

— За къде, майоре?

— Кратък тур из лагера за новото попълнение, другарката Рима Сохраб. После към моята квартира, в трето поделение.

Фатима набута момичето в джипа.

— Това, което ще видиш, ще те смае.

Фатима се оказа права. Улиците бяха асфалтирани. Минаха покрай фонтан, блискащ свежи струи над красиво подредени камъни. Плувен басейн с няколко жени в него, които тренираха. В центъра се издигаше джамия, заобиколена от статуи.

Сочейки към една модерна сграда, Фатима каза:

— Нашата болница. А там е библиотеката. Зад нея е музеят. Саддам Хюсеин ни подари тези 35 квадратни километра от пустинята и ние ги превърнахме в оазис.

— Беше ми казала, че вие сте иранци. Защо го е направил тогава?

— Като награда, защото се присъединихме към иракската армия в борбата им срещу иранските деспотични молли.

— Имате армия?

— Близо четирихилядна. Добре обучена, като повечето командири са жени муджахидини. — Фатима посочи. — Увери се сама.

На плаца пред тях видях стотици жени, облечени в камуфлажни военни униформи с еднакви шалове за глава, строени в бойни формирания. Други държаха картечници и готови за стрелба гранатомети.

Фатима ѝ показва една висока жена, която се бе изправила в брониран танк.

— Това е нашият водач, генерал Хасан.

Рейвън вдигна рамене.

— И какво от това?

— Засега край на разходката. Шофьор, откарай ни до спалните помещения.

Минаха покрай няколко жилищни квартала с добре поддържани ливади и градини, изпъстрени с кървавочервени, бели и жълти цветя.

Колата спря до трето поделение, Фатима я въведе в полупразна стая, в която малкото вещи бяха прилежно подредени. От един шкаф извади маскировъчна военна униформа, същата като на жените в строя отвън.

— Облечи я, Рима. Тук не се носи чадри. Ако не ти е по мярка, ще прекроим една от мъжките униформи.

— Слава богу! Мислех, че никога няма да се измъкна от тази палатка.

— Вече не казвай: „Слава богу“, Рейвън. Казвай: „Аллах акбар“. Бог е велик.

— Има едно нещо, което не видях — детските площадки. Къде са децата?

Фатима се прокашля.

— Няма деца.

— Как така?

— Нашите водачи заповядаха децата ни да бъдат изпратени при близки роднини. Тези от нас, които бяха омъжени, се наложи да се разделят със съпрузите си. Тук безбрачието е задължително. Следователно, деца тук няма.

На езика ѝ бе да каже: „Без деца тук, накрая Ашраф ще се превърне в старчески дом за бабички“. Но само прошепна:

— *Иншаллах*.

— Джейсън Тедеску беше прав. Чух го да казва, че бързо се учиш. Сега повтори стиховете, които му рецитира в болницата.

— Нищо не съм правила.

— Бях там и те чух.

Момичето си пое дълбоко дъх.

— Не помня.

— Ти потискаш паметта си, Рейвън. Обучена съм да извършвам дълбока хипноза. Ще ти помогна да си възвърнеш спомените.

— Не искам да си спомням.

— Това зависи от мен. Аз ще реша какво да си спомниш и какво да забравиш. Щом приемеш исляма, вече няма ти да решаващ.

Тъкмо щеше да каже: „Не искам да ставам мюсюлманка“, но гласът в нея я възпря.

... не бъди толкова глупава да ѝ се противопоставяш сега...

— Напълно си права, майор Фатима. Ще изпълнявам всяко твое нареждане.

Потупа я по главата и се усмихна.

— Добре. Ще оставим упражненията за паметта за след новогодишния ден.

— Но до първи януари има още седем месеца.

— *Ноуруз*, нашата персийска нова година, е на 20 март. Започваме *Шахар шанбех сури* утре.

— Какво е това?

— Утре, шест дни преди понеделника на Нова година, ние празнуваме Червена сряда. Това е обичай, който датира отпреди християнската и ислямската ера, от времето, когато хората от тази страна са почитали Зороастър^[2]. Моллите не го одобряват, но го толерират, както вашите християнски църкви приемат езическия Дядо Коледа.

— Звучи забавно. Винаги съм харесвала Коледа. А вие как я изкарвате тук?

— На този ден някои от войниците вместо униформи обличат бели чаршафи. Боядисват лицата си и тичат по улиците, като дрънчат с тигани и тенджери — вдигат оглушителен шум, за да изгонят миналогодишните зли духове. Акцентът на Червената сряда са огньовете.

Усети как гръдният ѝ кош се стегна.

— Огньовете?

— Затова се нарича Червена сряда. Изгаряме чучелата на аятолаха и президента на Иран и на някои от моллите. Ще ти уредя, като нова в *МЕК* и исляма, честта да запалиш първия огън.

... рейвън, не ѝ позволявай да види, че се страхува...

— Навсякъде около лагера строим клади във формата на подкова и прескачаме огъня...

— Аз не мога...

— ... за да се пречистим от миналогодишните лоши преживявания.

— ... да се доближа до огън.

— Тук ще преодолееш пиробията си.

— Искам да се прибера у дома.

— Нямам друг дом. Трябва да се закълнеш във вярност към Аллах и Мохамед, да бъде благословено името Му!

— Не можеш да ме принудиш да стана мюсюлманка.

— Клетвата към Аллах трябва да е доброволна. Сама трябва да решиш.

— Ами ако реша да не го правя?

— Тогава ще бъдеш убита като неверник.

... майната ти на теб и на твоята женска армия, не ми пука дали ще живея или ще умра...

[1] Афроамериканска активистка за граждански права на чернокожите американци. Паркс става известна с отказа си на 1 декември 1955 г. да се подчини на автобусен шофьор и да освободи мястото си на бял мъж. — Бел.прев. ↑

[2] Ирански религиозен реформатор, от 6–7 век пр.н.е., основоположник на зороастризма, националната религия на Персия от времето на Ахеменидите до края на Сасанидската епоха. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Фатима напусна джамията след вечерната молитва, към нея се приближи адютант със заповед да се яви на спешна среща с част от офицерския състав.

Трима офицери вече бяха в библиотеката и пиеха кафе. Влезе генерал Хасан и всички се изпънаха в стойка „мирно“.

— В навечерието сме на новогодишното празненство — започна тя, — и Фатима завърши мисията си в Гърция. Сега трябва да обсъдим стратегията си за идната година. Нашите източници докладваха, че Съединените щати скоро повторно ще нахлуят в Ирак. След като бойните ни отряди в Америка бяха разконспирирани от ЦРУ с помощта на предател, за нас е наложително да се свържем и да създадем съюз с друга групировка, която има отряди в САЩ. Майор Фатима води преговори със *17Н*. Оставям на нея да обобщи ситуацията.

Тя отпи от подсладеното си кафе и се вгледа в тримата си другари.

— Бях в лечебницата в Атинската психиатрия, когато гръцкият учен от *17Н* Джейсън Тедеску накара Рейвън Слейд да рецитира неговите пророчески гатанки. Дочух само няколко изречения. Той е планирал операция *Драконови зъби*, както и уникален метод, чрез който да бъде разпръснато нашето оръжие.

Полковник Самаира Абделазис попита:

— А каква е ситуацията със *17Н*?

— Алекси Коста, ръководител на Второто поколение на *17Н*, ме увери, че неговите хора са предани на марксизма-ленинизма, също като нас. Ако успеем да извършим приготвянията на Тедеску, *17Н* ще се съгласят да се съюзим.

Генералът кимна.

— Отлично, Фатима. Макар че ни липсваше тук, твоят престой в Атина се оказа много полезен.

Тя се обърна към майор Калила Сахади.

— Вече знам какво е мнението ти. Моля, сподели го с останалите, за да обсъдим алтернативните възможности.

Калила имаше строго изражение.

— Фатима, всеки знае, че *17Н* е съставен само от около двадесет застаряващи мъже от Атина. Признавам, че техните нападения в Гърция бяха успешни, но времето не работи за тях. От друга страна, *Хизбула* също има бойни отряди из Америка. И също като нас са шиити. Мисля, че е най-добре да осъществим съюз с *Хизбула*.

— Майор Фатима — каза генералът, — изглеждаш недоволна.

Без да поглежда към Калила, тя се опита да не повишава глас.

— *Хизбула* може и да са шиити, но те поддържат иранската теокрация, която предаде нашата кауза. Революционната гвардия и техните специални военни части се използват от аятолаха, за да се създаде Близък изток, управляван от иранските молли. Гвардията продължава да заробва жените чрез имамското тълкуване на законите на шериата. Как бихме могли да сключим съюз с тях и с тяхната кукла на конци, *Хизбула*?

Калила предизвикателно вдигна глава.

— Може би вече се солидаризираш с гръцките ортодоксални християни? Мисля, че можем да вярваме единствено на шиитите.

Фатима се опита да овладее гнева си. Успокой се! Проява на враждебност би ѝ причинила вреда. Погледна към полковник Самира Абделазис. Изражението на Самира бе непроницаемо — по лицето ѝ бе невъзможно да се разгадаят чувствата ѝ. Макар че бе студена и строга, тя беше изключителен военен лидер. Със сигурност бе съгласна с тезата, че ще бъде грешка оръжието да се даде на *Хизбула*.

Гласът на полковника беше безизразен.

— Уважавам позициите на Фатима и Калила, но не съм съгласна с нито една от тях.

Калила бутна чашата си настрана, без да си направи труда да избърше разлялото се кафе.

Самира продължи:

— Както всички други муджахидини, аз се противопоставям на решението на Държавния департамент на САЩ да ни включи в техния списък с терористични организации и да замрази нашите финансови средства. От друга страна, наскоро получих информация от нашите

спонсори в Съединените щати, че могат да осигурят и трета възможност.

Вероятно вече беше информирала генерал Хасан за това, защото тя не показва никаква изненада.

Самира се вгледа във всеки от присъстващите.

— По най-високите ешелони на американските служби се води спор. Държавният департамент е поставен под голям натиск от няколко щатски сенатори и друга влиятелна група лидери.

Да, тя беше добър оратор. Драматична пауза, за да привлече вниманието на всички.

— Пентагонът се опитва да убеди Държавния департамент да ни извади от терористичния списък, понеже някои началник-щабове готвят различна стратегия. Един от сценариите е да ни използват като авангард на втори фронт при инвазия в Иран. Моллите ще бъдат свалени от власт. С помощта на американската армия ще заменим фашистката тирания на аятолаха с истинско ислямистко-марксистко общество.

Фатима за първи път чуваше за това. Имаше си свои доводи срещу идеята да се съюзяват в обща кауза с техните капиталистически врагове. Но в крайна сметка, нали врагът на моя враг е...

— Имаме три различни възможности, от които можем да избираме — обади се генерал Хасан. — Пламъците на Червената сряда ще прогонят миналогодишните зли сили и ще ни осигурят успех в бъдещите ни начинания. По който и път да тръгнем, ще успеем. *Иншаллах.*

Всички повториха в един глас:

— *Иншаллах.*

Време беше да се покаже безцеремонна със собствените си другари.

— Моля за извинение, генерале — каза Фатима, — но вярвам, че е важно да се подготвим за вероятността Пентагонът да не успее да вземе навреме надмошние над Държавния департамент. Опитвам се да разбера бойните планове на Тедеску, като премахна постхипнотичните команди, заложили в Рейвън от баща й.

Хасан я погледна внимателно.

— Как възнамеряваш да го направиш, майор Саид?

— Чрез древната стратегия — разделяй и владей.

— Обясни.

— Рейвън страда от гранично разстройство — това е раздвояване на личността. Когато д-р Слейд приложи хипноза, тя се отрази на Рейвън, а не на второто ѝ аз. Възнамерявам да заобиколя постхипнотичното му внушение, като се концентрирам върху податливата на внушения, хистрионна втора самоличност на Рейвън, тя се нарече Ники. Ако успея да извлека информацията, можем да я разгадаем и да използваме бойните отряди на Тедеску за осъществяването на замислената от него операция *Драконови зъби*.

Генералът помълча няколко секунди и каза:

— Имаш разрешението ми да продължиш.

След събранието Фатима се разходи във вечерната нощна прохлада, премисляйки ходовете си. Вместо да се ангажира в политически спорове с другите офицери, и след като пребори съпротивата на Ники, сама ще осъществи транспортирането на оръжието чрез своя куриер в Америка.

В леглото си през нощта състави план как да използва церемонията, за да преодолее пиробоята на Рейвън и как след това ще използва акробоята на Ники, за да премине покрай постхипнотичната преграда на Рейвън. Доволна от плана си, тя заспа дълбоко.

След призива на мюезина тя събуди Рейвън за сутрешната молитва.

— Къде са всички?

— Станаха рано, за да са готови с приготовленията за Червената сряда.

Видя очите ѝ сънено да се затварят отново, но изведнъж рязко се разтвориха.

— Няма да прескачам през никакъв огън!

— Ще ти помогне да преодолееш страховете си. Трябва да се присъединим към празненството. Ще ти бъде интересно. Днес не се обличат униформи — празник е и нашите свещени бойци носят бели чаршафи или костюми.

Тя отвори шкафчето си и извади широк памучен костюм, който мъжете бяха ушили специално за Рейвън. Червени, сини и бели ленти,

шапка и бяла брада. Върху горницето бяха пришити ярки букви, които гласяха:

Американци, горете в ада.

— Искаш да се облека като Чичо Сам^[1]?

— Само за малко. Част е от церемонията.

— А след това?

— След като прогоним несгодите и страховете от миналата година, ти ще облечеш белия чаршаф като символ на надеждата за новата година.

Тя изведе момичето вън от помещението и помахна на маскираните жени, приготвящи върху сгъваеми масички пилафи с месо и сладкиши. Ашраф наистина ѝ бе липсвал по време на престоя ѝ в Атина.

— Виждаш ли, Рейвън? Всички са щастливи, че ще празнуваме Ноуруз.

Когато другите забелязаха костюма на Рейвън, затанцуваха около нея и закрепяха:

— Долу капитализма! Властта в ръцете на народа!

Някой замахна с факел към нея.

— Гори в ада, Америка.

Рейвън се свлече назад, но Фатима успя да я прихване.

— Ела да видиш Хаджи Фируз.

Тя посочи към някакъв мъж с начернено лице, облечен в червен сатен, с червена островърха шапка, който танцуваше и пееше по улицата, като си акомпанираше с дайре.

— Значи тук използвате мъжете не само като шивачи, но и като клоуни — отбеляза Рейвън. — В старите водевили комиците са боядисвали лицата си в черно, за да размиват хората. В днешно време американците приемат, че това е расистко.

— Мнението ти за нас е погрешно, Рейвън. Хаджи Фаруз е древен символ, глашатай на добрата новина, че зимата си е отишла и пролетта е вече тук.

Весели възгласи и дрънчене прозвучаха зад една от сградите. Група празнуващи се появи иззад ъгъла, понесли чучела на аятолах

Хомейни, шах Пахлави и Чичо Сам. По някое време подпалиха чучелата.

Двама маскирани веселбари изтичаха до Рейвън, разкъсаха ѝ костюма и го запалиха. Момичето припадна.

Фатима коленичи до нея и я покри с бял чаршаф. Нареди на двама от маскираните да я отнесат обратно В спалното помещение. Дали не беше пресметнала погрешно нещата? Дали не бе оказала прекалено рано твърде голям натиск върху момичето? Не, не трябва да се проваля. Трябва да продължи.

— Слушай, Рейвън — зашепна Фатима в ухото ѝ. — Махнах огъня. Сега си в безопасност, Рейвън. Повтори: *Фатима ме предпази от огъня.*

Чу се гъргорещ звук, после се оформи глас:

— Фатима ме предпази от огъня.

— Отлично, Рейвън. Сега ще спиш, но ще чуваш моя глас. Каж:

Ще чувам гласа на Фатима.

— Ще чувам гласа на Фатима.

— Ще вярвам на всичко, което ми каже Фатима.

Тя изрече тази мантра три пъти и после каза:

— Спомни си стихотворенията, които рецитира на Джейсън Тедеску. Повтори ги сега.

Никакъв отговор.

— Трябва да ги повториш.

Отново никакъв отговор.

Фатима се облегна назад. Последната ѝ тактика ще бъде да качи Рейвън на върха на минарето. Засега все още разчита на акрофобията на Ники, за да пробие постхипнотичната блокада. Ако страхът от височини не проработи, може просто да каже, че Рейвън е паднала от върха на минарето.

[1] Най-известният национален символ на Съединените американски щати. Чичо Сам е разбран и представян като олицетворение на Съединените щати и като средство на критиката срещу американското управление или култура. Името често се използва като синоним на САЩ. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Атина

Дуган опита да овладее нетърпението си — нищо не трябва да му пречи на размишленията. Нека да разчепка тази проклета гатанка изречение по изречение.

— Добре — обърна се той към Тия. — Някакви идеи? Нека да погледнем отново четвъртото изречение.

СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ ОТ ПЕТОЛИСТНОТО ЦВЕТЕ ЕКСПЛОДИРА.

— *Смъртното наказание* означава екзекуция — каза тя. — Къде се извършват екзекуции в Америка?

— В много щати все още смъртната присъда не е отменена.

— А по какви начини се изпълнява?

— Най-вече на електрическия стол или с инжекция. В редки случаи — обесване, разстрел.

— Не мисля, че някое от тези места е потенциална мишена — каза Тия. — Петолистното цвете. Какво ще кажеш за градински мишени?

— Градински мишени? — отговори той. — Рози? Теменужки? Хризантеми? Не мисля...

— И на мен така ми се струва.

Той взе листа и се вгледа в него.

— Чакай. Виж втория ред отново.

Тя го прочете.

СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ ОТ ПЕТОЛИСТНОТО ЦВЕТЕ ЕКСПЛОДИРА.

— Забелязваш ли нещо странно в начина на написване?
— Това е единственият ред, който е написан с главни букви.
— Може би защото смъртното наказание е *углавно* наказание.
Очите ѝ се разшириха.

— Глав-ни. Глав-ен. Боже господи. Вашингтон е главният град на твоята държава.

— Нека не се радваме, преди да сме разбрали къде *точно* в столицата — каза той. — Мишената може да е навсякъде в града. Капитолия? Белият дом? Върховният съд?

Тя се замисли.

— *Петолистно цвете...* Пентагонът не е ли *петоъгълник*?

Той стовари юмука си върху паянтовата маса.

— На 11 септември не успяха да ударят и петте страни! Значи отново ще опитат.

Едва овладя вълнението си.

— Добре, значи Нюйоркската фондова борса и Пентагонът в столицата. Но преди да се поздравяваме за успеха, нека разгадаем и първите два реда от четиристишието.

*Безликата богиня охранява бъдещето
от ветровитата кула.
И с истинска ненавист
на всеки тя плътта раздира.*

— Ти си по-добра в митологията — каза той. — Коя богиня няма лице?

— Не съм чувала за такава нито в гръцката, нито в римската митология.

— Може би е статуя на богиня, чието лице е било обезобразено от нашественици — никой не иска да се кланя на чужди богове — колебливо предположи Дуган.

— Има стотици обезобразени статуи из цяла Гърция.

— Добре, да оставим настрана коя е тя. Нека помислим *къде* се намира?

— Тя *охранява бъдещето*. Пророчиците — по принцип девици, свързани с някой от боговете — предсказват бъдещето чрез неясни и

метафорични загадки. В по-близки времена жени на средна възраст се обличали като момичета в почит към починалата велика жрица.

Дали в поведението на Салинас, облечена като мажоретка, не се криеше подобен смисъл? Той подпря главата си с юмрук.

— Но къде? Къде?

— Един от най-известните оракули е в храма на Аполон в Делфи.

— Делфи... Делфи... Има град Делфи в Охайо, но той е малък. Трудно може да бъде мишена за терористично нападение, твърде е неравностоен на другите два.

Тя се вгледа в страницата.

— Трябва да е някой от големите градове.

— Помня части от една поема, която учихме в училище — каза той. — ... *горд съм да бъда касапин на свине, да правя инструменти, да трупам пшеница...* И тъй нататък, и тъй нататък... Какво беше после?... *Градът с широки рамене... Ветровитата кула.* Задръж! Касапинът е от поемата на Карл Сандбърг *Чикаго*. Чикаго е известен като *Ветровития град*.

— Да! Ню Йорк, Вашингтон и — Чикаго!

— Досега открихме Фондовата борса и Пентагона. Коя може да бъде мишената в Чикаго? — бавно изрече той.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Ще се обадя на *Харон* да предаде информацията на Министерството на вътрешната сигурност. Трябва да засилят мерките за сигурност на Фондовата борса и Пентагона и да повишат кода за опасност за Чикаго на червен.

Набра номера по секретния си телефон. Пригответи и ключа. Нищо. Набра отново. Отново нищо.

— По дяволите! Кой знае какво става...

Ще бъде рисковано, ако се опиша да се свърже директно с Ню Йорк. Казаха му да търси *Цимбал* само в най-крайна нужда. Ами тази е точно такава! Ако не успее да се свърже с *Харон* в Кипър, тогава остава сам и на произвола на съдбата. Натисна комбинацията за връзка с Ню Йорк.

След известно време, което му се стори цяла вечност, някой отсреща вдигна. Той завъртя ключа и чу подобно щракване и в другия край на линията. Чу шепнещия глас на Елизабет Херик.

— Защо се обаждаш на този номер?

— В крайна нужда съм, *Цимбал*. Имам спешна информация за Министерството на вътрешната сигурност, но не мога да се свържа с командващия агент на *Лагерист*.

— Току-що пристигна информация от ЦРУ — каза тя. — *Харон* е бил убит преди два дни в Кипър.

— Боже господи! Имаш ли някаква идея кой...

— *17Н*. Пази се! И вече не се обаждай тук. Ти не съществуващ.

Връзката прекъсна.

Изпълнен с паника, той отново набра. Нищо.

Тя го погледна.

— Защо така ужасно пребледня? Какво става?

Той поклати глава.

— Премахнат съм от ФБР. Сега съм агент без държава. По дяволите, ако знам какво да правя!

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ашраф

Навън мюезинът призоваваше за утринната молитва. Фатима се загледа в похъркващата Рейвън. Пресегна се и я разтърси енергично.

— Събуди се. Днес е денят, в който трябва да приемеш исляма.

— За какво говориш?

— Коранът предрича, че ти трябва да бъдеш спасена, Рейвън.

— Какво значи това?

— В петата сура на Свещения Коран, наречена „Трапезата“, има пасаж, който се отнася за синовете на Адам. Господ приема даровете на Авел, но не и на Каин. Каин е убил брат си. И пише: „И Аллах проводи *гарван*, който ровеше земята, за да му покаже как да скрие трупа на брат си. Рече: «О, горко ми, нима не мога да съм като този *гарван*, та да скрия трупа на брат си?» И стана един от съжаляващите“.

— В Корана се споменава моето име два пъти?^[1]

— Виждаш ли, била си *избрана* да преминеш към исляма.

— Но аз съм християнка!

Учителите на Фатима я бяха подготвили за този момент.

— Мюсюлманите приемат Авраам и Иисус за пророци. Но Мохамед — да се свети името Му — е бил провъзгласен за последния пророк. Сега разбираш, че ти не изоставяш вярата си, а просто я издигаш на следващо, по-високо стъпало.

— Какво трябва да правя като мюсюлманка?

— Да се молиш по пет пъти на ден.

— Това вече ми го каза. Но не отнема ли много време?

— Време, прекарано в подготовка за среща с Аллах в рая.

— Трябва да си помисля.

— Какво има да го обмисляш? Ислямът се разраства. Ние сме *умма*^[2], обединени в една мюсюлманска общност по целия свят. Знаем, че винаги си се страхувала да не останеш сама. Като приемеш исляма, ставаш част от *умма*, и никога вече няма да си сама.

— Не знам...

— Времето изтича. Трябва да решиш дали искаш да приемеш исляма, или да прекараш остатъка от дните си в самота.

Рейвън замислено хвана кичур от косата си и започна да го усуква.

— Чуй ме, Рейвън. Освободи съзнанието си и ме слушай. Баща ти често те е приспивал с думите си. Сега слушай моя глас и заспи. Излез от тъмнината и върви при светлината на Аллах. Спи. Спи. Виж златните дюни, обрулени от пясъчната буря, виещите се пустинни пясъци, подобни на танцуващи дервиши.

Видя как тялото на Рейвън се стегна и челюстите ѝ се стиснаха.

— Не се съпротивлявай, Рейвън или Ники, която и от двете да чува моя глас. Очите ти се затварят. Затварят се. Затваряш очи. Очите ти вече са затворени.

По тялото ѝ разпознаваше, че се съпротивлява. Добре. Няма да е за дълго... Ако не успее да пробие постхипнотичната блокада на Рейвън, ще я заобиколи. Тъй като хистрионните личности лесно се поддават на внушения, ще поработи върху Ники.

— Спи, Ники. Знам, че те е страх от височини, затова ще обиколиш кулата на мюезина и ще приемеш исляма.

Момичето се закашля.

... как да го направя?...

— Кажи: „По своя воля приемам исляма“.

Устните на Ники се раздвижиха.

... добре...

Момичето я беше лъгало по този начин и преди.

— Покажи ми ръцете си, Ники.

Тя протегна ръцете си с разтворени длани.

— Добре, сега кажи: „По своя воля приемам исляма“.

Очите ѝ се присвиха.

... добре, направих го. какво следва?...

— Повтори го на арабски: „Ашхаду ан лаа илааха иллАллах“, превежда се като: „Свидетелствам, че няма друг бог, достоен за почит, освен Аллах“.

... добре, ашхаду анлаа илааха иллаллах...

— Отлично. Сега повтори следното: „Уа ашхаду анна Мухаммдан уа расуулух“, означава „Свидетелствам, че Мохамед — да се свети името Му — е неговият пратеник“.

... уа ашхаду анна мухаммдан уа расуулук...

— Добре дошла във вярата.

... най-после, мерси...

— Само още едно нещо.

... знаех си, че ще има някаква уловка...

— Върви до мивката и се измий от глава до пети, за да се пречистиш от миналия си живот. Шофьорът ни чака. Ще си кажем утринната молитва в джамията.

Докато слушаше как шурти водата, Фатима препаса един ятаган и го скри под якето си. Ако хипнотизираната Ники не можеше да ѝ каже пророчествата на Тедеску, тогава от нея нямаше да има повече нужда. Твърде рисковано бе да я остави да живее.

Докато пътуваха към джамията, тя не проговори. Една дълга сянка пресече пътя им. Новата мюсюлманка погледна нагоре към заострения връх на минарето и закри очи. Все още бе Ники. Добър знак.

След утринната молитва, Фатима я хвана за ръката.

— Минарето има невероятна декорация от сини и бели плочки. Ела, ще го разгледаме отвътре.

... само тук, долу, в ниското...

— Разбира се. Знам, че се страхуваш от височини.

Тя я издърпа към коридора, водещ към спираловидните стълби.

Ръката на Ники се вкопчи в нейната.

... много е тясно...

— Е, и двете сме достатъчно слаби, за да преминем. Ела.

... ти си полудяла, няма да се качвам там...

— Ще се подчиняваш на заповедите ми.

... да имаш да вземаш...

Фатима издърпа ятагана от колана под якето си и го допря до гърлото на Ники.

— Тогава и двете с Рейвън ще полетите към пламъците на ада, много по-скоро отколкото сте очаквали.

Със свободната си ръка я сграбчи за дългата руса коса и я задърпа нагоре — стъпало след стъпало. Писъците на Ники отекнаха в празното минаре. Горе Фатима я избута през изхода на кулата и я притисна до парапета. Отдръпна се леко и вятърът разпиля русите коси на момичето, усуквайки ги около лицето му.

— Ти си Ники, нали така?

Момичето кимна.

— Каж ми какво чу Рейвън да рецитира на г-н Тедеску.

... върви да се гръмнеш...

Тя я издърпа до самия ръб на парапета.

— Виждаш ли колко сме нависоко? Май от падането ще те заболи. А Рейвън ще я заболи от огъня.

Хвана я по-здраво. Ники се опита да извърне погледа си от земята.

— Какво решавааш?

Кимна.

— Слушай внимателно. Преди да получиш името Ники, Рейвън те назоваваше само *сестричката*. Била си там, когато Рейвън е рецитирала пророческите гатанки. Но когато баща ти я е хипнотизирал, ти си се отскубнала. Ти не си била нито хипнотизирана, нито ти е било заложено постхипнотично внушение, за да забравиш.

... това донякъде е вярно...

— Обясни.

... чух само второто четиристишие. за „какво“, без „къде“ или „как“...

— А защо не чу първото или третото?

... защото бях разсеяна от обувките ти, които шляпах за паравана в болницата.

— Значи ти знаеш само второто пророчество, а Рейвън знае и трите?

... точно така...

— Можеш ли да влезеш в подсъзнанието на Рейвън и да видиш първото и последното четиристишие?

За няколко момента настъпи тишина. После тя се обади.

... не става, там като че има тухлена стена пред тях...

— Каж ми какво си чула.

Ники затвори очи и заговори с треперещ глас.

КАКВО

... в нашите тунели надалеч чакат семена за бавен крах, за да наказат всички кръстоносци, иншаллах. и светите бойци се присъединяват към нашите братя, за да хвърлят влакната на стриганите, които им пратя...

— Да-а-а... Това обаче не ни върши работа. Асистентката на Тедеску вече ни го изпрати по имейла. Ние — *Муджахидин ал Халк* — сме свещените бойци, а семената за краха са скрити в нашите тунели.

... не обвинявай мен...

— Трябва да ми кажеш първото и третото четиристишие.

... ако ги знаех щях да ти ги кажа. трябва да ги вземеш от рейвън. но ако ме убиеш, всичко приключва...

Ники беше права.

— Чу ли нещо друго?

... само едно изречение, но в него няма никакъв смисъл...

— Кажи го.

... ок. петият му труд измита от пълния с тор обор прахта.

— Знаеш ли какво означава?

... не, но може би рейвън знае...

— Искам да говоря с Рейвън.

... ще видя какво мога да направя...

Ники затвори очи. Когато ги отвори отново, тя се огледа объркана наоколо.

— Защо сме на върха на минарето?

— Рейвън?

— Да. Да не би да очакваше някой друг?

— Споменавал ли е Тедеску в някоя от лекциите си следното: *Петият му труд измита от пълния с тор обор прахта?*

— Да.

— Какво означава?

— Петата задача на Херкулес е била да изчисти кравешкия тор от оборите на Авгий.

— Каква е връзката с останалите пророчества?

— Нямам ни най-малка представа.

Опита се да прикрие яда си. Ако се провали и не получи отговорите от Рейвън, просто ще я предаде на мъжете.

Беше наясно, че годините на въздържание в *МЕК* са изопнали докрай мъжкия им нагон, и те най-вероятно ще я изнасят. След това, според законите на шерията за изнасилените мюсюлмански жени, ще я пребият с камъни заради прелюбодеянието ѝ и ще заровят потрошеното ѝ тяло в пустинята.

Ники или Рейвън ще изнасят мъжете? И коя от тях ще бъде пребитата с камъни и погребана жива?

[1] Както по-рано посочихме Рейвън (Raven, англ.) означава гарван. — Бел.прев. ↑

[2] Ислямската общност, която е „отдадена“ на Аллах и чиито членове „са свидетели за хората“ пред Него (Коран 2:127,143). — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Атина

Дискретен звън от секретния телефон събуди Дуган. Той погледна към дисплея. *Харон* бе мъртъв, а от ФБР го бяха отрязали. Кой би могъл да се обажда?

До него Тия се размърда.

— Не го вдигай.

Той взе апарата и завъртя ключа.

— Кой се обажда?

— Аз съм *Лагерист*. Със *Зъболекар* ли разговарям?

Той тръсна глава, за да се увери, че е буден.

— Радвам се да те чуя. Но как така ти се свързваш с мен?

— След като нашият лодкар вече не прекосява реката и лодката се пълни с вода, трябваше аз да хвана греблото.

— Заинтригуван съм.

— Ситуацията тук е критична. *МЕК* вече знаят и второто четиристишие на Тедеску. Фатима докладва на генерал Хасан, че ще се опита да разхипнотизира момичето, за да измъкне първото и третото четиристишие, но в случай че не успее, възнамерява да се отърве от нея.

— Времето ни изтича. Научи ли второто?

— Бързо записвай. Веднага след това трябва да затворя.

Той направи знак на Тия да му подаде химикалка.

— Готов.

КАКВО

*В нашите тунели надалеч
чакат семена за бавен крах,
за да накажат всички кръстоносци, Иншаллах.*

*И Светите бойци се присъединяват към нашите
братя,
за да хвърлят влакната на стриганите, които им
пратя.*

— За твоя информация, *МЕК* имат мрежа от тунели при североизточната граница между Ирак и Иран. Но те не позволиха на инспекторите от ООН да влязат в Ашраф и да търсят О.М.У.^[1]

— Значи тези са *тунелите надалеч*. Знаеш ли нещо за *семената за крах* или за *влакната на стриганите*?

— Все още нищо. Някой идва. Довиждане и късмет.

Телефонът замлъкна. Дуган се изтегна в един стол.

— Дай да видя — каза Тия.

Тя се загледа в записаното.

— Това тук е очевидно. *Светите бойци са Муджахидин ал Халк*. През 1988 г. те се присъединиха към братовчеда на Саддам, Химическия Али — касапина от Кюрдистан — и му помогнаха в убийството на хиляди кюрди в град Халабджа. Мисля, че е било иприт^[2] или нервнопаралитичен газ.

Той събра дланите си във форма на пирамида.

— Думата *семена* намеква по-скоро за биологично, отколкото за химическо оръжие.

— Защо не бях внимавала повече в часовете по биология?

— Аз обаче внимавах. Една от задачите ми бе да следя за биологични оръжия за масово унищожение. След 11 септември.

— С всеки изминал ден ме изненадваш все повече. Ами какво мислиш за *семената*?

— Ако анализите ми са верни, бойците от секретните отряди планират да разпръснат *семената*, които във второто четиристишие са наречени *влакната на стриганите*.

— Не схващам. Какви са тези семена?

— Стриганите на овча вълна често се разболяват от тях. *Влакната на стриганите* означава антракс.

— Господи! Излиза, че Тедеску не се е замислил за стотиците хиляди невинни хора, които неговите бойци ще избият?

— Терористите не мислят — каза той. — Те започват като фанатици и се превръщат в психопати.

— Ами щом са луди, тогава няма как да победят.

— Още едно от твоите древногръцки вярвания?

Тя затвори очи.

— Еврипид е написал: *Ако боговете искат да погубят някого, първо го карат да полудее.*

[1] Оръжие за масово унищожение. — Бел.прев. ↑

[2] Известен още като горчичен газ. Бойно отровно вещество с дъх на ряпа или хрян и с кожнообривно действие. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ашраф

Рейвън отвори очи. Или беше тъмно, или бе ослепяла. Усети, че има одеяло под себе си, а чантата ѝ стоеше до нея. Това част от сън ли беше, или част от реалността? Чу отварянето на врата. Някой я издърпа от тъмнината в ослепителна светлина.

— Кой е? Какво става? Къде съм?

— В лагер Ашраф. А аз съм твоята приятелка Фатима.

Младата жена тръсна глава, за да подреди мислите си.

— Помня. Пламъците. Те прескочиха огньовете и започнаха да ме горят.

— Не точно теб, Рейвън. Гориха образа на Чичо Сам. Никога не бих позволила да ти се случи нещо лошо.

— Ами кулата със златните топки и полумесеца?

— Искаше да разгледаш минарето и ние се разходихме из него.

— Май не помня много...

— Няма значение. Сега трябва внимателно да ме слушаш. Ти си много изморена и искаш да спиш.

— В прегръдките на Алекси.

— Той не е тук. Той те изостави.

— Не ти вярвам. Той ще ме защити.

— Глупаво момиче. Не знаеш ли, че мъжете ни казват тези неща, само за да се възползват от нас? Всичко, което искат от нас, са телата ни. Използват ни, после ни захвърлят.

— Теб някой мъж използвал ли те е по този начин?

Отговорът бе един енергичен плесник през лицето.

— Мъжете са слаби. Те мислят единствено с penisите си. Жените са силни. Ние управляваме в Ашраф. И ние сме тези, които ще накажем Америка.

— Как ще го направите?

— С твоя помощ.

... за нищо на света няма да ти помагам да нараните моите сънародници...

— Твоите хора сега са мюсюлманите, Ники. Ти ще ми кажеш останалата част от пророчествата на Тедеску. Това е жизненоважно за нас.

... да пукнеш дано...

Още един плесник. И още един. И трети.

... не разбра ли, че болката не ме притеснява, кучко? удряй колкото си искаш. нищо не усещам...

Тя изглежда как Фатима бърка в чантата си и изважда спринцовка. Такава ли е тактиката им? Ще я дрогират толкова често, за да се пристрасти и да прави всичко, което те пожелаят, за още една доза.

— Не вкарвай тази игла в мен!

— Ще те успокои и ще ти помогне да спиш.

Момичето понечи да се надигне от пода, но Фатима я притисна и забодя иглата в ръката ѝ.

— Не мога да се движа! Не мога да дишам!

— Ако се успокоиш, ще се почувстваш по-добре.

— Защо ми причиняваш това?

— За да ти помогна, разбира се. Аз съм ти приятелка. Сега се успокой. Почувствай се лека като въздуха. Потъваш в съня. Когато се събудиш, ще се чувстваш много по-добре. Ще се събудиш щастлива. И ще славиш Аллах, че ти позволи да станеш една от нас. Ти ще бъдеш една красива мъченица в рая при ангелите, Рейвън.

— Вече не мога да съм една от седемдесетте и две девиси.

Още един шамар и тя отново напусна тялото си.

... защо тази странно изглеждаща жена във военна униформа ме удря? това да не е филм на ужасите?

— Слушай ме, Рейвън.

... кой, по дяволите, си ти?...

— Твоята учителка в исляма.

... учителка? ако погледите можеха да убиват, аз вече щях да съм балсамирана от твоя...

— Успокой се. Няма да те нараня.

... какво искаш тогава?...

— Чула си Рейвън да рецитира три четиристишия в лечебницата. Искам да ми кажеш първото и третото.

... *защо?*...

— За да успеем да предупредим Съединените щати.

... *не ти вярвам*...

— Мисли за огъня.

... *това не ми действа, май ме бъркаш със сестра ми — с пиррофобията*...

— Представи си, че си се качила на висока планина.

... *не се катеря по планини*...

Поредният шамар зачерви лицето ѝ.

Вече извън себе си, тя просъска:

— Кучка! Защо го направи?

— Лазиш ми по нервите.

Кой е този човек в одеялото, изгарящ в пламъците на чистилището, крещящ в тапицираната килия?

— Спри! Ще изпълня всичко. Какво искаш?

— Имената на целите в трите града са скрити под твоя страх от огън. Каж ми ги и ще спра.

— Татко казва, че може да се отвори само с ключ. У кого е ключът?

— Твоят умен баща е използвал постхипнотично внушение.

— Какво е това?

— Няма значение. Ако не ни помогнеш в разгадаването на пророчествата, тогава няма да ни трябваш повече.

— Слава на Бога!

— Искаш да кажеш Аллах. Ти прие исляма.

— Промених си мнението.

— В този случай, всеки мюсюлманин навсякъде по света е задължен да изпълни своята фетва.

— Какво значи това?

— За теб, първо изнасилване, а после обезглавяване.

Опита се да не трепери. Да, имаше време, когато обмисляше самоубийство. Обикновено си мислеше за нещо безболезнено, например свръхдоза от сънотворни таблетки. Когато се драскаше и порязваше, се съживяваше. Но мисълта за сабя, която отсича главата ѝ, предизвика позив за повръщане.

Тя се насили да преглътне, докато Фатима отиваше към вратата. Какво пък, последен опит.

— Хей, след всички тези години на въздържание, не искаш ли ти да заемеш мястото ми? Можеш да кажеш, че вината за изнасилването не е била твоя. Ох, как забравих! Войнствените мюсюлмани смятат изнасилената жена за прелюбодейка и я пребиват с камъни, преди да я погребат жива.

— Забавна си, Рейвън. Но това ще е последното ти сценично изпълнение.

Фатима затвори вратата и тъмнината отново обгърна стаята. Чу как ключалката щракна отвън.

В очакване на ужаса да бъде изнасилена и обезглавена, тя се притисна до близначката си в утробата на майка им.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Атина

Дуган чу блъскането. Не по вратата на Тия, а по неговата, която се намираще в съседство. Погледна часовника си: шест сутринта.

— Някой те търси — прошепна тя.

Той скочи от леглото и дръпна завесата. На улицата бе спряла полицейска кола.

Глас от коридора извика:

— Господин Диодорус! Викат ви в управлението!

— Сигурно баща ми ги е изпратил — каза тя. — По-добре се омитай.

— Как?

Тя посочи към прозореца.

— От третия етаж?

— Спомни си предупреждението на баща ми.

Дуган obu слиповете си, отвори прозореца и стъпи на перваза. Ронещи се тухли. Той се вкопчи в стената. Не поглеждай надолу! Ще загина ли, ако падна от третия етаж? Дори и да не падна на главата си, ще има много счупени кости. Плъзгайки се странично, той достигна перваза на своята стая.

— *Спирос Амодорус, трябва да дойдете с нас!*

Той влезе през прозореца.

— Само секунда. Трябва да се облека.

Грабна халата си и отвори вратата.

— За какво става въпрос?

Един възрастен полицай отговори:

— Извинете за безпокойството, но спешно се нуждаят от вас в управлението.

— Толкова рано?

— Много хора пристигнаха още преди изгрев за провеждането на една конференция. Капитан Елиаде държи да присъствате.

Поне полицаят ще докладва, че е бил събуден в собствената си стая. Облече ризата си и нахлузи панталони.

— Трябва да си измия зъбите. И имам нужда от кафе.

Полицаят се замисли за момент.

— Може да се измиете, но бързо. Имам термос в патрулката.

В колата по пътя към управлението пи от кафето на полицая. Слава богу, бе хубаво, силно кафе. Над ръба на чашата си гледаше учениците с чанти на гръб, продавачите в будките, които редяха сутрешните вестници, собствениците на кафенетата, които разпъваха тенти заради утринното слънце. Едно спокойно и мирно утро в Атина.

Придружаващият го полицаи го прекара от портала до стаята за персонала. Въоръжен охранител отвори вратата и го въведе вътре. Не очакваше да види нещо подобно: махагонова заседателна маса, в чийто край седеше капитан Хектор Елиаде. Около масата седяха още шестима мъже в цивилни дрехи.

— Добро утро, г-н Спирос Диодорус. — Елиаде посочи към един празен стол. — Тези мъже дойдоха отдалеч, за да — както казвате вие в Америка — поровичкат в мозъка ти.

Предположи, че някои от тях са офицери от Пентагона. Други може би са от Държавния департамент. В случай че не са действащи членове на обединените антитерористични сили, може би са заместници — натоварени с поръчение да докладват онова, което той би имал да съобщи.

Млад мъж с тъмен тен го изгледа намръщено. Забеляза, че тенът свършваше в линия над челото му. Явно носеше фуражка. Вероятно военен.

— Г-н Диодорус, какви доказателства имате, че оръжие за масово унищожение ще бъде внесено в Съединените щати?

— Анализът ми ме кара да вярвам, че оръжието може би вече пътува.

Мъж с посивели коси се заигра с химикалката си.

— И вие вярвате, че заплахата е насочена към цели в Ню Йорк, към столицата и Чикаго?

— Фондовата борса в Ню Йорк, Пентагонът във Вашингтон. Все още не съм открил целта в Чикаго.

— До каква степен сте сигурен?

— Да кажем, осемдесет и девет процента.

— Давате ли си сметка за паниката, която би настъпила сред населението, ако Министерството на вътрешната сигурност повиши степента за опасност на „червено“?

Не му хареса начинът, по който мъжът го сочеше с химикалката си.

— Вероятно би била еднаква с тази, която щеше да се получи, ако бяхме предупредили хората преди 11 септември, че атентатори самоубийци вземат еднопосочни уроци по пилотаж в Щатите.

Мъжът хвърли химикалката си на масата и се облегна назад в стола. Вероятно бе от Държавния департамент.

Друг мъж, с късо подстригана брада, се наведе напред.

— В доклада ви се казва, че оръжието е биологично. Но има много разновидности. Ешерихия коли, ботулин, бактерии за газова гангрена?

Той разпозна професор Соргер от института „Анстън“ и отговори бавно.

— Преди войната в Залива Ирак разработваше всички тези оръжия. Проблемът тогава бе, че биологичните микроби за бойно действие трябваше да бъдат използвани като аерозоли, за да причинят масовите поражения, които се споменават в пророчествата на Тедеску. Както знаете, само няколко вида микроби са достатъчно издръжливи, за да бъдат обработени и превърнати в някои от съвременните биологични оръжия. Освен ако не са открили някакъв нов начин за поставянето им в микротубули^[1].

Соргер попита:

— И какво е заключението ви в този случай?

— Вече разгадах тази част от загадката. Антракс.

В стаята се чу колективно вдишване.

Делегатът от Пентагона се намръщи.

— Не ми казвай, че малки, при това застаряващи терористични групи като *МЕК* и *17Н*, са намерили начин да произведат биологично оръжие от спорите на антракс.

— Не — отговори той, — но знаем, че руснаците произведоха „антракс 836“, един много опасен щам. КГБ го нарече „боен щам“ и го произведе в големи количества. Той много лесно се превръща във фин

прах чрез лиофилизация^[2] и най-вероятно е устойчив на пеницилин. Нямаме време за разработването на нови антибиотици.

Мъжът, който си играеше с химикалката, чукна по масата.

— Не е ли вярно, че апокалиптичната секта „Дум Шинрикьо“ се опита няколко пъти да използва антракс в японското метро, но се провали?

— Точно така. Но те се опитаха да го разпръснат с вентилатори. Напълно съм убеден, че Тедеску се е поучил от техните грешки и е открил нов начин за разпространението му.

— Откъде да знаем, че *МЕК* го имат?

— Знаем, че Ирак притежава големи количества. Планирали са да го разпространят над силите на коалицията и над Израел.

Онзи с химикалката драскаше нещо в бележника пред себе си.

— Как е могъл Саддам да се сдобие с него?

— Имаме информация за дузина безработни руски учени от най-високо ниво, които са пренасяли биологични оръжия за масово унищожение. Но знаете ли кое е най-забавното? През 1986 г., преди да се разпадне съюзът ни с Ирак, всички техни учени, които искаха да се сдобият с образци на спорите на антракс от нас, просто си ги поръчваха по телефона. Ние ги снабдявахме по пощата със семенни образци от Американската банка за генни култури в Роквил, Мериленд.

— Всичко това е вече в миналото — обади се военният с тъмния загар. — Какви доказателства имате за сегашната опасност?

— Ръководителят на медицинската антитерористична група посочи, че атака с антракс в Америка е заплаха номер едно за националната ни сигурност. Вашите военни експерти предрекоха 90 процентна вероятност от подобни атаки над американски град в рамките от 2 до 5 години, със стотици хиляди жертви и щети, надхвърлящи един трилион долара.

— Как можем да разберем метода, чрез който планират да разпръснат антракса? — попита професорът.

— Това е моя задача. Третото четиристишие на Тедеску се казва „КАК“. Ако успея да го прочета и разшифровам, може да открием начин да осуетим атаката.

Човекът с химикалката посочи към капитан Елиаде.

— Той ни каза, че само Рейвън Слейд го знае. А тя е в ръцете на *Муджахидин ал Халк*. Това превръща задачата в безнадеждна и...

— Не е чак толкова безнадеждна — възрази военният. — След като МЕК е най-голямата опозиция на аятолаха, един от плановите ни е да ги използваме като авангард, ако нахлуем в Иран. Очакваме Държавният департамент да ги извади от списъка с терористите.

Химикалката се заби в масата.

— Те са терористи! Винаги ще бъдат наши врагове!

— Ситуацията наподобява престрелка между Пентагона и Държавния департамент — отбеляза Елиаде.

На Дуган му се повдигаше.

— Какво да се прави. Тази година има избори, нали?

— Изборите нямат нищо общо с това — остро възрази онзи с химикалката. — Въпросът е, че след като младата психичноболна жена е в ръцете на врага, как ще ги измъкнем от нея?

— Ако успеете да я изтеглите жива от Ашраф и ми я предадете, аз знам как да я накарам да говори — отговори Елиаде.

— Още един „театър на жестокостта“? — иронично повдигна вежди Дуган. — Или този път ще е наистина?

— Никой не говори за мъчения — каза „химикалката“.

— Груб разпит — поясни професорът.

Човекът от Пентагона поклати глава.

— Така само си губим времето. Според нашия агент в Ашраф, Рейвън може да е мъртва до сутринта.

Дуган изчака другите да излязат.

— Капитан Елиаде, имам молба. Искам за известно време да прикачите към мен един от вашите полицаи. Може би този, който ме докара дотук.

— С каква цел?

— За да тръгна по една моя следа, под прикритие.

— Като какъв ще се представяте?

— Стажант-репортер от гръцко-американски вестник. Двуседмичникът „Гръцка преса“.

Елиаде го изгледа със здравото си око. Натисна бутона на интеркома.

— Маркос Коставрос да се яви веднага в стаята за конференции.

Секунди по-късно полицаят се появи на вратата.

— Ще придружиш репортер Диодорус където и да отиде, за да проучва новини за *Еленикос типос*.

Коставрос докосна козирката на фуражката си.

— Моите почитания, г-н Диодорус. Често чета *Еленикос типос*.

След като излязоха от управлението, полицаят попита накъде ще се отправят.

— Към Атинската психиатрия.

— Ще пишете статия за скорошното нападение на 17Н?

— Да, но най-напред ще трябва да разследвам.

— Към коя част на психиатрията ще се насочите, сър?

— Към лечебницата, където Джейсън Тедеску бе застрелян.

[1] Или микротръбички. Това са най-сложно устроените части на цитоскелета (вътрешната опора или „скелета“ на клетката.) Представяват много тънки цилиндри, с диаметър до 25 нм. Стената на всяка микротубула се състои от 13 нишки (профиламенти), изградени от глобуларния белтък тубулин. Диаметърът на всяка нишка е около 5 нм. — Бел.прев. ↑

[2] Процес на вакуумно сушене, при който материалът се замразява предварително с определена скорост до температура на пълно втвърдяване и протича в условията на вакуум. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ашраф

Застанала зад сцената, Рейвън гледаше младата жена, свита на кълбо в ъгъла на помещението. Чакаше знак да излезе на сцената. Преди или след като изиграе ролята на невинно момиче, ще бъде изнасилена? От нея се искаше да изиграе пиесата, която г-н Тедеску бе написал. В сценария, който прочете на бюрото му през онзи ден, видя — все още можеше да види — че заглавието на Първо действие бе *КЪДЕ*, Второто — *КАКВО*, а Третото... о, да... *КАК*. Нейната роля бе да се качи на сцената и да се изправи пред специалната публика, поканена да рецензира пиесата.

Трябваше да каже монолога си единствено пред тях. Странно, никога не забравяше репликите си, но сега не можеше да си ги спомни. Къде беше суфльорът?

И коя бе следващата сцена?

Тогава си спомни за режисьора, който ѝ каза, че след вдигането на завесата публиката ще гледа как я изнасилват. Не гръцка трагедия, а „Насилването на ключалката“ от Александър Поуп. Една комедия.

Внезапно навсякъде стана тъмно. Вече не бе извън тялото си. Сега се беше свила до стената, докато чакаше. С какво би могла да си послужи за самозащита? Порови в чантата до нея. Само малка пиличка за нокти. Трябваше да си носи нож. Но не беше възможно, Фатима щеше да го вземе.

Чу някакъв шум. Някой насилваше ключалката. Писъците нямаше да ѝ помогнат, но щеше да го забави, ако го намушка в топките с пиличката.

Вратата се откряна.

Момичето се приготви.

Някакъв глас заговори на фарси, езика, на който чу да разговарят жените в лагера. Но гласът, който достигаше до нея, бе груб и мъжки. Усети тежест върху себе си. Разтвори ѝ краката със сила.

Съпротивляваше се, но той ѝ притисна бедрата с коленете си и започна да я изнасилва.

Докато завесата се спускаше, тя чу бурни аплодисменти.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Атина

Дуган каза на Коставрос да паркира патрулката до входа за спешни случаи на психиатрията и да дойде с него.

— Някои хора не обичат да говорят с репортери, затова ще имам нужда от теб за всеки случай. Попитай как да стигнем до лечебницата.

— Знам къде е. Бях с капитан Елиаде, когато дойде да разследва стрелбата.

Полицаят го поведе.

Някои от пациентите бяха завързани за леглата си.

— Знаеш ли кое легло е било на Тедеску?

Коставрос посочи към една празна инвалидна количка до стената. Санитар миеше пода наблизо.

— Питай го дали е бил тук през този ден.

Докато Коставрос го приближаваше, санитарят изпусна парцала. Наведе се да го вдигне и за малко не обърна пълната със сапунена вода кофа.

— Кълна се, че не съм направил нищо незаконно.

— Успокой се. Това е репортер от *Еленикос типос* и работи върху статия за атаката на *17Н*.

— Не знам нищо, г-н репортер. Нищо не съм видял.

Дуган реши да се включи.

— Може би — каза, вадейки банкнота от 20 евро, — все пак си чул нещо.

Санитарят изглеждаше изплашен. Коставрос кимна.

— Беше странно — каза той. — Сестра Сойер беше там, но Тедеску ѝ изкрещя да се маха и да не подслушва. Стана ми любопитно. Дъщерята на директора рецитираше нещо като стихотворение или реплики от пиеса. Чух само няколко думи.

— Продължавай — извади още една двайсетачка. — Какви бяха думите?

— Избягал бик. Смъртно наказание. Нещо за богиня. И за семена в тунели.

— И...?

Мъжът се плесна по челото.

— И куче. Това е всичко, което чух. Заклевам се.

Подаде на санитаря още една банкнота от десет евро и го стисна за рамото.

— Не казвай това на никой друг. Не искам някой друг вестник да го отпечата преди мен.

Санитарят кимна.

Навън Коставрос попита:

— Научи ли каквото търсеше?

— Не е достатъчно за цяла статия.

— Колко жалко. Сега къде искаш да те закарам?

Дуган го помоли да кара към апартамента му в общежитието.

Едва беше влязъл в стаята, когато на вратата се почука. Той отвори и Тия се хвърли на леглото.

— Разкажи ми всичко.

Описа ѝ разговора в стаята за конференции до най-малките подробности.

— Какво мислиш?

— Тягостно е. Пентагонът иска Департаментът да извади *МЕК* от списъка с терористи. Департаментът отказва.

— Тогава какво ще правим?

Дуган закрачи мълчаливо из стаята, сетне посегна към бутилката „Джак Даниелс“ от скрина и наля в две чаши. Подаде ѝ едната и вдигна своята за тост.

— За разгадаването на останалите гатанки на Тедеску.

— Богинята без лице е все още загадка за мен — каза тя.

— Нека да оставим настрана засега останалата част от *КЪДЕ*. След като със сигурност знаем, че *КАКВО* е антракс за военни цели, трябва да разберем *как* ще го разпръснат.

— Не знаем нищо от четиристишието *КАК*.

— Вече знаем. — И ѝ разказа за посещението си в лудницата. — Само една следа. *Куче*.

Тя вдигна чашата си.

— *Кучешки косми за махмурлук?*^[1]

— Ами кучешки дни?^[2] — попита той. — Или кучешка звезда?

— Куче в ясла?^[3] — подхвърли тя.

Франк изохка.

— Безсмислено е. Господи, усещам, че сме толкова близо, че чак изпитвам танталови мъки.

— Тантал — каза тя, — който бил наказан, задето откраднал *златното куче*.

— Какво ще кажеш да си легна и да спя — като куче?

Тя го прегърна.

— Настървен като псе аналитик, на който само едно нещо му е в главата.

[1] Идиом, означаващ, че е добре да изпиеш на другия ден „едно малко“ от това, с което си се напил. Идва от английската поговорка „Трябва да изядеш кости от кучето, което те е ухапало, за да оздравееш“. Еквивалент на българското „Клин клин избива“. — Бел.прев. ↑

[2] Название на най-горещите и жарки дни през лятото. Името идва от древното поверие, че звездата Сириус, от съзвездието Голямо куче, която е в най-голяма близост до Слънцето, е отговорна за горещото време. — Бел.прев. ↑

[3] Идиом за скъперници, които не искат да дадат на други хора нещо (храна или вещи), което сами не могат да използват. — Бел.прев.

↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ашраф

Малко след полунощ *Лагерист* стана от леглото си напълно облечен и се измъкна от мъжките помещения. Той се бе приготвил още щом засече разговора между Фатима и нейния генерал. Ако искаше да върне обратно в Атина Рейвън, за да бъде разпитана, трябваше да действа бързо.

Промъкна се през сенките към помещението, където Фатима я бе заключила. Докато завърташе дръжката на вратата, чу Рейвън да пици отвътре. Затича се и светна с фенерчето си. Някакъв мъж, легнал върху нея, виеше от болка. Тя забиваше нещо в окото на предполагаемия изнасилвач. Мъжът я пусна. Рейвън продължи да го мушка във врата. Отново и отново. Нападателят издаде гъргорещ звук и се свлече от нея.

Момичето погледна към лъча на фенерчето.

— Ела ми, копеле. И ти ли искаш от същото?

— Не се страхувай — прошепна той.

— Стой там. Ако ме докоснеш, ще те намушкам в топките. Или само жените в *МЕК* имат топки?

— Тихо!

— Опитай се да ме изнасилиш и ще ослепееш като този тип.

— Тук съм да те освободя. Ако дойдеш с мен, ще живееш.

Той ритна насилника ѝ в главата и го избута настрана.

— Какво имаш да губиш?

Мъжът я хвана за ръката и я изправи на крака.

— Слушай. Ще се движим бързо и тихо. Ако някой ни спре, ще кажа, че те водя да те пребия с камъни и да те заровя в пустинята.

— А така ли е наистина?

— Вече ти казах, че ти помагам да избягаш.

Рейвън го последва по празните улици, пълни с парцали от униформи и догарящи въглени.

— Къде са всички?

— След празника сега повечето спят.

Лагерист я заведе до края на лагера и ѝ помогна да се качи в джип, паркиран пред една сграда. Но вместо да запали двигателя той освободи ръчната спирачка.

— Какво правиш?

— Шшшт!

Изтича до задната част на колата и започна да бута. Отначало джипът тръгна бавно. После се засили по наклонения участък, докато преминаха спалните помещения. Той запали двигателя. Удари спирачки пред оградата с бодлива тел и излезе. Нави телта и отвори дупка, голяма колкото да може да премине джипът, после се качи обратно и подкара към тъмнината.

— Предварително си отрязал оградата?

— Планирал съм всичко.

— А какъв е планът ти за мен?

— Скоро ще разбереш. Отпусни се и затвори очи. Ще пътуваме около час.

— Можеш ли да ми кажеш къде отиваме?

— До един кюрдски район в Северен Ирак, където преди време *МЕК* помогнаха на Саддам да обгази хиляди хора. Територията на *пешмергите*.

— Какво е *пешмерги*?

— Означава *тези, които се изправят пред смъртта*.

Момичето си пое дълбоко дъх.

— Сред тях ще бъда като у дома си.

— Спи. Очаква ни дълго пътуване.

Тя притвори очи и, изглежда, леко се отпусна. Той забеляза, че продължава да стиска оръжието си. Една малка пиличка за нокти.

Джипът спря и Рейвън се събуди.

... къде се намираме?...

Той се учуди как гласът ѝ сега бе променен от алт в сопран.

— На едно малко летище.

... никъде няма да летя...

— Няма друг начин.

... тогава ме върни...

— Невъзможно.

Тя се стегна и изпъна тяло, за да му попречи да я издърпа навън. Одраска го по ръката с пилата за нокти. Щатски шериф от ЗЕТС се появи зад нея и нахлузи на главата ѝ качулка. Момичето се съпротивляваше, докато той я издърпваше от джипа и връзваше ръцете ѝ със самозатягащи се пластмасови ленти.

... мислех, че ще ми помогнеш...

Лагерист я избута нагоре по стъпалата, през вратата на самолета и я хвърли върху една седалка. Закопча я с колана, а после махна качулката.

Тя закрепця.

... не мога да летя...

— Не ти и трябва да можеш. Самолетът ще го направи вместо теб.

... развържи ми ръцете...

— Ако обещаеш да си послушна.

... обещавам...

Махна ѝ пластмасовите ленти.

Рейвън си разтърка китките.

... беше ли необходимо това?...

— По начина, по който се съпротивляваше, докато те качвах, бих казал, че беше.

... добре, съжалявам, къде ме водиш?...

— Не аз. Щатските шерифи ще те върнат обратно в Атина.

... не. искам да се прибера в охайо...

— Още е рано. Преди това гръцките антитерористични сили имат да ти зададат няколко въпроса.

... не съм сигурна, че аз съм тази, която има отговорите...

— Искаш ли някакво питие, преди да сте излетели?

Тя се огледа объркано, после се отпусна в седалката.

— Разбира се, ром и кола ще е чудесно.

Рейвън набързо го изпи и мъжът ѝ наля още една чаша. И после още една. Промяната на гласа ѝ го стресна. Сега бе по-дълбок, като алта, който бе чул преди.

Помагачът ѝ отиде до врата и извади секретния си телефон.

— *Зъболекар... Зъболекар...* Тук е *Лагерист*. ЗАТС ще излети всеки момент. Вятърът е благоприятен. Би трябвало бързо да пристигне. Могат да останат на пистата в атинското летище

„Хеленикон“ само около десет минути. Уреди пратката да бъде взета и предадена на капитан Елиаде.

Отново я погледна.

— Вече трябва да те оставям. Късмет!

— Добре — каза тя. — Предполагам, че аз съм пратката, но не се оплаквам от зъбобол. Защо, по дяволите, се свърза с някакъв зъболекар?

Той се обърна и се спусна по стъпалата. Докато гледаше как самолетът се издига, усети, че изпита съжаление към нея. Тази малка кавгаджийка! Но капитан Елиаде бе добре известен в средите на разузнаването като специалист по груб разпит, който вярва в силата на болката.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Атина

Мобилният телефон на Алекси звънна. Той изрита одеялото и посегна към апарата.

— Да?

— Тук е *Медицинска сестра*. Рейвън избяга от Ашраф.

Той седна в края на леглото.

— Как?

— Къртица в нашите кадри ѝ е помогнал.

— Ами посланието на Тедеску?

— Мислех, че разполагам с още време.

Какво да каже? Той все още се разкайваше, задето бе позволил да го разделят с Рейвън.

— За къде мислиш, че е тръгнала?

— Връща се в Атина със самолет. Пресрещни я на летище „Хеленикон“, преди да са я отвели. Ако не успееш да попречиш на предаването ѝ на капитан Елиаде, тогава намери начин да замлъкне.

— А какво става с пратката?

— След като се справиш с момичето, хвани самолет за Охайо. Куриерът ще те чака на студентския мемориал в университета „Кент“. След като дадеш парите, ще ти дадат пакета.

Фатима затвори и Алекси започна да набира някакъв номер. Но изведнъж спря. Сетне започна отново. Накрая злостно удари телефона в земята. Трябва лично да каже на баща си.

Ръцете му се потяха върху дръжките на харлито, докато караше към гаража. Две пресечки преди него удари спирачки. Тъпо! Тъпо! Местонахождението на тайната квартира вече бе разкрито. Той извъртя мотора и потегли към апартамента на баща си.

Десет минути по-късно паркира на уличката зад сградата и се огледа, преди да влезе през задния вход. На четвъртия етаж той прегледа касата на вратата за косми. Нямаше. Пробва с тайното почукване. Едно-две-едно. Повтори го два пъти.

Мирон се появи с разрошена бяла коса, щръкнала на кичури и го пусна да влезе.

— Какво правиш тук? Сигурен ли си, че не са те проследили?

— За какъв ме мислиш?

— Не би искал да чуеш отговора ми.

Той разказа на Мирон за обаждането на Фатима.

— Не трябва да се допуска Ники да попадне в ръцете на Елиаде. Върви на летището. Потърси помощ от поддръжниците ни. Използвай елемента на изненадата, за да я отмъкнеш.

— Ако успея, после какво?

— Кажи й, че всичко е било уредено по този начин, за да може тя да ти помогне в Америка. Обещай й, че ще се ожениш за нея, след като се върнете в Гърция.

— Тя ми вярва. Не бих искал да я лъжа.

— И аз не обичах да лъжа майка ти, нека почива в мир. Но понякога се налага.

Успя да избегне охраната на летище „Хеленикон“ и застана на място, от което имаше идеална видимост към пътническият терминал.

Местни хора, студенти с раници, туристи и монахини, всички се бяха скупчили в обща тълпа. Спящи кучета се бяха свили на кравай до олющените стени. Нищо чудно, че гръцкото правителство бързаше да затвори мястото преди Олимпийските игри и да го замени с новото летище „Елефтериос Венизелос“.

Алекси погледна табло за пристигащи самолети. Нямаше смисъл. Не биха съобщили времето на пристигане и изхода на секретния полет на ЗЕТС. Най-вероятно самолетът ще кацне на някоя рядко използвана писта.

Забеляза шофьор на малка кола, чиято работа бе да извозва инвалиди и възрастни пасажери към изходите за полетите. В него разпозна един от поддръжниците им. Помаха на шофьора да се приближи. Онзи завъртя колата, като едва не го помете. Това му даде една идея.

— Другарю — прошепна той. — Патриотите имат нужда от помощта ти.

— На твоите услуги, другарю.

— Искам да чакаш близо до входа за летищния персонал. Един охранител ще придружава млада руса жена. Ще чакаш сигнала ми. Когато извадя гребен и го прекарам през косата си, ти ще блъснеш гарда, ще качиш момичето в колата и ще го изведеш през главния изход. Аз ще се измъкна навън и ще те очаквам на мотора си.

— На твоите заповеди, другарю.

Шофьорът потегли.

Доволен от плана си, той приготви гребена и зачака.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Самолетът се приземи плавно. Шерифът слезе с Рейвън по стълбите и я бутна в една от колите за багаж.

— Внимавай с тази — каза той на възрастния човек, който караше колата. — Като дива котка е. Ако започне да крещи, ще ти трябват тапи за уши.

Тя не се съпротиви, когато възрастният мъж я накара да слезе от колата и я поведе по стълби до врата с надпис: САМО ЗА ПЕРСОНАЛА НА ЛЕТИЩЕТО. Изблъска я в салона за заминаващи пътници. Летище „Хеленикон“ беше претъпкано и миришеше на застоял въздух и пот.

... добре, движи се бързо, рейвън. не можем да оставим този дърт смотаняк да ни заведе до летищната охрана за разпит...

Какво да направя?

... използвай мозъка и тялото си...

Усети жилестата ръка на стареца върху рамото си. Тя се обърна към него и го удари в лицето.

— Махни си ръцете от мен, разгонен дъртак! Как смееш да ме опипваш!

Рейвън се обърна към тълпата.

— Вкара си ръката под полата ми. Моля ви, помогнете ми! Спрете го!

Хората наобиколиха стреснатия охранител. Мъжете започнаха да размахват юмруци в лицето му. Жените го заблъскаха с чанти и чадъри. Един човек в инвалидна количка го ръгна с бастун. Охранителят изпъна ръце напред, за да се защити.

Хлипайки в кърпичката си, тя се измъкна и се сля с чакащите пътници в салона за заминаващи. Нямаше представа какво да прави оттук нататък.

Шофьорът на една количка за пътници ѝ направи знак да се качи. Движенията му бяха много напористи. Тя побягна към една група пътници, които се бяха отправили към гишетата за билети. Добре,

мисли бързо. Накъде? Мина покрай гишетата. Имаше полети до Атланта, Нюарк, Филадельфия. Къде искаше да отиде?

... у нас, в уейбридж, тъпачке...

Близо до билетния център видя млад мъж, който държеше табела с надпис: ГРУПА ЗА ДРЕВНОГРЪЦКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ, ЛЕТЯЩА ЗА КЪЛЪМБЪС, ОХАЙО. СБИРКА ТУК. Групичка от хора, влачеци куфари, се събираха около него. Един от тях й се стори познат. Беше виждала тази къса брадичка из коридорите на университета „Уейбридж“.

Екранът на таблото премигна: ПОЛЕТ 241. АТИНА ДО КЪЛЪМБЪС, ОХАЙО. НАВРЕМЕ.

С този полет ще кацне много по-близо до дома си, отколкото с някой от останалите, а после може да пътува на стоп до Уейбридж. Тя застана на края на опашката.

Внезапно една блондинка с кървавочервено червило, платнена чанта в едната ръка, с другата дърпаща куфар на колелца, пререди опашката.

— Хей — извика един мъж — върни се в края.

Една жена изкрещя:

— Внимавай с детето ми!

Мъжът с тънката брадичка се опита да я спре, но тя му заби един лакът и се намести в първото свободно гише.

Плесна паспорта си с кредитната карта върху гишето.

— Туристическа класа до Кълъмбъс, Охайо.

Служителят се вгледа в разгневените пътници на опашката, сетне вдигна рамене. Вкара данните в компютъра и й подаде билета.

— Имате ли някакъв багаж за чекиране?

— За да го загубите в това проклето гръцко летище? Не, по дяволите. Ще го взема като ръчен.

Тя пхна документите в чантата.

— Госпожо — извика някакъв мъж, — голяма тарикатка сте.

Без да му обръща внимание, жената закачи дамската си чантичка върху дръжката на куфара и му показа среден пръст. Хвана платнената чанта и продължи към лентата за сканиране на багажа.

... стигни до детекторите за метал преди нея...

Поколеба се, но после й стана ясно. Изпреварвайки кучката, тя бързо премина през детектора. Жената сложи на подвижната лента

платнената си чанта и куфара, върху чиято дръжка висеше дамската чантичка. Алармата прозвуча. Охранителят я претърси с ръчния си детектор. Тя свали златната си огърлица и я сложи в пластмасовата табла. Премина отново през детектора, но алармата се включи за втори път. Тя изпсува служителя, детектора и Гърция, докато чакаше за още една проверка. Всички я гледаха.

... грабни проклетата ѝ чантичка...

Рейвън се подвоуми, но грабна чантичката, закачена на хромираната дръжка на куфара и я пусна в своята чанта. Изглежда, че никой не забеляза. Тя закрачи спокойно към дамската тоалетна и влезе в една от кабинките.

Скъпо изглеждащата чанта „Бъркин“^[1] вероятно струваше не по-малко от десет хиляди долара. Алекси беше прав за богатите американки, които пилееха пари, докато бедните хора от третия свят просеха за храна. Момичето измъкна паспорта, пътническите чекове и кредитните карти и ги пхна в своята чанта. Натика луксозната чантичка зад тоалетното казанче и бавно излезе. Докато крачеше небрежно из пътническия терминал, тя бръкна в чантата си, за да се запознае с новата си самоличност.

Шофьорска книжка на името на *Марша Удс*, ул. *Стейт 3470, Кълъмбъс, Охайо*. Билетът бе за авиокомпания „Хелас“, полет 241, изход „С-4“. Погледна таблото за пристигащи и заминаващи полети.
ИЗЛИТАНЕ СЛЕД 10 МИНУТИ.

Докато вървеше към изхода за самолета, ѝ се стори, че зърна Алекси. Наистина ли беше той? Той видя ли я? Дали не трябва да отиде при него?

... спомни си последните думи на клечката в пирея...

Тя се обърна и застана на опашката пред изхода. Служителят погледна билета ѝ.

— Добре дошла на борда, г-жо Удс. Нямате ли ръчен багаж?

— Чекирах всичко, освен тази чанта.

Докато влизаше, тя се обърна. Алекси се вгледа в нея, после в номера на полета над изхода. О, господи. Беше му ясно за къде пътува.

Той ѝ помахаше, но на лицето му нямаше усмивка.

[1] Наименование на луксозни дамски чанти, произвеждани от френската компания „Хермес“, с цени от 9000 до 150000 долара,

кръстени на английската актриса и певица Джейн Бъркин. — Бел.ред.

↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

От Атина до Кълъмбъс, Охайо

Алекси видя мигащия надпис. Пасажерите за полета до Кълъмбъс, Охайо, се качваха. Не беше една от целите, но е голям град. Как да я проследи?

Баща му му беше напомнил, че много от младите служители на летището са от Второто поколение 17Н или са техни симпатизанти. Той се върна до гишето за билети и изчака да свърши опашката. На гишето той посочи към табелката с името на служителя.

— Другарю Постанафриос, един другар има нужда от помощта ти.

Мъжът кимна.

— Как мога да ви помогна, другарю?

— Искам да разбера името на онази неприятна руса жена, която пререди опашката и излетя за Кълъмбъс, Охайо.

Мъжът се огледа, след това провери в компютъра.

— Марша Удс — прошепна той.

— Благодаря ти, другарю.

По уредбата поканиха пасажерите за неговия полет да се качват. Той грабна куфара си и се отправи към изхода. След като приключи с работата си в Кент, ще открие в телефония указател на Кълъмбъс адреса на Марша Удс.

Докато минаваше покрай една будка за вестници, видя заглавието на първа страница в *Елефтеротипия*: ЧЛЕНОВЕ НА ПРЕСТЪПНАТА ТЕРОРИСТИЧНА МРЕЖА 17Н СА ЗАЛОВЕНИ.

На снимката дебелият Теодор беше хванат с белезници за дясната ръка на Василий. Червено-жълтата звезда, символ на 17Н, ясно се виждаше зад тях. Той си купи вестника и зачете статията, докато вървеше към опашката за чекиране.

Повечето членове на загадъчната гръцка терористична група 17Н бяха заловени по-рано днес.

След провален атентат на пристанището в Пирея преди месец, двама терористи — Теодор Павли и Василий Соростос — разпитани от гръцките антитерористични сили, разкриха съучастниците си. Всички са задържани с изключение на лидера им Мирон Коста и Алекси Коста — ръководител на Второто поколение на 17Н. Властите са убедени, че те, двамата, заедно с една американка, бившата им заложница Рейвън Слейд, планират атака срещу Съединените щати.

Един от задържаните е извикал: „Някои от нас и преди са били задържани, но ние сме все още живи! Нови бойци за свобода ще продължат нашата битка срещу американските капиталистически империалисти“.

Усети, че му се повръща. Как са били заловени? Дали са били пречупени от мъченията на Елиаде и дали са предали Второто поколение? А били ли са предупредени ФБР и Министерството на вътрешната сигурност на САЩ и дали са ги следили още отпреди? Ако са арестували Рейвън, тя би могла да го идентифицира и да провали мисията.

Запази спокойствие. Първо вземи оръжието, което сигурно вече са изпратили от *МЕК* до университета „Кент“. После отиди до Кълъмбъс и издири адреса на Марша Удс. Ако намери някакъв начин, чрез който да измъкне от Рейвън останалата част от пророческите гатанки на Тедеску, тогава би могъл — вероятно може — да остави Ники да поживее още мъничко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Един от стюардите прегледа бордната ѝ карта и я упъти към мястото ѝ. Възрастен мъж на седалката до прозореца ѝ се усмихна. Тя не му обърна внимание. Искаше ѝ се да има място до пътеката.

Тийнейджър, с нахлупена на обратно бейзболна шапка с надпис на „Охайо“, натика сака си в багажното отделение. Той я огледа от горе до долу, докато вадеше одеяло и възглавница, седна до нея и се зае да затяга колана си.

— Ще имате ли нещо против, ако си сменим местата? — попита тя.

Момчето поклати глава.

— Трябва да съм до пътеката, защото често използвам тоалетната.

Лъжец. Буташе се върху нея, отъркваше се в нея, тя знаеше какво щеше да прави той, след като намалят осветлението.

Разгледа и останалите пътници, докато минаваха по пътеката. След като всички седнаха, стюардът затвори люка. Започнаха съобщенията, първо на гръцки, после на английски: *Моля затегнете коланите, не пушете и изключете мобилните си телефони.*

Самолетът започна бавно да рулира. Тя стисна юмруци. Чакането ѝ се стори вечно. После двигателите започнаха да вият над пистата. Машината изрева, повдигна се и се извиси в облаците. Рейвън затвори очи. Не се паникьосвай, Ники. Няма да е толкова лошо, щом веднъж наберем височина.

Най-накрая от високоговорителите дойде съобщение: *Можете да се разходите по пътеките, но ако останете седнали, не разкопчавайте коланите. Стюардесите ще вземат поръчките ви за питуета.*

Рейвън бавно отвори очите си и въздъхна. Отпусна ръцете си. Добре. Ники не бе тази, която летеше.

Когато стюардесата с количката стигна до нея, тя си поръча ром и кола. Огледа се наоколо с чашата в ръка. Мъжът с късата брадичка,

няколко седалки по-напред, изглеждаше на около тридесет. Имаше смътен спомен, че го е виждала в Уейбридж. Беше си поръчал голяма водка.

Седящият зад него мъж не си бе поръчал алкохол. Когато я погледна, тя се усмихна, но той извърна поглед. Необичайно. Да не би да се е издала? Той да не би да чака да кацнат в Кълъмбъс и тогава да я арестува?

Приглушиха светлините, за да пуснат филм, но започнаха с новините. За първи път видя похитителите си без маските им. Теодор, пристрастеният към шоколад собственик на гаража, бе не само дебел, но и напълно плешив. До него бе застанал едноръкият Василий. Предположи, че ниският, с мустаците и с коса, зализана назад в мазен перчем, беше лиричният певец Йорго.

Гръцката полиция ги превеждаше през тълпа от зяпачи. Някои от тях изкрещяха: „Смърт на терористите!“, а други ръкомаха и викаха: „Властта в ръцете на народа!“.

Дланите ѝ се изпотиха. Напипа календара от белези върху лявата си ръка. Колко дни я бяха държали затворена? Изгуби бройката, след като Алекси ѝ каза да престане да го прави.

От екрана репортерът каза: ... *с двадесет и седем годишното господство на терористичната шайка 17Н е свършено. Издирването, проведено след неосъществения се атентат в Пирея, е довело до залавянето на деветнадесет...*

Тя се прегърби в седалката. Момчето до пътеката, дишайки учестено, я зяпаше изцъклено.

Според говорител на полицията, трима от членовете на 17Н са още на свобода. Лидерът Мирон Коста, синът му Алекси Коста, водач на Второто поколение на 17Н, и американската заложница Рейвън Слейд, за която се смята, че са промили мозъка ѝ, за да се присъедини към терористите. Полицията разпространи снимка от охранителна камера, направена по време на нейното участие в обира на „Атинска банка“ като шофьор на терористите. Сега ще бъде показана на вашите екрани.

Отначало лицето зад шлема се виждаше размазано, но тя се позна. Изпищя пронизително. Всички пасажери извърнаха глави от екрана към нея. Момчето до нея, все още стискащо одеялото си, се изхлузи от седалката на пътеката.

Тя продължаваше да пищи.

— Хей, ти да не си откачила?

Осветлението се включи.

Една от стюардесите извика:

— Има ли лекар в самолета?

Мъжът с късата брадичка вдигна ръка.

— Тази жена е в хистерия — разтревожено посочи стюардесата.

— Можете ли да помогнете по някакъв начин?

Рейвън не чу неговия отговор, но го видя да става от мястото си и да отваря горното багажно отделение. Извади черна чанта и се доближи до нейната седалка.

— Какво се случи?

— Не съм я докосвал — каза възрастният мъж.

— Нито пък аз — каза момчето. — Тая е психо.

— Синко, искаш ли да седнеш на моето място? — попита докторът.

Момчето бързо тръгна по пътеката.

Момичето чу някакъв глас, който сякаш идваше от далеч.

— Аз съм доктор Кайл, психиатър. Мога да ти помогна. Как се казваш?

— М-марша У-удс.

— Госпожице Удс, желаете ли да ви дам успокоително?

— Никакви игли не искам.

Челото му се набръчка.

— Някога била ли сте подлагана на хипноза?

— Няколко пъти.

— Лесно ли изпадате в хипноза?

— Лесно.

Той я докосна по ръката и я погали.

— Спи. Скоро ще се успокоиш и заспиш. Дълбок... дълбок... сън. Докато преброя до десет, ще заспиш. Едно, две, три, четири.

... не позволявай на този психиатър да си играе със съзнанието ти...

Той ѝ се усмихна топло. Сега вече бе сигурна, че го е виждала в университета.

— Вече си спокойна. Когато ме чуеш да казвам *Самолетът кацна*, ще се събудиш отпочинала и ще помниш всичко.

Пропадане. Баща ѝ я хипнотизира, преди да я вкара за първи път в психиатрията в Уейбридж. Сега отново е в атинската лудница. Отвлечена. Заключена в килер. Алекси казва, че не трябва да се драскам по ръката... Запалителна бомба в Пирея. Избухващи пламъци. Думите на *Клечката*, който умира: *Спаси себе си*.

Коя съм аз? Какво се случва с мен?

После се видя как наблюдава самата себе си, докато я снимат да се качва на самолет, точно като Ингрид Бергман. Едно изпълнение, достойно за „Оскар“.

Не помнеше дали краят на „Казабланка“ бе щастлив или трагичен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кент, Охайо

Алекси се включи в аплодисментите на пътниците, когато самолетът се приземи на международното летище в Кълъмбъс. Премина през митническите служители и имиграционните власти без никакъв проблем.

Спря се при „Бест ауто рентал“. Тъй като нямаше никаква представа колко голяма ще бъде пратката, нае един сив микробус и си купи туристически справочник на Охайо.

Може би първо трябваше да се оправи с Рейвън. Не. По-добре да не рискува и да изтърве доставката на оръжието. Ще се разправи с Рейвън на връщане.

Следвайки картата, той пое на север към Кент. По здрач стигна до мястото, където националната гвардия на Охайо бе стреляла по студентите от Университета „Кент“, протестирали срещу войната във Виетнам.

Беше се случило три години преди масовото избиване на студенти пред Атинския политехнически университет.

Като се ориентираше по уличните табели, Алекси премина покрай „Гейлър Хол“ и спря на паркинга пред „Прентис Хол“, където четиримата студенти са били убити. Фатима бе казала, че ще има малък мемориал, в залесената зона около „Дафодил Хил“.

Когато слънцето залезе, видя няколко студенти, които спряха пред четири лампи върху гранитни постаменти. Те положиха свещи и цветя на земята. Слабо момиче с изпито лице, забрадено с шал, и с голяма раница с навит върху нея спален чувал, ги наблюдаваше.

— Какви са тези лампи? — попита я той.

— Обграждат мястото, където четиримата са паднали и издъхнали.

— А защо са наредени тези камъни?

— За да спират хората и да си спомнят.

Също както древните гърци са поставяли камъни по кръстопътищата, за да отдадат почит към Хермес, помисли си той.

— Можеш ли да ме упътиш към „Дафодил Хил“?

Момичето посочи на север.

— И аз отивам нататък. Ще те изчакам, докато приключиш тук и ще ти покажа пътя.

Няколко от свещите в стъклениците бяха загаснали от вятъра. Той взе всяка една от тях и ги запали отново със запалката си. После вдигна чаша, пълна само с восък, тъй като фитилът на свещта бе изгорял, и я постави на обратно.

Момичето го наблюдаваше.

— Последвай ме.

Алекси се изкачи с нея горе на хълма. Под мъждукащата светлина на свещите разгледа малкия монумент, поставен близо до гранитните постаменти. Върху него бяха изписани четири имена: *Алисън Краус*, *Джефри Милър*, *Сандра Шойер* и *Бил Шрьодер*. Той спря, взе четири камъка и постави по един върху всеки постамент.

— Много си грижлив — отбеляза тя. — И имаш толкова бели зъби.

Алекси я изгледа. Толкова малка, толкова млада.

— Казвали са ми, че имам *драконови зъби*.

Започна да вали. Тя го поведе към един дъб наблизо и попита:

— Имаш ли нещо за мен?

Той ѝ подаде куфарчето. Момичето го отвори и провери пачките с пари. После разкопча раницата си и му подаде пакет, опакован в кафява хартия.

— На етикета на пратката пише *дентална пудра*, но е наистина тежка. Радвам се, че приключих с това.

Започна да развива спалния си чувал.

— Трябва да поспя.

— Тук навън? Вали дъжд.

Тя избърса мокрото си лице.

— Нямам избор. Винаги е така, когато идва гаджето на съквартирантката ми.

Дожаля му за момичето.

— Надявам се да не помислиш, че те свалям, но аз смятам да спя отзад в микробуса. Отпред има достатъчно място, където можеш да

поспиш. Нищо друго нямам предвид.

Тя стегна шала на главата си.

— Сигурен ли си, че е само това?

— Напълно. Толкова съм изморен, че ще заспя веднага, щом легна.

— Добре — отговори тя, като преметна на гръб раницата и спалния си чувал. — Умея да преценявам хората. Виждам, че си добър човек, отдаден на каузата на народа си.

— Как се казваш?

— Нахид.

— Аз съм Харолд. Нахид... хубаво име.

— Персийско е.

— Семейството ти тук, в Охайо, ли е?

— Баба и дядо са тук.

— Ами родителите ти?

— Майка ми е свещен воин на исляма. Когато съм била бебе, е трябвало да се разведе с баща ми и са ме изпратили да живея тук с нейните родители. Поддържахме връзка чрез електронната поща. Майка ми ме инструктира да взема парите и да ти дам пакета.

Минаха през мократа трева и стигнаха до микробуса.

— Охраната няма да ни позволи да прекараме нощта на паркинга на „Прентис Хол“ — каза тя, докато се настаняваше на седалката, — но на миля оттук има място за отдих.

Той шофираше внимателно по влажния път.

— Трябва да се опитам да не заспя, докато карам.

Нахид посочи мястото за отдих. Той зави и паркира.

— Много жалко, че не мога да те заведа на вечеря.

Тя бръкна в раницата си и извади найлонова торбичка.

— Ако не възразяваш да вечеряш половин сандвич с фъстъчено масло и желе, тогава аз черпя.

Алекси се засмя. Тя беше сладка. Приятно му беше, че не възнамерява да се възползва от момичето.

— Нахид, опъни одеялото си на предната седалка. Моят спален чувал е отзад.

Той отиде до задната част на микробуса и внимателно постави пакета в багажното отделение. После разви до него спалния си чувал и откряна страничния прозорец.

— Лека нощ, Нахид.

— Лека, Харолд. Приятни сънища и благодаря.

Влезе в спалния чувал и се повъртя малко, докато заспи.

Сънува мисията си.

Събудете се, бойци! Подгответе се за атака. Нека Драконовите зъби да поникнат от земята и унищожат враговете ни.

Процеждащата се през страничния прозорец светлина на изгрева го събуди. Когато излезе от микробуса, видя, че наоколо няма други автомобили. Нахид, навивайки спалния чувал върху раницата си, му се усмихна.

— Благодаря за подслона, Харолд, и за това, че беше истински джентълмен.

— Успя ли да се напиш добре?

— Да, горе-долу.

— Да не си се притеснявала, че ще ти се нахвърля?

— Не заради това, Харолд. Ти явно сънуваше кошмар. Крещеше някакви странни неща насън.

Алекси преглътна с мъка.

— Насън? Какво казах? Исках да кажа какво си разбрала?

— Нещо за ожънване на вихрушката. И за някакви тайни отряди в Чикаго, Вашингтон и Ню Йорк. За драконови зъби. Това ми напомня, че имам проблеми с венците. Ако не е много скъпа, бих могла да купя малко от твоята *дентална пудра*.

Той се втренчи в нея. Как може да е толкова глупав? Не трябва да прави никакви грешки. Не трябва да оставя свидетели.

— Не бих си и помислил да ти искам пари за нея — каза той. — Ела, прибрал съм я тук отзад.

Нахид го последва до задната част на микробуса. Алекси я блъсна и затвори вратата, след като се вмъкна и той.

— Какво правиш, Харолд? Каза, че няма да го направиш!

Той я сграбчи за кръста.

— Не ме изнасилвай! Девствена съм!

Хвана я за гърлото с лявата си ръка. Момичето заби нокти в пръстите му. С дясната си ръка обхвана главата ѝ. Натисна. Вратът ѝ изпука и тялото се отпусна в ръцете му.

— Няма да те изнася — измънка той. — Наистина съжалявам. Изскочи навън и затвори задната врата. Някаква кола паркира наблизо. Той седна зад волана и подкара машината.

Къде да изхвърли тялото? Не познаваше района. Погледна картата. Имаше няколко езера и реки, но нито едно от тях не бе наблизо. Отби от пътя и спря до някакво езерце. Издърпа навън тялото и отвори раницата ѝ. Взе пакета с парите. Нямаше никакъв смисъл да хвърля във водата петдесет хиляди долара. Сложи празната раница на раменете ѝ и внимателно я забради с шала.

— Съжалявам, Нахид, но във времена като тези трябва да обмисляш внимателно, преди да приемаш помощ от непознати. Поне сега ще станеш част от онези седемдесет и две девици в рая, които ще служат на вашите мюсюлмански мъченици.

Спусна я внимателно по хълма надолу към езерцето. Щеше да изглежда, че се е подхлъзнала и удавила.

Жизненоважно бе да се върне веднага в Кълъмбъс. Щом Нахид бе чула бълнуванията му за бойните отряди в трите града, вероятно и Рейвън ги бе чула, докато спяха заедно.

Прегледа картата, за да се упъти до междущатската магистрала 77. Отбивката бе близо до град Равена. Проследявайки магистралата на юг, погледът му попадна на някакъв град, чието име бе Рейвънсуд. Два града с нейното име. Не бяха ли това знаци, че трябва да я премахне, преди да са я изпратили обратно в Гърция за разпит?...

Отби встрани от пътя и паркира. Отвори пакета и извади малко алуминиево куфарче, цифрите върху ключалката му бяха занулени. Внимателно го отвори и вдигна няколкото слоя памучна вата. Десетки тънки стъклени тръбички, всяка пълна с бяло прахообразно вещество, лежах в памука. Странно, но всяка тръбичка бе увита в кожени ленти с капси. Потърси някакви инструкции. Нямаше. Сложи петдесетте хиляди долара под ватата и прибра отново куфарчето. Трябваше да разгадае загадката с начина за разпръскване.

Почувства се зле при мисълта за убитата Нахид. И ако не беше говорил насън, когато спа с Ники, може би нямаше да има нужда да изпълни заповедта на Мирон. За да я открие, трябваше да провери в телефонния указател на Кълъмбъс за адреса на Марша Удс.

Надяваше се, че след завършването на мисията ще могат да се скрият в Южна Африка например. С петдесет хиляди долара можеха

да започнат нов живот заедно.

Сега всичко се свеждаше до това дали тя го бе чула да говори насън.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кълъмбъс, Охайо

Доктор Мартин Кайл се вгледа в спящата до него млада жена, притиснала русата си глава до рамото му. Ръката ѝ се бе отпуснала на бедрото му.

Той си напомни, че в момента те са във временни отношения между пациент и психиатър. Винаги преди бе успявал да блокира еротичните помисли към привлекателните пациентки. Не че се беше обрекъл на безбрачие, но винаги имаше вътрешен мисловен ключ, който прищракваше и го спираше. Припомни си максимата *Лечителю, опознай себе си*. Винаги си я напомняше, а преди два дни я бе видял за първи път изписана на входа на храма на Аполон. Като психоаналитик, последовател на Юнг, той изцяло се подчиняваше на тези правила.

След известно време момичето се размърда и отмести главата си от рамото му. Изглеждаше толкова невинна, толкова прекрасна. Той внимателно я зави с одеялото. Докато я наблюдаваше как спи, доктор Кайл се сети за жена си и нейното предателство...

Когато се срещнаха с Луси, и двамата бяха убедени, че са сродни души. Кайл я прие като своята анима^[1] и ѝ беше верен през целия им брак. Доста по-късно научи, че му е изневерявала с някои от неговите пациенти. И от двата пола. Прекрасната съпруга, която бе обожавал, ги бе издирвала и прелъстявала.

Не би могъл да си представи по-мрачен първообраз на Лилит^[2].

През онази нощ, когато я бе разкрил, тя грабна един кухненски нож и тръгна срещу него. Успя да го пореже дълбоко по гърдите, а после избяга. Все още не можеше да се отърси от спомените как се мъчеше да достигне до телефона. Обаждането на 911. Виещите сирени на линейката. Шевовите, с които едва успяха да спрат бликащата кръв. Всичко това даваше абсолютно решителни основания за развод, но той се срамуваше да се изправи в съда и да говори за нейните изневери с пациентите.

Сега си представи как притиска в прегръдките си красивата Марша Удс.

Глас от високоговорителите го стресна и извади от унеса му: *Дами и господа, заемете местата си. Приберете сгъваемите масички и въртете всички седалки в изправена позиция. Стюарди, подгответе пасажерите за приземяване. Ще кацнем на летище „Кълъмбъс“ след около три минути.*

Психиатърът погледна към момичето. Все още спеше, устните му бяха разтворени. Представи си как я целува, но думите от Хипократовата клетва сякаш се изписаха върху челото му. *Лечителю, недей да вредиш.*

Щом колесниците на самолета докоснаха пистата, психиатърът прошепна в ухото на спътничката си:

— Самолетът кацна.

Никакъв отговор.

Той повтори още два пъти командата за събуждане. Дали не бе потънала толкова надълбоко, че не може да я достигне? Беше се случвало и с други пациенти, но винаги бе успявал да ги върне към будно състояние.

Той натисна бутона, за да повика стюардесата.

— С какво мога да ви помогна?

— Моля ви, донесете инвалидна количка. Г-жа Удс не е в състояние да ходи.

— Ние ще я поемем от тук.

— Аз се грижих за нея и аз съм отговорен за нейното физическо състояние. Ще я изпратя до дома ѝ.

След като всички пътници напуснаха самолета, стюардесата му помогна да я пренесе по рампата до инвалидната количка.

Един от носачите попита:

— Има ли багаж?

— Навярно го е чекирала. В самолета носеше само тази голяма ръчна чанта.

При въртящия се конвейер за багажа той посочи на носача своя куфар. Носачът го издърпа.

— Какъв е нейният багаж?

— Нямам представа.

Изчакаха, докато конвейерът се изпразни.

— Може да е бил натоварен на друг самолет — отбеляза носачът.

— Щом пристигне, авиокомпанията ще го достави на адреса ѝ.

При митническите власти служителят го попита:

— Нещо за деклариране?

— Платнена чанта и медицински комплект. Лекар съм.

— А къде е багажът на дамата в инвалидната количка?

— Предполагам, че е бил загубен. Тази ръчна чанта е всичко, което бе в нея.

— Отворете я.

Мъжът порови в чантата, огледа внимателно всеки предмет и ги пусна обратно.

— Добре, сега отвори куфарчето си, докторе.

Той затършува между ризите и бельото му, после го маркира и му направи знак да продължава.

На гишето за паспортно-визов контрол Кайл бръкна в чантата ѝ и извади паспорта и шофьорската книжка на Марша Удс. Служителят ги разгледа, проучи визата, подпечата датата за повторно влизане и му ги върна.

— Ще я избутам до стоянката на такситата — каза носачът, — после трябва да върна обратно инвалидната количка.

— Колата ми е на паркинга за кратковременен престой. Ако ме изчакаш, докато я взема и ми помогнеш да я внесем в колата, ще получиш добър бакшиш.

— Хубаво.

Откри белия си лексус и паркира зад такситата. Носачът му помогна да я положат внимателно на страничната седалка. Усмихна се на двадесетдоларовата банкнота и изчезна.

— Добре, Марша Удс, сега да те закараме у вас.

Адресът, отбелязан на шофьорската книжка бе в Бъксли, Кълъмбъс, където живееха няколко от заможните му клиенти. Е, Марша, ако нямаш съпруг или съквартирант, ще те сложа в леглото, ще те завия и с това ще приключи всичко.

След около половин час той пристигна на адреса.

Портиерът на сградата се приближи.

— Не можете да паркирате тук.

— Аз съм доктор Кайл от Медицински колеж на университета „Уейбридж“. Г-жа Удс не се чувства добре. Помогнете ми да я занесем до апартамента ѝ.

— Разбира се, докторе.

Портиерът отвори страничната врата и се наведе към количката. Почти веднага се дръпна назад.

— Какво е това?

— Какво имате предвид?

— Какви номера ми въртите?

— Номера? По време на пътуването в самолета г-жа Удс не се почувства добре и трябваше спешно да ѝ помогна. Просто искам да се уверя, че се е прибрала нормално у тях.

— Разкарай се, преди да съм повикал полиция.

— Не разбирам.

— Ако се опитваш да извъртиш някой обир, сбъркал си мястото.

— Полудял ли сте?

— Не, но може би ти си луд, докторе! Познавам госпожа Удс от четири години, откакто се нанесе тук.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не знам коя е тази мадама, но съм абсолютно сигурен, че тя не е Марша Удс.

[1] Анима и анимус са понятия в психоанализата, въведени от швейцарския психоаналитик Карл Юнг. Той нарича мъжкия принцип в душата на жената анимус, а женския в душата на мъжа — анима. — Бел.прев. ↑

[2] В еврейската Кабала Лилит е един от седемте демона, представляващ гола жена, чието тяло завършва със змийска опашка. Според кабалистичната традиция Лилит е първата жена на Адам. Символичният смисъл на легендите я определя като враг на Ева (ролята на съпругата) и причинител на незаконни връзки, семейни раздори и проблеми в брачния живот. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Атина, Гърция

Мобилният телефон на Дуган звънна три пъти, преди да отговори. Отсреща гласът нареди:

— Премини на секретен разговор.

Не разпозна гласа, но завъртя кодиращия ключ.

— Кой се обажда?

— Със *Зъболекар* ли разговарям?

— Кой се интересува?

— *Лагерист*.

— Една секунда. — Направи знак на Тия да слуша с него. — Давай. Какво се случва?

— Пратката ти бе транспортирана до Атина преди два дена със ЗЕТС. Вече трябва да е пристигнала.

— Преди два дни? Защо ми казваш толкова късно?

— Беше ми невъзможно да се свържа с теб по-рано.

— Добре ли си?

— Самолетът на ЗЕТС ме върна обратно на кюрдска територия, но преди да успея да напусна района, избухна битка между Кюрдската демократическа партия и Патриотичния съюз на Кюрдистан. Бях заловен от талибаните от ПСК.

— Това не би трябвало да бъде проблем — каза Дуган. — КДП и ПСК са наши съюзници в борбата ни срещу Саддам.

— Но аз все още бях облечен в униформа на *МЕК*. Отне ми много време, докато ги убедя, че не съм от *Муджахидин ал Халк*, а американски разузнавач.

— Това те е поставило в голяма опасност.

— Прякорът ми е *Опасност*. Още едно нещо, което усложнява нещата. В Ашраф Фатима накара Рейвън да приеме исляма.

— Религията не ме притеснява.

— Но за мюсюлманите е важна — възрази *Лагерист*. — Рейвън се е *престорила*, че приема исляма или се е *отказала* от него. Това я

превръща във вероотстъпник, който подлежи на фетва. Всеки мюсюлманин, независимо в кой край на света я види, е длъжен да я убие. Разбери къде я е отвела охраната и я заведи при Елиаде за разпит, преди антракът да е доставен на бойните отряди.

— Гръцките антитерористични сили заловиха повечето от терористите от 17Н — отбеляза Дуган. — Това би трябвало да прекрати операцията им.

— Бих искал да е така, *Зъболекар*, но научих, че един отряд от МЕК иска да заобиколи 17Н и да използва свои ислямски бойни отряди в Щатите.

— Как да ги спрем?

— Не са успели да разгадаят загадката от третата строфа на Тедеску и не знаят как да разпръснат антракса. Цялата работа се свежда до това дали Министерството на вътрешната сигурност ще успее да вземе веществото, преди Алекси Коста да се е добрал до него.

— Без значение дали е разгадал третата гатанка.

— *Зъболекар*, по-добре уведоми министерството да вдигне кода за опасност на „червен“.

— Мислиш ли, че онези политици ще ме чуят? Нека си го кажем, *Лагерист*. Ти си в опасност. Какво смяташ да правиш?

— Нещо, което засега смятам да запазя в тайна.

Телефонът замлъкна. Той се обърна към Тия.

— Преди два дни? Страхувам се, че сме я изпуснали.

— Ако познавам баща си добре, сигурна съм, че е уредил някой полицай да отиде до самолета и да я арестува. Да си размърдаме задниците.

Тя изхвъркна от апартамента.

Дуган скочи в колата ѝ, точно когато потегляше. Гумите изсвириха, сирената зави, запромъкваша се между микробуси и камиони по магистралата. Забеляза, че тялото ѝ се накланя напред, като че ли се опитваше да накара колата да се движи по-бързо, и неистово притискаше гърдите си в кормилото.

— Да не се опитваш да ни убиеш?

Тя се облегна назад, но без да намалява скоростта.

— Трябва да ти кажа нещо. Мисля, че имаш право да знаеш историята на баща ми. Той е бил сред студентите от Политехническият, протестиращи срещу полковник Пападопулос. Заедно с Тедеску и

Мирон Коста, бил един от осемстотинте ранени. Изгубил дясното си око и е оглушал с дясното ухо.

— И ти се превърна в неговите очи и уши?

— Баща ми можел да стане терорист, също като Тедеску и Коста, но отказал да се присъедини към 17Н.

— Какво го е накарало да стане полицай и да сформира антитерористичен отряд?

— Просто той вярва в справедливостта, а не в отмъщението. И ме възпита да вярвам в същото.

Трафикът пред входа на летище „Хеленикон“ бе абсолютно блокиран — колите бяха наредени броня до броня и всички шофьори натискаха клаксоните едновременно. Преди да успеят да паркират, полицията вече ги очакваше. Един от полицаите ѝ козирува.

— Търсим млада американка със сини очи и руса коса. Името ѝ е Рейвън Слейд — каза тя.

Полицаите се втурнаха да претърсват претъпкания пътнически терминал.

— В това време — каза Тия, — ние можем да прегледаме записите от камерите.

Минаха покрай „Въздушен контрол“ и стигнаха до офиса на охраната.

Отвориха рязко вратата, без да почукат, и налетяха на пилот на средна възраст, който бе наградил тъмнокоса жена. Жената притеснено слезе от скута му.

— Не се безпокойте — подметна Тия. — Искаме да прегледаме записите от охранителните камери в пътническия терминал. От последните два дни.

Пилотът наложи фуражката си и излезе.

Смутената жена, която се оказа операторката на охранителната техника, дръпна полата си надолу и се зае с клавиатурата.

— Това покрива последните два дни.

Двамата с Тия се наведоха, за да разгледат по-внимателно фигурите на пътниците.

— По-бавно — нареди Тия.

Операторката натисна един клавиш и хората се задвижиха лениво, като в сън.

— Стоп! — извика Дуган. — Върни.

Жената превъртя назад. Франк посочи към тълпа, която нападеше възрастен охранител. Млада руса жена се изплъзна от разяреното множество и се отправи спокойно към билетния център. Но вместо да си купи билет, тя се обърна и тръгна след друга една блондинка, натоварена с багаж.

— Това е Рейвън Слейд в салона за заминаващите пътници — каза той. — И ето я как преминава през детекторите.

Наблюдаваха как момичето задига дамската чантичка на жената пред себе си и я пуска в собствената си чанта.

— Насочва се към женската тоалетна — промърмори той.

Камерата обходи бавно терминала и се върна обратно на входа на тоалетната.

— Ето я — посочи Тия, — колко небрежно си върви. Наистина е напълно спокойна. Да я пипнем.

— Почакай.

Той се обърна към операторката.

— Кога е записано това?

— Рано тази сутрин.

— Значи нашата птичка вече е отлетяла.

Тия кимна.

— Възможно е. Нека да проверим дали русата пасажерка е подала оплакване за грабеж при охраната.

Преди да излязат, тя се обърна към операторката.

— Съжалявам, че развалихме романтичната ви прелюдия.

През стъклото на офиса той посочи към една явно разстроена руса жена, която блъскаше с юмрук по гишето.

— Ето я жертвата! Да я проверим.

Тия се движеше толкова бързо, че Дуган едва успяваше да я следва. Тя се промуши през тълпата и показа значката си на служителите.

— Аз съм от Министерството на вътрешния ред. Коя е тази жена и какво иска?

— Твърди, че тази сутрин са ѝ откраднали чантата с паспорта, кредитните карти и самолетния билет. Настоява да съобщим за случая

в американското посолство.

— Вашето име? — обърна се Тия към жената.

— Марша Удс — изкрещя жената. — Аз съм американски гражданин и настоявам да направите нещо по въпроса!

Франк видя как Тия полека започва да кипва.

— Съжалявам, но не мога да направя нищо по въпроса, че сте американски гражданин.

Той се опита да скрие усмивката си.

— Можете ли да потвърдите самоличността си?

— Документите ми бяха в чантата.

— Някакъв друг документ, на който е написано името ви?

— Ако знаех, че ще бъда ограбена на проклетото гръцко летище, щях да си го татуирам на задника.

— Ще предам информацията по официалните канали — студено отсече Тия.

— Кажете на проклетите си официални канали, че това е последният път, в който идвам в скапаната ви страна.

Устните на Тия се стегнаха в тънка линия. Тя посочи към един от полицаите.

— Той ще ви откара до вашето посолство, където можете да подадете оплакване.

— А какво ще стане с полета ми до Кълъмбъс, Охайо?

— Има и други полети — отговори тя. — Обещавам ви, че лично ще се заема с проблема и то *незабавно*.

Дуган се обърна и последва Тия към пътническия терминал. Веднага схвана, че тя ще се заеме с проблема на тази неприятна жена според гръцкото разбиране за *незабавно* — което всъщност означава *по някое време*. Марша Удс можеше и да успее да се прибере вкъщи някъде около Коледа.

Тия щракна с пръсти.

— Сега нека да разберем на кой самолет се е качила Рейвън. Вероятно ще успеем да я спрем. Предлагам ти да се обадиш на американските митнически и имигрантски служби да я задържат, щом самолетът се приземи в Кълъмбъс.

Той набра по секретния си телефон номера на нийоркския офис на Елизабет.

Чу гласа ѝ.

— Кой се обажда?

— *Цимбал*, тук е *Зъболекар*. Незабавно изпрати съобщение на митническите или емигрантските служби да задържат млада американка, летяща от Атина, Гърция, до Кълъмбъс, Охайо. Използва откраднати документи за самоличност на името на Марша Удс.

След минута Елизабет се обади.

— Марша Удс е минала през митническите и имигрантските служби преди три часа в инвалидна количка, придружена от лекар.

— Можеш ли да намериш името му?

— Ще проверя... Да... Д-р Мартин Кайл от „Уейбридж“, Охайо.

— Благодаря, *Цимбал*. Длъжник съм ти.

— Просто не се обаждай вече на този номер. Помни, че за ФБР ти вече не съществува.

Когато каза на Тия това, което бе научил току-що, тя отговори:

— *Зъболекар*, сега ние трябва да отидем в Америка и да я върнем.

— Не ме карай да се смея! Никой няма да ти позволи насилствено да екстрадираш американски гражданин от САЩ.

— Твоето правителство си затваря очите за нашите методи, когато искат някой друг да проведе разпита.

— Ще ти отнеме много време да срежеш червената лента^[1].

— Баща ми ще я среже, както навремето Александър Македонски разсякъл Гордиевия възел. Можеш да бъдеш сигурен.

— И как точно възнамеряваш да я прехвърлиш от Кълъмбъс до Атина?

— Помниш ли ЗЕТС, който те докара в Атина? Американските шерифски авиолинии ще я вземат и ще я върнат в Атина, преди твоето правителство да е разбрало, че е била екстрадирана от Америка.

— *Насилствените екстрадиции* са незаконни. Както и грубите разпити.

— Сравни правата и страданията на една млада жена с живота и смъртта на стотици хиляди американци. Ти кое би избрал?

— Е, слагаш ме между чука и наковалнята...

Тя се усмихна.

— Точно така са се чувствали Язон и аргонавтите, когато са плавали между блъскащите се скали.

— Май не разбирам връзката?

— Легендата разказва, че слепият пророк Финей посъветвал Язон да пусне гълъб между блъскащите се скали, преди да преплават между тях. Гълъбът преминал, като изгубил само няколко пера от опашката си, а след него корабът „Арго“ също преминал безпрепятствено. После скалите останали разделени и престанали да се блъскат.

Франк повдигна вежди.

— Но Рейвън вече е отлетяла преди нас.

— Нека да видим дали ще успеем да открием някое от перата ѝ.

[1] Израз, означаващ да се справиш с бюрократичната машина. Произлиза от факта, че от 17 век всички официални държавни документи в САЩ се завързват с червена лента и постепенно се е превърнал в нарицателно за тромава и тежка бюрокрация. — Бел.прев.

↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Не е Марша Удс? Тогава коя беше изпадналата в безсъзнание млада жена в колата? Дали след като я хипнотизира, не я е направил своя пациентка? Както и да е. Неговата самарянска постъпка сега го изправяше пред лична отговорност. Трябваше внимателно да обмисли какво да предприеме.

Ако портиерът се обади на полицията, ще трябва да дава обяснения какво се е случило по време на полета от Атина. Стюардесите щяха да потвърдят. Медицинските му документи от университета могат да докажат компетентността му. Ще я настани в мотела на университета и ще се върне да я провери на сутринта.

Когато приближаваше университета „Уейбридж“, чу глас от задната седалка.

— Кой си ти?

— Д-р Мартин Кайл.

— Ох, да, аз май те видях с туристическата група, когато онази жена пререди опашката за билети до Кълъмбъс. Виждала съм те и преди, беше отдавна. Веднъж мина покрай леглото ми в Атинската психиатрия, без дори да ме погледнеш. Тази остра брадичка не беше толкова посивяла тогава.

— Сигурно тогава съм поел смяната на някой колега. Щях да помня, ако съм ти бил лекуващ лекар.

— Защо съм с теб сега?

— Изпадна в хистерия по време на полета от Атина. Аз съм психиатър и се погрижих за теб. Защо пътуваш с паспорт и шофьорска книжка на името на Марша Удс?

— Не знам за какво говориш.

Той ѝ разказа какво се бе случило в самолета.

— Нищо не помня. Луда ли съм?

— Нека да те попитам нещо — вместо отговор каза той. — Някога била ли си лекувана в психиатрично заведение?

Момичето кимна.

— В лудницата в Уейбридж.

— Как се чувстваш сега?

— Все едно не съм истинска. Сякаш съм напуснала тялото си, гледам се и се чувам, сякаш говори някой друг.

О, господи. Дисоциацията може да е показател за някое от многото психични разстройства. Но той не беше неин лекуващ лекар и нямаше никакво намерение да се замесва.

— Нещо друго?

— Понякога чувствам, че светът не е истински и че живея в сън или във филм.

Кайл изпъшка. Дерезализацията допълнително усложняваше ситуацията. Ще я остави някъде на сигурно място и ще се измъкне.

— Къде ме водиш?

— В мотела на университета „Уейбридж“.

Рейвън се изправи.

— Защо?

— Преподавател съм в медицинския колеж на университета. Там е и практиката ми.

Докато пресичаха моста над река Охайо, тя го сграбчи за ръката.

— Ето!

Мъжът натисна спирачката. Момичето сочеше към кулата на масивната викторианско-готическа сграда. Кайл често бе минавал покрай вече закования портал на старата уейбриджска психиатрия.

— Допреди няколко години това беше психиатрия — отбеляза той.

— Знаем — възкликна тя.

— Откъде знаеш?

— Веднъж лежах тук.

Реши да не задълбава. Не каза нищо повече, докато не спря на паркинга на мотела.

— Ще отида да те регистрирам.

— Не ме оставяй тук. Не мога да остана сама!

— Все пак ще трябва да спиш някъде. Ето визитката ми. Живея наблизо. Обади се, ако имаш нужда от мен.

— Ти си мой лекар. Не ме изоставяй!

— Не съм твой лекар. Погрижих се за теб в критичен момент.

— Но този момент продължава...

— Виж, аз често оставям тук мои пациенти, които идват от други места. Персоналът ме познава. Няма да има никакъв проблем. Но трябва да те регистрирам с истинското ти име. Какво е то?

Тя се замисли.

— Мисля, че е Ники... Аптерос.

Кайл тихо въздъхна, осъзнал връзката с атинската Нике, но я заведе до лобито и я регистрира под това име.

— Ела с мен в стаята — каза тя.

— Не е добра идея.

— Само да я видиш. Нямам намерение да ти се нахвърля, ако от това се притесняваш.

Точно от това се притесняваше той, но го отпъди от мислите си.

— Добре. Един бърз оглед.

Заведе я до стаята и включи осветлението.

— Видя ли? Няма призраци?

Тъкмо да се обърне да излезе, тя се хвърли на врата му и го целуна. Психиатърът я отблъсна.

— Не ме изоставяй! Има нещо, което трябва да знаеш. Някой ме следи и иска да ме убие.

— Кой?

— От *17Н* се опитват да ме убият.

Кайл си спомни за разпита на капитан Елиаде след лекцията в Атина. Спомни си и съобщенията за *17Н*.

— Те са заловени.

— Но не и Алекси и хората от Второто поколение на организацията. О, господи! Не трябваше да ти казвам.

— Ами вече го направи. Става ми любопитно.

— Говорих с г-н Тедеску, преди да го убият.

— Джейсън Тедеску? Той преподаваше в университета. Откъде го познаваш?

— Бях негова студентка. Преподаваше ми театрално майсторство. Видях как го застреляха в Атинската психиатрия. Говореше за *17Н*.

— Според новинарските емисии по телевизията в самолета, *17Н* са били разбити.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво има?

— Различни хора се опитват да ме накарат да си върна паметта. Второто поколение на *17Н* и *МЕК* ще атакуват Съединените щати. Те се опитват да ме заловят.

— Защо ще искат да те заловят?

— Аз бях една от тях. Трябва да ми повярваш. Сега, след като съм вече в САЩ, аз се превръщам в заплаха за терористичната им операция.

— Добре. Наспи се хубаво. Утре ще докладваме на властите.

— Не ми вярваш. Ако Алекси ме е проследил дотук, със сигурност ще ме убие.

Тя се притисна до него.

— Остани през нощта с мен...

Кайл се отдръпна.

— Невъзможно е. След като изляза, заключи вратата и сложи веригата. Ще дойда да те видя утре след лекцията ми.

Докато се отдалечаваше по коридора, чу как ключът и веригата щракват. Поне успя да се измъкне без усложнения. Докато шофираше към дома си, Кайл си нареди да не се оставя момичето да му влезе под кожата. Жена, чиито разстройства включват параноя от преследване от гръцки и ислямски терористи, може да се окаже вредна за здравето и на терапевта. Само какъв страхотен сценарий за прелъстяване! *Жена в лапите на терористи, спасена от герой.*

Шофирайки, той се засмя на мисълта, че тя го смята за свой спасител. Повечето хора го възприемаха като вежлив и затворен в себе си. Затворен, да. Имаше баща, който от ранно детство го беше изолирал от външния свят и му бе преподавал вкъщи. Бе го обучил по химия и физика и му беше помогнал да си създаде лаборатория в мазето. Майка му, която беше психолог, споделяше с него психоаналитичните си тестове и бележки.

Разведоха се, когато той беше на четиринадесет.

Майка му му бе оставила две от книгите на Карл Густав Юнг: *Психология и алхимия* и *Архетиповете на колективното несъзнавано*. Все още пред очите му бяха коментарите в края на томовете, написани с молив: *Глупости* и *Мистична лудост*. От вътрешната страна на задната корица бе написала: „Юнг предаде своя учител Фройд и психоанализата“.

Спомни си как написа с черен маркер под нейния коментар: „И ти, моя фройдистка майко-учител, ме предаде“.

Това определи съдбата му. След медицинското училище се зае да изучава *Юнгианска аналитична психология*.

Какво да прави с тази млада жена, самонарекла се Ники Аптерос? Фройд би я диагностицирал веднага: параноя и психогенна амнезия. Юнг, ровейки по-надълбоко, щеше вероятно да я определи като архетип на фатална жена. И двамата щяха да са прави — поне в известен смисъл. Но на него поведението ѝ му приличаше на гранично и хистрионно личностно разстройство. Пациенти, безкрайно трудни за лечение.

Отключи вратата и влезе в къщата си. Мигащият в червено индикатор на телефонния секретар показваше, че има три оставени съобщения. Неговата секретарка му напомняше за сутрешната лекция. Един колега потвърждаваше поканата за обяд веднага след това. Изтри и двете съобщения. От последното се чу нейният изпълнен със страх глас: *Д-р Кайл, имам нужда от вас. Не ме отблъсквайте. Помогнете ми да си спомня пророчествата на г-н Тедеску. Няма да съжалявате.*

Тъкмо щеше да изтрие съобщението ѝ, но реши да го запази, в случай че се наложи да дава обяснения пред някого.

Отвори шкафа с напитките, забърка един голям коктейл „Водка-мартини“ и седна във фотьойла, за да се наслади на питието си. Как би могъл да ѝ помогне, без да се изложи на опасност — всъщност и морална, и професионална? Тя е толкова красива. Трябваше да признае, че тялото ѝ, притиснато в неговото, го бе възбудило. Кой ти отрязва крилете, Ники Аптерос?

Довърши питието си. После отиде в банята, съблече се и си взе хладен душ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кълъмбъс, Охайо

Алекси строго спазваше ограничението за скоростта, докато шофираше от Кент, Охайо, до квартала Бъксли в Кълъмбъс. Най-вероятно именно там се укриваше Ники със самоличността на Марша Удс.

Докато паркираше пред сградата, видя към него да се приближава униформен портиер. Той смъкна страничното стъкло.

— Имам нужда от малко помощ.

Портиерът изглеждаше леко несигурен.

— Да?

— Откраднаха чантата на братовчедка ми Марша Удс в Гърция. Взеха ѝ документите и парите. Опитвам се да разбера дали не е взела друг полет и дали вече се е прибрала.

Мъжът удари с юмрук в дланта си.

— Знаех си, че нещо не е наред. Някакъв тип дойде с жена в безсъзнание в колата си. Каза, че тя била Марша Удс, но не успя да ме мине. Казах им да се разкарат.

— Видя ли регистрационния номер на колата?

— И още как!

Бръкна в джоба на самото си и извади тефтер.

— КД-3579. Бял лексус със стикер за паркиране в медицинския колеж на университета „Уейбридж“.

— Как изглеждаше този тип?

— Среден на ръст. Къса брада. Представи се, че е доктор. А... д-р Кайл. С брадата изглеждаше сериозен, но аз веднага хванах играта на копелето.

— Много добре, че не си ги пуснал. Марша притежава много ценни вещи, закупени от пътуванията ѝ: картини, скулптури и други ценности. Може би тях са искали да докопат.

— Щях да звъня в полицията.

— Засега няма нужда. — Алекси сложи двадесетдоларова банкнота в ръката на портиера. — Аз ще се оправям.

Мъжът докосна фуражката си за поздрав.

— Благодаря ви, сър.

Е, беше по петите й.

Той разгъна пътната карта и проследи маршрута от Бъксли до Уейбридж. След около половин час премина покрай голям замък с висока кула, извисяваща се върху скала. Картата показваше, че шосе номер 33 минава покрай замъка и стига до университета.

Къде я е отвел този д-р Кайл? В дома си? Може да е женен. В университетската болница? Но ако е решил нещо друго, най-вероятно я е завел в мотел.

Той наближи мотел „Мейфлауър“ и огледа паркинга за бял автомобил. Нямаше такъв. Пред мотел „Оукланд“ пък съзря черен лексус. Не му вършеше работа. Но ето че на паркинга пред мотела на университета видя бял лексус със стикер за паркиране в медицинския колеж. Регистрационният му номер беше КД-3579. Паркира до него и загаси двигателя. Изгаси фаровете и зачака.

След малко мъж с къса брада излезе през въртящата се врата. Качи се в белия лексус и потегли. Добре, вече знаеше къде е Ники. Но трябваше да разбере къде може да намери и доктора, в случай че тя му е разкрила нещо. Проследи го. От студентските общежития пое по алея, която водеше към малка къща. Изчака го да провери пощенската си кутия и да влезе вътре. На долния етаж се включи осветлението. Добре, вече знаеше къде живее д-р Кайл.

Сега да премахне Ники, преди да го изпреварят и да я екстрадират обратно в Гърция. Той се върна в университетския мотел.

Служителят, който беше застъпил нощна смяна, смутено свали броя на „Плейбой“ и скочи пред рецепцията.

— Заповядайте, сър.

— Получих обаждане по мобилния, че сестра ми е оставила съобщение. Нейният лекар д-р Кайл я е регистрирал.

Мъжът се обърна към кутиите зад него. Във всички имаше поставени пликове или вестници, освен в един — с номер С-06.

— Все още не е пристигнало.

— Благодаря. Може би се е обадила от уличен телефон.

Обиколи сградата отзад и се спря пред секция „С“. Намери и стая номер 06. По-добре да не използва шперца. Със сигурност е сложила веригата и е спуснала резето. Доближи се до прозореца. Лесно можеше да го повдигне. Трябваше да е тих, не искаше тя да чуе. Искаше да изненада Ники в леглото и да отметне завивките, преди тя да го е усетила.

Никога не бе имал удоволствието да прави любов с жена, докато ѝ прекършва врата. Пък и е по-добре за нея да умре бързо, изпитвайки удоволствие, отколкото бавно, докато я измъчват.

Алекси безшумно повдигна прозореца.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Доктор Мартин Кайл приключи сутрешната си лекция, посветена на разрива между Фройд и Юнг. Докато неговите студенти дипломанти и докторанти се изнизваха от аудиторията, той беше доволен да долавя части от разгорещени спорове за разликите между психоанализата и аналитичната терапия.

Събираше бележките си, когато мъж и тъмнокоса жена се приближиха до катедрата му.

— Професор Кайл, аз съм Франк Дуган, специален агент от ИМК.

— ИМК?

— Имиграционен и митнически контрол.

Мъжът посочи към жената.

— Това е агент Тия Елиаде от Атинските антитерористични сили.

— Елиаде? Капитан Елиаде вече ме разпита в Атина. Сега пък какво искате от мен?

Дуган обясни учтиво.

— Гръцкият посланик в Съединените щати е подал официална молба към американските сили за национална сигурност да подпомогнат издирването на беглец, на когото вие сте помогнал да премине незаконно границата.

— Не разбирам за какво говорите.

Жената се обади:

— Искаме да ни отговорите на няколко въпроса.

Д-р Кайл погледна часовника си.

— След половин час трябва да водя семинар.

— Пътувахте ли вчера с полет 241 на гръцките авиолинии от Атина до Кълъмбъс? — попита тя.

— Да.

Дуган го наблюдаваше съсредоточено.

— Искаме да научим подробностите от повторното ви влизане в САЩ.

— Кой се нуждае от тази информация?

— ЦРОВП.

— В превод?

— *Централен разузнавателен отдел в подкрепа на правоприлагането* — каза Дуган.

— Когато отпътувах от Атина, обърнах всичките си евро банкноти в по-малко от петстотин долара и декларирах всичко, което бях закупил в Гърция...

— Вижте, не става въпрос за вас — каза жената. — Една стюардеса съобщи, че сте слезли от самолета заедно с руса жена в инвалидна количка. Жената е била в безсъзнание.

— Беше изпаднала в хистерия, халюцинираше. Аз съм психиатър и по молба на персонала на самолета се заех да я успокоя. Стюардесите могат да свидетелстват, че жената сама ми даде разрешението си да ѝ помогна.

— И вие я ескортирахте през митническия и паспортно-визовия контрол, докато бе още в безсъзнание? — попита Дуган.

— Точно така. Тя беше под моите грижи по това време.

— Паспортът и шофьорската книжка, с които е влязла в държавата, е откраднала от Марша Удс.

— Не бих могъл да зная това.

— Д-р Кайл, става въпрос за вероятна терористична атака над САЩ — каза агент Елиаде.

— Не мога да повярвам.

— Просто повярвайте — натърти Дуган. — Според параграф 53.1(Б) от Акта за безопасност на родината, за всеки американски гражданин е незаконно да напуска, да прониква или да се опитва да прониква на американска територия без валиден паспорт.

— Казах ви, не съм могъл да зная, че паспортът ѝ е бил краден.

Жената продължи:

— Научихме, че е използвала кодово име, докато е пребивавала в Гърция.

— Кодово име. Звучи ми доста мистериозно...

— Донякъде е така — кимна Дуган. — Би трябвало тя да ви се е представила с някакво име по време на полета. Какво можете да ни

кажете?

— Поверителността между лекар и пациент не ми дава право да идентифицирам някого, който е под моя отговорност, освен ако няма съдебно разпореждане.

— Националната сигурност отменя лекарската поверителност.

— Честно казано, не знам в какво бих могъл да се забъркам. Мога да бъда съден, да изгубя разрешителното си да практикувам. Наистина ми е нужно разпореждане от съдия.

— Подготвили сме се — каза Дуган. — Преди да дойдем при вас, уредихме изслушване „ex parte“ за рендиция на избягал престъпник.

— Не съм юрист. Какво означават „ex parte“ и рендиция?

— Ще разберете, когато се изправим пред федералния съдия в окръжния съд в Кълъмбъс. Веднага след като прочетохме показанията на стюардесата, телефонирахме в офиса на главния прокурор и уредихме спешно изслушване за екстрадиция. Съдия Кармен Родригес ни очаква след час.

— Не мога да пропусна семинара си.

— *НСОС*.

— Което означава...?

— Националната сигурност отменя семинарите.

— Разбирам. Може ли да отида до тоалетната, преди да тръгнем?

— Вървете. Не бих искал да спираме по пътя.

Отиде до тоалетната и влезе в една от кабинките. Ръката му трепереше, докато натискаше бутоните на мобилния си телефон.

Прозвуча монотонен глас:

— Американски съюз за граждански свободи. С кого да ви свържа?

— С Брус Колман — прошепна той. — Спешно е.

Няколко секунди по-късно се чу:

— Колман на телефона.

— Брус, Марти Кайл се обажда. Имам нужда от адвокат. Агент на ФБР и агент на гръцките антитерористични сили ме отвеждат в Кълъмбъс за „ex parte“ изслушване. Какво е ex parte?

— Съдебна процедура, заведена едностранно, без да се известява или призовава другата страна. Няма да им трябваш там.

— Не аз съм „другата страна“.

— Тогава кой?

— Жена, на която се опитвах да помогна като лекар по време на полета ми от Гърция. Ще ме изправят пред съдия Кармен Родригес в Кълъмбъс.

— Тя е федерален съдия. Звучи сериозно.

— Рендиция същото ли е като екстрадиция?

— Не точно. Рендиция означава прехвърляне в друга държава, където — неофициално — в повечето случаи се извършва *груб* разпит, по начин, по който ние не можем да го провеждаме тук в Щатите.

— Брус, можеш ли да ми помогнеш?

— Офисът ми е близо до съда. Ще дойда.

Когато чу вратата на тоалетната да се отваря, бързо мушна телефона в джоба си. Пусна водата и излезе, като дълго време си ми ръцете и ги три с хартиените салфетки.

— Трябва да се размърдаме, д-р Кайл. Не искаме да караме съдия Родригес да ни чака.

Последва агентите до един черен мерцедес. Когато влязоха в колата, гъркинята каза:

— Между другото, д-р Кайл, като последовател на Юнг, навярно се занимавате с различни митове и легенди, нали?

— Точно така.

— Някога чували ли сте за богиня без лице?

— Какво общо има това с така наречената бегълка?

— Не, става дума за нещо друго — махна с ръка агент Елиаде.

Той порови в паметта си.

— Ами, съществува Лейнт, която е отпреди времето на гръцката и римската митологии. Всичко, което знаем за Лейнт е, че тя е била етруска богиня, която е чакала с етруския бог Еита пред портите на подземния свят. Еита, също като Плутон, е бил архетип на образите, които...

— Няма значение — прекъсна го Дуган. — Ще оставим лекцията за някой друг път.

Д-р Кайл се загледа в хълмовете, докато пътуваха на запад към Кълъмбъс. Кой би могъл да предположи, че ще се наложи да обяснява пред съдия защо е помогнал на психичноболен човек, издирван от гръцките антитерористични сили, да влезе нелегално на територията на САЩ? Една жена, която — ФБР, ЦРУ или който и да е там — възнамеряваха да изпратят обратно в Гърция, за да бъде измъчвана.

И какво общо би могла да има тази съблазнителна жена, която се бе идентифицирала с Нике, богинята без крила, с някаква *богиня без лице*?

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Алекси бавно повдигна прозореца на С-06. Слава богу, че не изскърца. Запристъпва тихо към леглото. Празно. Чакай, то е двойно. Може би е легнала в другата половина. Обиколи на пръсти и го провери. Отново нищо. Може би е във ваната.

Отвори бавно вратата на банята. Тъмно. Той щракна ключа на лампата. Никой. Върна се в стаята и включи осветлението. Проклетата стая бе празна! Нито някой беше спал в леглото, нито беше разбутвано. Никъде не се виждаха дрехи.

Това ли е правилната стая? Провери табелката на вратата. С-06.

Значи неговата безкрила Ники беше отлетяла.

Ще я залови, но вече беше изтощен. Щом наетата стая оставаше празна, значи можеше да я използва за една вечер. Опъна се на леглото и заспа.

Звънът на телефона му го събуди. През щорите видя, че все още е тъмно. Кой, по дяволите, би му звънял по това време?

Той измърмори:

— Да?

— Слушай внимателно, аз съм изпълнителката на завещанието на г-н Тедеску. Намирам се в болница в Атина и вече е време да ти дам и третото четиристишие — КАК.

— Как откри номера ми?

— Той ми даде всички телефонни номера на хората от 17Н, преди да тръгне за Атина.

— Какво искаш от мен?

— Запиши си тези стихове, а след това унищожих хартията.

Той забеляза мотелския бележник на шкафчето и го грабна.

Петият му труд помита

*от пълния с тор обор прахта,
а каишката на тройното куче
счупва пълните със смърт стъкла.
Горещо-студеното дихание на Еол
изхвърля всичко от арсенала
и ожънва драконовото семе
през пролетта и есента.*

— Какво означава?

— Не знам. Като негова главна жрица аз просто предавам пророчествата му.

Тя затвори.

Значи това бяха ключовете към третото пророчество на Тедеску. Той се вгледа в думите, опитвайки се да си припомни гръцката митология.

Петият му труд... Напомня на петата задача на Херкулес — да почисти оборите, пълни с кравешки тор...

А каишката на тройното куче? Може би се отнася за Цербер, триглавото куче, от което се е стичала отровна пяна. Това се връзваше с антракса. Но какъв беше смисълът от каишката върху *изпълнените със смърт стъкла*? Дори знаейки, че Еол е древният бог на ветровете, не му откриваше смисъла.

Отиде в банята и наплиска със студена вода лицето си. Имаше оръжието и — освен *Безликата богиня* — целите. Но нямаше никакъв смисъл да раздава тръбичките с антракса на бойците от 17Н, преди да е разгадал гатанката КАК. Начинът на разпространението му все още не беше ясен.

Добре, Джейсън Тедеску, поясни го...

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кълъмбъс, Охайо

Д-р Кайл бе запознат с американските съдилища. Беше призоваван няколко пъти да свидетелства по криминални дела.

Колата спря на паркинга. Агент Дуган и Тия Елиаде го поведоха през главния вход, после нагоре с асансьора и покрай офиса на главния прокурор. Спряха пред съдебна зала Б-6. Върху табелката на вратата беше гравирано: ЩАТСКИ ОБЛАСТЕН СЪДИЯ КАРМЕН В. РОДРИГЕС.

Щом влязоха вътре, приставът му посочи да седне зад празната маса на обвиняемия. Секунди по-късно извиси глас:

— Всички да станат! Влиза председателстващият, Нейна чест Кармен В. Родригес.

Отначало не можа да я забележи. Когато седна на стола зад съдийската скамейка, видя колко ниска е тя. Дългата ѝ черна коса бе сресана гладко. Тъмни очи.

Съдийката се огледа.

— Преди да започнем с това предварително изслушване за екстрадиция, кой представлява държавата?

Жена, облечена в сив костюм се изправи.

— Заместник главен прокурор Нелда Тейлър, Ваша чест.

Кайл се вгледа в строгото лице на Тейлър. Издадена долна челюст. Мускулите, играещи под дрехите ѝ, издаваха тялото на човек, занимаващ се със сериозни физически тренировки.

Съдия Родригес продължи:

— Кой са мъжът и жената на масата с вас?

— Специален агент от ФБР Франк Дуган и агент Тия Елиаде от гръцкия антитерористичен отряд.

— А господинът на масата на обвиняемия?

Изпънатите устни на Тейлър едва се разтваряха.

— Психиатърът д-р Мартин Кайл, Ваша чест, който може би притежава много важна информация, подкрепяща нашата молба за

екстрадиция.

— Д-р Кайл — попита съдийката, — имате ли адвокат?

— Информираха ме, че пътува насам, Ваша чест.

— Съдът не може да чака, д-р Кайл. Ще продължим без него.

Вратите на съдебната зала се разтвориха. Колман носеше издуто куфарче, което сложи на масата на защитата. Буен сив бретон почти скриваше зелените му очи. Извади кърпичка и избърса потта от бледото си лице.

— А вие сте...? — попита съдия Родригес.

— Брус Колман, Ваша чест, от името на д-р Мартин Кайл и г-жа Джейн Доу^[1].

— Кого представлявате?

— Американския съюз за граждански свободи, Ваша чест.

Тя се усмихна.

— А, да. Значи имате опит в процеси за екстрадиция?

— Само в такива, в които е било искано убежище от бегълци, напуснали държави, където са били измъчвани, Ваша чест.

— Осведомена съм, че случаят не е такъв, г-н Колман, тъй като има обвинения срещу вашия клиент.

— Д-р Кайл не е бил информиран защо се изисква присъствието му на тази съдебна процедура, Ваша чест.

— Според информацията, осигурена от главния прокурор, се предполага, че е помогнал на Джейн Доу да влезе нелегално в страната. Държавният департамент вярва, че тя е свързана с гръцка терористична групировка, позната като *17Н*. Също така е прекарала известно време при иранската група *Муджахидин ал Халк*, известна още като *МЕК*. След това е приела исляма.

Кайл си спомни как ѝ се присмя, когато момичето заговори в мотелската стая за терорист, който я издирва, за да я убие.

— След като изглежда, че става въпрос за рендиция, тогава това попада в сферата на искане на убежище. АСГС е представлявал много хора, търсили убежище — каза Колман.

Малката съдийка се намръщи.

— По какъв начин направихте връзката?

— Според Амнести Интернешънъл, съдебната процедура трябва да се води съгласно изискванията на Женевската конвенция и КПИ — *Конвенцията против изтезанията*.

Съдия Родригес се обърна към съдебния стенограф:

— Впишете Брус Колман като адвокат на д-р Мартин Кайл и г-ца Джейн Доу.

После отново се обърна към него.

— Съдът желае да узнае дали АСГС ще оспори вината на д-р Кайл?

— Нуждая се от повече време, Ваша чест. Защитата моли за отсрочка.

— Г-жо Тейлър, представителят на главния прокурор съгласен ли е?

— Не, Ваша чест. Процесът не се отнася единствено за нелегалното ѝ влизане. Бях осведомена от ОНСР, че тази жена може би е навлязла на територията на САЩ, за да извърши — или да участва в подготовката, или има информация за — предстоящи терористични актове в нашата държава.

Съдия Родригес се изправи леко и погледна Колман строго.

— На какво основание д-р Кайл отказва да сътрудничи на Отдела за национална сигурност и разследване?

— Ваша чест, моят клиент желае да сътрудничи. Но проблемът е, че го възпира въпроса за поверителността между лекар и пациент.

Родригес се обърна към Тейлър.

— Поради каква причина искате този съд да ви позволи да нарушите поверителността между лекар и пациент?

— Защото, освен че подпомага терористи, тази жена е издирвана в Гърция за банков обир. Нашите две държави са подписали договори за екстрадиция при подобни престъпления.

— Извършени ли са някакви престъпления в Америка?

— Все още не, Ваша чест. Били са извършени срещу гръцко-американската „Атинска банка“. Не само че е била шофьор на престъпниците в обира, но е обвинена и в участие в атентата над международния пътнически терминал в Пирея, с цел да убие туристи и американски моряци.

Родригес погледна Колман.

— Вашият отговор?

— Ваша чест, поверителността между лекар и пациент може да бъде премахната, само за да се *предотвратят бъдещи престъпления*, а

не да се помага на правораздавателните органи да събират информация за *минали* престъпления.

Агент Тия го изглежда.

— Вие не разбирате! Нашите източници в Атина разполагат с информация от заловени членове на *17Н*, че тази жена и Алекси Коста, лидерът на Второто поколение на *17Н*, са замесени в заговор с *МЕК*, чиято цел е да се извърши нападение, което ще убие повече американски граждани от атентатите в кулите близнаци.

Кайл се облегна назад и мислено се замоли съдията да му заповяда да наруши поверителността лекар-пациент.

Родригес го изглежда.

— Д-р Кайл, този съд смята, че според Акта за безопасност на родината от 2002 година, параграф 215(Б), за всеки американски гражданин е незаконно да напуска или влиза в страната без валиден паспорт. Помагайки на тази бегълка от гръцките власти, вие сте ѝ помогнали да наруши закона.

— Не знаех, че паспортът е откраднат, Ваша чест. Помогнах ѝ от чувство за лекарски и човешки дълг.

Съдия Родригес стисна тънките си устни.

— Д-р Кайл, ако предадете информацията, от която се нуждаят тези агенти, тогава ще премахна обвиненията в помагачество и подбудителство.

— Да, Ваша чест. Разбира се.

— Започвайте, агент Дуган.

Дуган го погледна.

— Научихме, че псевдонимът ѝ е *Ники*. Знаете ли истинското ѝ име?

— Не съм сигурен. Каза, че фамилията ѝ е *Антерос*. Твърди, че не знае истинското си име. Предполагам, че страда от дисоциация. Паспортът ѝ бе на името на Марша Удс.

— Знаем, че тя е американски гражданин и се казва Рейвън Слейд. Баща ѝ, директор на Атинската психиатрия и агент под прикритие на ЦРУ, се самоуби, когато бе нападнат от членове на *17Н*. Тя беше взета за заложник.

Съдията се обърна към Тия Елиаде.

— Да не би да твърдите, че американски гражданин, взет за заложник от гръцки терористи, ще извърши престъпление против

собствената си държава?

— Знаем, че г-ца Слейд е изключително податлива на внушения и може би е станала жертва на промиване на мозъка, извършено и от 17Н, и от МЕК, докато е била техен затворник. Нарича се „Стокхолмски синдром“, при който...

— Знам какво означава „Стокхолмски синдром“, агент Елиаде. Мислите, че тази млада жена се е присъединила и към двете терористични групировки?

— Ваша чест, вярваме, че тя е наизустила таен код във формата на пророчества, като тези на Нострадамус, в които — след като се разшифроват — са посочени главните инструкции за операция *Драконови зъби*, а именно нападение над цели в три американски града.

Съдийката прекара пръсти през лъскавата си черна коса.

— Причините да се осъществи една екстрадиция са само три. Първо: установяване самоличността на индивида. Второ: неоспоримо доказателство за участието на тази личност в престъпление. Трето: важи за щата Охайо — този човек, ако вече е установена вината му, може да наеме адвокат, който да потвърди или отхвърли тези обвинения.

— Държавният департамент отправя искане към този съд да постанови спешно изслушване за приемането на тези точки, за да може тя да бъде екстрадирана до Гърция за разпит — каза Тейлър.

Родригес завъртя чукчето си.

— Д-р Кайл, знаете ли къде е тя сега?

— Настаних я в университетския мотел под името Ники Аптерос.

Съдията се обърна към пристава.

— Съобщете на полицията в Уейбридж да я задържи и доведе за спешно изслушване. Съдът се оттегля за двучасова почивка.

Тя удари с чукчето.

Дуган зашепна нещо на мъжа зад него. Мъжът извади телефона си и се отдалечи в дъното на съдебната зала. Всички се изправиха, когато съдийката слезе от креслото и се отправи към кабинета си. Мъжът с телефона прошепна нещо на Дуган, а той го прошепна на Тейлър.

— Ваша чест — обади се високо Тейлър, — току-що ме информираха, че когато полицаите са влезли в стаята на издирваната, те са видели, че леглото е ползвано, но стаята е била празна. С помощта на управителя те са проверили и в другите стаи. Изглежда, че се е преместила през нощта в една незаета стая. Когато заместник-шерифът се е опитал да влезе, тя е допряла парче от счупено огледало до гърлото си и е заплашила да се самоубие, ако не разговаря с д-р Кайл.

Родригес погледна въпросително към доктора.

— Мислите ли, че е сериозна?

— Ако, както предполагам, страда от гранично личностно разстройство, тогава тя вероятно е склонна към самоубийство.

— Ваша чест — натърти агент Елиаде, — трябва ни жива. Само тя може да ни заведе до тайните отряди на *17Н* и *МЕК*.

Съдийката удари с чукчето.

— Агент Дуган, инструктирайте заместник-шерифа да увери Джейн Доу, че д-р Кайл пътува към тях.

Кайл се изправи.

— Ваша чест, нуждая се от разясняване на ситуацията. Определяте ме за *неин лекар*. Тя мой пациент ли е?

Родригес се замисли за момент.

— Тя не е *ваш* пациент. Сега вие сте нает от този съд да оцените дали състоянието ѝ е подходящо за екстрадиция.

— Може да откаже да разговаря с мен. Моите наблюдения са, че тя наистина е психичноболна.

— Тъй като сме пред ръба на национална криза, ще се нуждая от цялостното ви професионално мнение. Искам да знам дали жената е в състояние за рендиция или не. Ясно ли е това, д-р Кайл?

— Ваша чест, тя е останала с впечатлението, че аз съм лекуващият ѝ лекар. Както изтъкна агент Елиаде, ако тя се самоубие, тогава всичко е загубено. Мисля, че ще реагира много агресивно, ако помисли, че съм я изоставил и може да навреди на себе си или на околните.

— Ще успеете ли да се справите, д-р Кайл?

Той се вгледа в съдийката, която нетърпеливо въртеше чукчето в ръката си. Как да се справя с това?

— Предлагам на полицаите да ме оставят да вляза в мотелската стая сам. По този начин тя ще продължи да ме чувства като свой помощник. Ще я заведа в болницата на университета „Уейбридж“, където ще се опитам да преценя състоянието ѝ.

— Ако откриете, че състоянието ѝ е незадоволително, от колко време ще се нуждаете, за да я лекувате до евентуално подобрение?

— Не мога да преценя. Аналитичната терапия отнема време.

— Доктор Кайл, заради притесненията на Министерството на вътрешната сигурност аз ще променя решението на този съд. Ако откриете, че състоянието ѝ не е благоприятно за екстрадиция, на вас ви се нарежда да бъдете неин терапевт, докато то се подобри.

Тейлър се изправи.

— Ваша чест, нямаме *никакво време*. Министерството на вътрешната сигурност има информация, че терористите са вече много близо.

— Д-р Кайл — попита Родригес, — има ли някакъв начин да се ускори процесът? Хипноза? Електрошокова терапия? Някакъв начин да се неутрализира промиването на мозъка?

Той прекара длан по брадичката си. Леко забарабани по скамейката. Мозъчно промиване. Измиване. Появяването на Ноевия ковчег. Четиридесет дни и четиридесет нощи. Потопът...

— Ваша чест, съществува един спорен терапевтичен метод, наречен *наводняване с образи*. Понякога се използва при пациенти, които страдат от посттравматичен стрес, със симптоми, проявяващи се като ретроспективни спомени, кошмари и проблеми с паметта.

— Като ветераните от войните?

— И жертвите на изнасилвания. Десенсибилизацията е ефективна част от когнитивно поведенческата терапия за лекуване на пациенти, които също така страдат и от различни фобии. На пациента много пъти се показват образите, свързани със самата травма, докато те престанат да предизвикват симптоми на шок.

— Колко време ще бъде необходимо за подобно лечение?

— При всеки случай е различно. Седмици, може би и месеци.

Тейлър поклати отрицателно глава.

— Ваша чест, антракът на *МЕК* може вече да е в САЩ.

— Д-р Кайл, можете ли да сте по-бърз?

Премествайки тежестта си от единия крак на другия, той обмисляше бързо ситуацията.

— Има един дял от десенсибилизацията, познат като техника на *мигновената имплозия*. Пациентът се залива с истински или измислени сценарии, които причиняват силен страх. Ако тя не окаже съпротива на илюзиите, създадени от тези образи, тогава лечението може да протече много бързо. Когато се използва при жертви на изнасилване, мигновената имплозия води до почти моментално подобрене.

Родригес погледна към Тейлър.

— Какво мислите?

Тя зашепна на Дуган и Тия, после се обърна към съдията.

— Апелираме към съда да определи краен срок.

— Съдът е съгласен. Д-р Кайл, заседанието се отлага за след две седмици. Това ще ви даде възможност да диагностицирате и лекувате Джейн Доу — известна още като Рейвън Слейд, известна още и като Ники Аптерос — чрез тази мигновена имплозия. Трябва да докладвате на съда през това време за напредъка си или за липсата на такъв.

— Ваша чест, съществува обаче една голяма опасност. Не всеки може да издържи на подобно интензивно, произвеждащо страхови състояния лечение. Тя трябва да притежава голямо самоуважение и самоувереност. Но, както бе посочено, тя е била пациент в Атинската психиатрия и впоследствие е приела исляма. След като моята предварителна диагноза е гранично-хистрионно личностно разстройство, имплозията може да предизвика повторно изпадане в шизофренично състояние.

— Като имаме предвид какъв е залогът, д-р Кайл, ще трябва да поемем този риск.

И съдия Родригес напусна съдебната зала.

Тейлър, Дуган и Тия излязоха през главния вход. Колман остана в залата, за да прибере книгата си в куфарчето.

— Кайл, това беше страхотно.

— Не съм сигурен. Нямам ни най-малка идея какви травми има въпросната Рейвън Слейд, какво са ѝ причинили похитителите ѝ, какви фобии се крият зад граничното ѝ разстройство. Преди съм практикувал обикновена имплозия, но никога не съм използвал мигновената.

— Поне направи добро впечатление на съдията. Със сигурност си падна на краката.

— Не мисля така. Родригес ми нареди да превода психически нестабилна, склонна към самоубийство и мозъчно промита към ислямско мъченичество жена по терапевтично въже на голяма височина...

— И *това* е лошо, а?

— ... без предпазна мрежа.

[1] Името се използва в съдебни процеси за обозначение на неизвестна жена или момиче. — Бел.прев. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рейвън изкрещя към полицаите:

— Махнете се или ще си прережа гърлото!

— Остави това остро стъкло! Доктор Кайл пътува насам.

— Лъжеш. Изпратени сте да ме убиете.

Тя натисна острието в лявата част на врата си. Капки кръв прокапаха по блузата ѝ.

— Мамка му! Спри! Ще чакаме навън. Д-р Кайл ще влезе сам. Така става ли?

— Добре, но ще заключа вратата.

— Нямаме нищо против, госпожо.

Те излязоха от мотелската стая. Рейвън блъсна вратата зад тях и сложи веригата. Подпря един стол под бравата и го затисна със скрина, който издърпа до вратата.

Светлини проблеснаха в прозореца, когато една полицейска кола паркира до тротоара пред стаята ѝ. Да вървят по дяволите. Никога няма да се остави да бъде взета отново за заложник.

Бял лексус спря до патрулната кола. Видя д-р Кайл да разговаря с полицаите пред вратата. Знаеше, че той можеше да я види как го гледа през прозореца. Кайл ѝ помахаша и тя му помахаша в отговор. После го изгуби от поглед и след миг на вратата се почука. Момичето допря една възглавница до кървящия си врат.

— Д-р Кайл е, Рейвън. Моля те, пусни ме да вляза.

— Първо искам да ми кажеш защо полицаите са тук.

— За да ми помогнат да те предпазя от хората, които каза, че искат да те убият.

— Само секунда. — Тя издърпа настрани скрина и махна стола. — Не позволявай на полицаите да влязат. Кажи им да застанат там, където мога да ги виждам.

Чу някакъв разговор отвън, след това видя през прозореца полицаите да се отдръпват.

— Вече можеш да отвориш вратата, Рейвън. Сам съм.

Свали веригата и той влезе.

— Ти кървиш. Позволи ми да се погрижа за теб.

Той отвори чантата си, извади марля, лейкопласт и антисептичен препарат. Докато я превързваше, психиатърът каза:

— Ще те заведе в университетската болница.

Тя сложи парчето от огледало върху скрина и го прегърна.

— Знаех си, че ще ме спасиш.

Някой почука на вратата.

— *Добре ли сте, д-р Кайл?*

— След минута ще излезем.

Рейвън се вкопчи в него, но той леко я отблъсна. Мърморейки си, тя вдигна ръце.

— Предавам се, докторе.

Кайл отвори вратата и момичето излезе с високо вдигната глава. Но след миг изведнъж замръзна.

— Дим!

— Да, навярно е от барбекю.

— Където има дим има и огън!

— Просто дим от запалване на дървените въглища...

— Никакъв огън не искам! Не мога да понасям огъня!

— Идва от вътрешния двор, вляво до басейна. Ние ще тръгнем в другата посока.

Рейвън усети силната му ръка върху себе си, която ѝ помагаше да се отдалечи от пламъците.

— Знаех, че мога да разчитам на теб.

След като заобиколиха, един от полицаите отвори задната врата на патрулната кола.

— Не! Само с д-р Кайл!

Видя ги как размениха погледи. Кайл кимна и отвори вратата на лексуса. Помогна ѝ да се качи. Щом седна зад волана, тя се сгуши до него.

Мъжът я избута внимателно.

— Затегни си колана.

— Помогни ми. Не искам да изцапам с кръв скъпата ти кола.

Кайл се протегна и щракна колана ѝ. Рейвън сложи глава на рамото му.

След десетина минути бяха пред университетската болница. Паркира, излезе и отвори вратата ѝ. Докато излизаше, момичето се препъна и буквално се срути в ръцете му.

— Видя ли? Ти си моят пазител.

Пред регистратурата медицинска сестра с кисела физиономия им се усмихна. На табелката бе изписано името *Ж. Натенсън*.

— Рейвън Слейд без да иска се е порязала по гърлото — каза той. — Регистрирайте я. Ще остане при нас.

— Здравей, Рейвън.

... не се казвам рейвън...

— А моето име е Жанет Натенсън.

... това си е твоя работа, ще те наричам както си искам...

Натенсън натисна бутона на интеркома.

— Пристигна нов пациент. Някой от персонала да съобщи в регистратурата и да я отведе в лечебницата.

— Жанет, моля ви запишете консултация с г-жа Слейд утре в три следобед.

— Имате събрание в три часа за оценка на персонала.

— Отмени събранието за следващия ден.

Веждите на медицинската сестра се повдигнаха.

— Много е важно да започна с лечението ѝ възможно най-скоро — поясни докторът.

Значи тя за него беше нещо повече от пациент, след като я предпочете пред някакво тъпо събрание.

Рейвън погледна към млад мъж в бяла престилка, който се задаваше по коридора.

— Хари, отведи Рейвън Слейд в лечебницата, за да ѝ направят превръзка. После в Шесто отделение. Запознай я с болничния персонал и след това я заведи в стаята ѝ — нареди Кайл.

... не ме оставяй, марти...

— Ще се видим утре. И моля те, наричай ме доктор Кайл.

Тя се нацупи.

— Не се притеснявай. В добри ръце си.

Качвайки се в асансьора, чу Кайл да прошепва на сестрата:

— Жанет, поставете я под двадесет и четири часово наблюдение за самоубийци.

Тя се извърна към тях.

... не се притеснявай, мартини. обещавам да не се наранявам...

Докато вратите на асансьора се затваряха, тя отпусна кръстосаните си пръсти.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ашраф, Мрак

Полковник Рашид Омар — с кодово име *Лагерист* — знаеше, че това ще бъде най-опасната му мисия, откакто се бе внедрил в *МЕК*. Вече бе обяснил на генерал Хасан позицията на Пентагона. Тя прояви интерес, но нямаше ни най-малка представа как ще реагират другите офицери. Направи му знак да седне в задната част на стаята за конференции.

Щом Фатима влезе и го видя, тя се смръзна на място.

— Генерале, какво прави тук този предател?

— Седни, Фатима. Скоро всичко ще ти стане ясно.

И другите трима офицери, които влязоха в стаята, реагираха изненадано. Знаеше, че всички те мислят за едно и също нещо. Какво прави отново в Ашраф дезертъорът, който помогна на Рейвън Слейд да избяга?

Всички лица се обърнаха към генерал Хасан за обяснение.

Безжизненото изражение, застинало върху мускулестото ѝ лице, не издаваше нищо от мислите или чувствата ѝ.

— Всички познавате този човек като редник Рашид Амар от *МЕК*. Всъщност той е *полковник Рашид Омар* от американското военно разузнаване, който ни е разследвал от много години.

Ахвания на изненада изпълниха стаята.

— Омар е сунитско име.

— Той е шпионин!

— Къртица!

Генералът вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Позволете на полковник Омар да обясни причините за присъствието си тук. — Тя кимна към него. — Полковник...

Той стана и се изправи пред суровите им погледи.

— Няма да започна с извинения за това, че съм шпионин. Като мюсюлмани всички вие знаете от Стария завет, че Халеб е бил изпратен от Господ като шпионин в земите на Ханаан. Шпионите са

служили във войските още от началото на първите войни. Беше ми заповядано да се внедря в *МЕК* и да докладвам за дейностите ви.

Подполковник Шахади се ухили подигравателно.

— Да не би да твърдиш, че ти, бидейки мюсюлманин, си бил изпратен да ни шпионираш от юдейския бог, както е посочено в Петокнижието?

— Не, както ми бе наредено от Пентагона.

— Не мисля, че трябва да създаваме някакви връзки с американските военни.

— Не е тайна — с равен глас каза той, — че американците подготвят превантивна атака над Ирак. Президентът Буш е разпоредил на Пентагона да разиграе различни сценарии, които могат да се окажат полезни след началото на военните действия. Генералите от щаба предвиждат неминуем конфликт с Иран, с тяхната организация *Хизбула* и марионетките им в Ливан.

Майор Али се обади.

— Това какво общо има с нас?

— Макар всички вие да знаете, че Държавният департамент обяви *Муджахидин ал Халк* за терористична организация, в момента Пентагонът е на противоположната позиция. Неговите стратегии признават, че сте участвали в Иранската революция и сте повели атаката над американското посолство. Воювали сте за един светски и марксистки Иран. Но те също така знаят, че сте във война с аятолаха, който предаде каузата ви, като създаде фашистки и теократичен Иран.

Гробно мълчание.

— Сега те, също и мнозина от сенаторите — продължи той, — в момента притискат Департамента да извади *Муджахидин ал Халк* от списъка с терористите, ако — и това е наистина важно, ако — *МЕК* се съгласи да подкрепи Америка в бъдеща война с Иран.

— По какъв начин да подкрепи? — попита майор Али.

— В момента някои от членовете на конгреса са на страната или против позицията на Департамента и Пентагона. Но разполагаме с информация от израелската Мосад, че Иран и Сирия вече снабдяват *Хизбула* с пари и оръжия, за да установят контрол над Ливан.

— Това са стари новини, полковник — каза Али. — Какво предлагате?

— Генералите от щаба предвиждат конфронтация между Израел и иранските марионетки от *Хизбула*. Ако обещаете да застанете на наша страна срещу революционната стража на аятолаха, ще дадете възможност на Пентагона да накара Департамента да преразгледа позицията си.

Чу се неодобрително мърморене от всички, освен от Самира.

— Каква е ролята, която Пентагонът ще иска да изиграем?

— В случай на въздушна бомбардировка от страна на Израел над иранските ядрени съоръжения, ще се очаква вашата войска да поведе атака по втори фронт срещу Техеран.

— Полковник Омар, какъв жест на добра воля очаква Америка от нас? — попита генералът.

— Знам, че Саддам е скрил много от своите оръжия за масово унищожение в тунелите на Ашраф на границата между Ирак и Иран. И също така съм осведомен за вашия съюз със *17Н* за операция *Драконови зъби*. Като доказателство за добрите ви намерения ви молим да отхвърлите този съюз. В замяна на това Ашраф ще бъде пощаден от въздушна бомбардировка.

Майор Али се изправи и се обърна към останалите.

— Шпионинът ни моли да минем на страната на врага. Той да не си мисли, че *МЕК* се върти като ветропоказател според политическите ветрове?

Подполковник Шахади поклати глава.

— В момента сме затворени между Ирак и Иран. Мисля, че трябва да обсъдим сериозно предложението на полковник Омар и да се дистанцираме от терористичната операция на *17Н*. Спомнете си как троянците са били унищожени, когато не обърнали внимание на предупрежденията за дървения кон. Жрецът Лаокоон им казал: „Каквото и да е това, страхувам се от гърците, дори когато носят дарове“.

Нейният коментар му хареса, но останалите оживено започнаха да спорят. Генералът вдигна ръка да замълчат.

— Майор Фатима, споделете мнението си.

Видя как тя изгледа насядалите около масата офицери и после се обърна към него.

— Възможно е вече да е прекалено късно.

— Какво имате предвид? — попита той.

— Антракът вече е изпратен на 17Н в Америка.

Безжизненото изражение на генерала се промени. Челото ѝ се набразди.

— Трябваше да ме информирате, преди да сключите сделката.

— Вие ми поверихте командването, генерале. Съгласна съм с мненията на подполковник Шахади и майор Али. Не трябва да сключваме никакви сделки с американските военни.

— Фатима, заповядах ти да вземеш всички необходими мерки антракът да не попадне в ръцете на Алекси Коста.

— Ами ако е твърде късно?

— Ще се занимаем с този вариант, когато стане факт.

— Знаем, че съобщението на Тедеску съдържа информация кои градове трябва да бъдат атакувани. Сигурна съм, че Тедеску се опита да убие Рейвън, защото тя е наизустила пророчествата му. Той се провали и бе убит. Само тя знае останалата част от пророчествата — настоя Фатима.

— Мислиш ли, че можеш да измъкнеш информацията от нея?

— Рейвън не знае, че тази информация е в нея, генерале. Опитах се да се добера до пророчествата, но те са скрити зад нейните фобии. Ще отнеме време.

Генерал Хасан погледна към Омар.

— Ти помогна на Рейвън да избяга, полковник. Знаеш ли накъде е поела?

Той поклати глава.

— Може би майор Фатима знае.

— Подозирам, че Рейвън се подвизава в психиатрията в Уейбридж, където — според медицинския ѝ картон — баща ѝ я е вкарал, когато е била малко момиче — каза Фатима.

Генерал Хасан заяви:

— Фатима, ще придружиш полковник Омар до Америка. Първо, ще пресрещнеш антракса, преди да е доставен на Алекси Коста. После ще откриеш Рейвън и ще преодолееш нейната ментална блокада.

— Мога да го свърша и сама — отговори тя. — Предпочитам да нямам нищо общо с този шпионин.

— Това е заповед, Фатима. Ти и полковник Омар ще работите в екип.

Беше повече отколкото той се бе надявал.

Фатима попита:

— Какъв ще бъде нашият план, ако успее да пресрещна антракса?

Хасан се замисли.

— Зависи.

Рашид знаеше какво има предвид тя. Ако Пентагонът убеди Държавния департамент да свали *МЕК* от списъка с терористи, тогава те ставаха съюзници. Ако Департаментът продължи да се опъва, ветропоказателят на *МЕК* ще се завърти от Запада към Близкия изток.

Ако не успеят с Фатима да спрат антракса, единственото решение, което остава, е Дуган да екстрадира Рейвън обратно в Гърция за разпит.

Докато излизаха от конферентната зала, той наблюдаваше Фатима. Стройното ѝ полюшващо се тяло се движеше с източно изящество. Щяха да бъдат сами в Щатите.

Дали повелята за целомъдрие, зачуди се той, ще я обвързва, след като напуснат границите на Ашраф?

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ланкастър, Охайо

Кайл почти бе преполовил второто си картини, когато Брус Колман се обади.

— Как мина със... сещаш се кого?

— Настаних я в болницата, но е много по-странно отколкото предполагах. Тя и преди е изпадала в параноидно-шизофренични състояния.

— Какви са параноидните симптоми?

— Вярва, че гръцки и ислямски терористи я издирват, за да я убият.

Чу нервното дишане на Колман.

— Нали знаеш какво гласи поговорката: „Не е параноя, ако е истина“.

— Да не би да твърдиш, че...

— Не по телефона. Нека да се срещнем във от офиса. Закуска утре в ресторант „Салески“ в Ланкастър?

На следващата сутрин, докато вървеше към колата си, се улови, че се вглежда изпитателно в непознатите хора по улицата. Докато шофираше, постоянно поглеждаше в огледалото за обратно виждане дали някой не го следи. За какво, по дяволите, намекваше Брус?

Стигна до Ланкастър и паркира пред самия ресторант. Колман паркира колата си на отсрещната страна на улицата. Кайл го изчака, за да влязат заедно.

— Какви са тези приказки, че някой наистина се опитвал да я убие?

— С един мой колега от адвокатската кантора неотдавна проверихме кой представлява гръцките корабни интереси. Собственик на танкер е наел допълнителна охрана и си е поръчал брониран мерцедес. Негов приятел, собственик на няколко петролни танкера, е

бил ликвидиран от Второто поколение на 17Н. Това разклонение на групировката е дори по ултранационалистическо, по марксистко-ленинско и по антиамериканско от Първото поколение.

— Терористичните групировки са тук от години...

— Не и подобна смъртоносна комбинация като 17Н плюс МЕК.

— Значи моята пациентка е млада и неуравновесена жена, крайно податлива на внушения, станала жертва на промиване на мозъка от двете групировки? Как мога да въздействам на подобни психологически рани?

— Ти се съгласи да ѝ приложиш мигновена имплозия, така че ти си законният ѝ лекар, докато тя подобри състоянието си. Това е решителна схватка между Министерството на вътрешната сигурност с неговата битка с тероризма, от една страна, и нашата загриженост за човешките права, от друга.

— Наистина ли мислиш, че я грози опасност да бъде убита?

— Моллите фундаменталисти са издали фетва на Рейвън заради нейното вероотстъпничество. Истинската причина обаче е друга — те искат да попречат тя да бъде отведена в Гърция и разпитана, защото може да разкрие лидерите и на двете групировки.

— Може би Родригес ще отсъди *против* легалната екстрадиция.

— Тогава нашето антитерористично бюро ще прибегне до *насилствена екстрадиция* и ще я изпрати в Гърция.

— Но не е ли незаконно? Тя е американски гражданин. Може ли нашите органи да я върнат в Гърция против волята ѝ?

— Според един източник на АСГС, не е нужно да споменавам името му, програмата на ЦРУ за *насилствена екстрадиция* е един от най-силните ни козове срещу тероризма. Няколко нападения са били предотвратени, след като сме започнали да екстрадираме заподозрени за разпит в чужбина.

— Това загатва за мъчения. Има ли някакъв начин, по който нашите разузнавателни агенции да могат да наблюдават тези разпити?

— Европейският КСИ... извинявай, *Комитет срещу изтезанията*, извърши три посещения в Гърция през последните години. Оповестиха резултатите си през 2001 г. Всичко зависи от това, къде ще бъде изпратена Рейвън. Вероятно в център за задържане към Министерството на общественения ред в Атина или в Солун. Или в психиатричното отделение на затвора „Коридало“, който се управлява

от Министерството на правосъдието. Или пък в Атинската психиатрична болница, управлявана от Министерството на здравеопазването.

— Какъв смисъл биха имали изтезанията, ако арестуваният умре заради тях?

Колман сви рамене.

— Един виден професор по право от Харвард изказа мнението, че разпитващият може да направи така, че да не се стига до там. Можело да правят разни неща, като да забиват стерилни игли под ноктите, за да предизвикват мъчителна болка, без да застрашават живота на задържания.

— Изтезанията няма да свършат работа при нея. Отличителен белег на пациент с гранично личностно разстройство е, че той се самонаранява, дори стига до самоубийство. Разпитващ, който ѝ причинява физическа болка, просто ще направи това, което обикновено тя сама си причинява. Но според мен Рейвън по-скоро би умряла, отколкото да търпи някакъв *емоционален* смут.

— Истински „параграф 22“! Какво можем да направим? — погледна го Колман.

— Ако успея да преодолеея фобиите ѝ с техниката на мигновената имплозия, мога и да съм в състояние — което е много вероятно — да премина и през дисоциативните ѝ разстройства.

— Ами параноидната шизофрения?

— Когато изпадат в хистрионна фаза, тези хора най-често са като актьори на сцената или на снимачната площадка на филм. Каквото и да казва или да прави такъв човек, винаги е актьорска игра.

— Можеш ли да я извадиш от това състояние в съдебната зала?

— От някои от предишните си случаи съм научил, че когато пациентът халюцинира или е изпаднал в умствено разстройство, съпроводено със заблуди, всеки опит да се извади от тези негови състояния често води до враждебност, понякога дори и до агресия.

— Тогава как ще я подготвиш за съда?

— Вместо да се конфронтирам с подобни пациенти, аз временно навлизам в техния свят, в мястото, където са се уединили. Ще бъда суфльорът на Рейвън, нейният оператор и режисьор. Тогава, ако моментът е подходящ, ако тя вярва, че участва във филм, тогава ще извикам: „Стоп! Страхотна сцена! Край!“. Ако отново преживява

дните и представленията си в театралния колеж, ще се присъединя към аплодисментите на публиката, ще я оставя да се поклони, ще ѝ кажа, че завесата вече е спусната и ще я изведе навън.

— Това ще проработи ли?

— Няма никакви гаранции нито в психиатрията, нито в шоубизнеса.

— Само помни, че след като сме изправени пред вече тиктакаща бомба, нашите агенции за незаконни операции може да решат да поемат нещата в свои ръце.

— Това ми е ясно. Но като говорим за часовници, почти е време за шоу.

— Какво имаш предвид?

— След час и половина имам сеанс с нея. Ако закъснея и представлението се отложи, тя ще помисли, че е сменена от дубльорката си.

— И какво от това?

— Както при повечето примадони, в главата ѝ ще настъпи истински ад!

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Движението обратно към Уейбридж беше просто невъзможно. Колите едва пълзяха. Когато изгази задръстването, Кайл профуча през два знака „Стоп“, като се молеше да не налети на полицаи. Рейвън не би приела глобата за превишена скорост като извинение за закъснението му.

За да започне терапия с мигновена имплозия, се нуждаеше от ясно разграничаване на фобиите ѝ. Какви образи би могъл да използва, за да залее съзнанието ѝ, докато ретроспективните и измислените образи престанат да я ужасяват?

Спря на паркинга пред болницата с тридесет секунди по-рано от уреченото време и влетя в офиса си, точно когато един санитар почука и въведе Рейвън. Трябваше да благодари на Юнг за синхронизираността.

— Аз ще я поема отгук — кимна той на санитаря.

Когато останаха сами, тя прошепна:

— Можеш да ме *поемеш*, както намериш за добре.

Психиатърът ѝ посочи стола пред бюрото си.

— Седни, моля те.

— Не искаш ли да *легна* на кушетката?

Той се поколеба. Явно Рейвън обичаше играта на думи. Повечето нейни каламбури бяха еротична закачка, но това се дължеше на хистрионната ѝ игривост, която ѝ действаше успокояващо. Не идваха от развратност.

Реши да се възползва.

— Можеш да се *излегнеш* на кушетката, ако желаш. Но се надявам да не ме *преметнеш*.

Тя седна на стола.

— Тогава ще седна на стола, където ще съм сигурна, че няма да ме оплетеш в интелектуални игрички.

— Мъдър избор.

Рейвън се засмя.

— Все пак ти си една карта.

— Каж ми какво имаш предвид.

— Майка ми гадеше бъдещето с карти „Таро“. Онези картинки за доброто и злото, които разкриват неизвестността.

— Харесваше ли ти да наблюдаваш тези картинки?

— Да. Мисля, че си спомням...

— Какво?

Момичето тръсна глава.

— Смътно... мъгливо е... вероятно е някакъв спомен от сън.

— Сънищата са важни. Ако успееш да направиш асоциации с тези образи, мога да се опитам да ти помогна, да направим някаква смислена връзка.

— За какво говориш?

Реши, че трябва да ѝ обясни.

— Във фройдистката терапия пациентът сам извършва тези асоциации. В юнгианския аналитичен анализ терапевтът често взема участие, особено за да изясни връзките към универсалните образи.

— Радвам се, че няма да се налага да го правя сама. Цяла нощ съм се притеснявала по този повод.

— Искаш ли да разгледаш диапозитиви?

— Порно?

— Колекционирам снимки на сгради, скулптури и картини. Нещо като хоби.

— Добре, щом те кефи.

Изгаси осветлението и спусна щорите.

— Аха! Значи ти си юнгиански секстерапевт.

Разтвори едно пано на стената и включи прожектора за диапозитиви.

— Не, аз съм юнгиански аналитик. Двамата ще разгледаме сънищата ти, ще разучим подсъзнанието ти, но ще навлезем по-надълбоко и ще достигнем под *личното ти подсъзнание*, за да намерим корените в универсалното подсъзнание.

— Корени? Като в Райската градина?

— Този образ е от Стария завет, но ние смятаме свещените градини за архетип.

— Какво значи архетип?

— Образи или дейности, дълбоко вкоренени в човешкото съзнание и преповтаряни от културите на различни общества през вековете.

— Тогава какви свещени градини имаш?

— *Висящите градини* на Вавилон, японските каменни градини *каренсансуи*, будистките градини на насладите *вихара*, индийските градини, които се споменават в не една *сутра*.

— *Кама Сутра*? Този индийски секс наръчник го имаше в библиотеката на баща ми. Различни пози ли ще пробваме сега?

Трябваше да я отклони от сексуалните ѝ алюзии.

— Нека да обърнем внимание на архетиповете, които засягат теб.

— Сещаш ли се за някакви примери за трагична любов? Както е при мен и Алекси?

— Архетиповете на злочестите любовници датират от времето преди Ромео и Жулиета, преди Тристан и Изолда, преди Пирам и Тисба. От гората „Оплетени дървета“ на връх Фуджи, където японски злочести любовници от древността са извършили *шинджу*.

— Точно това е. Алекси и аз сме злочести любовници. *Шинджу* да не би да означава двойно самоубийство?

— Да, Рейвън, но трябва да разбереш, че докато си била в плен, Алекси ти е промил мозъка, за да се обърнеш срещу собствената си държава. От *Муджахидин ал Халк* са направили абсолютно същото, като са те накарали да приемеш исляма. За теб това означава, че ще се превърнеш в мъченик.

— Съгласна съм за *МЕК*, но не и за Алекси. Той ми отвори очите за действителността.

— Нека разграничим действителността от пропагандата.

— В момента ме манипулираш.

— Виж, не съм искал да бъда твой терапевт. Съдът ми нареди, понеже ти каза, че няма да работиш с никой друг лекар.

— И няма да се обърнеш против мен?

— Не. Но ще трябва да прибегна до една необикновена манипулация, наречена мигновена имплозия. Искам да продължиш да гледаш екрана, докато аз сменям снимките една след друга.

— Добре, давай!

Той бързо смени диапозитивите. Отначало се появиха древни гръцки обекти: *храмът на Аполон в Делфи, театърът на Дионисий,*

Форумът.

Никаква реакция. Библейски изображения: *Сътворението на Адам* от Микеланджело от Сикстинската капела, плащеницата на *Йосиф*. Нищо. Но когато показва *Моисей и горящият храст*, тя изкрещя.

— Не искам огън!

Спомни си как тя реагира на барбекюто до мотела. Смени диапозитива с *Огнените конници на Апокалипсиса* от *Откровение*. Тя се извърна.

— Погледни го.

— Не мога!

— Представи си, че се намираш в пламъците.

— Престани.

— Представи си как огънят обгаря полата ти, но не и теб.

— О, господи...

Превключи на картината на *Търнър Седрах, Мисах и Авденаго в огнената пещ*.

— Представи си, че си на тяхно място, заобиколена от пламъци.

— Ще повърна!...

— Не, няма. Това са просто снимки. Ако ги гледаш, без да спираш, скоро ще престанат да ти влияят.

— Защо ме изтезаваш?

— За да те спася от нещо, което е по-лошо от изтезания.

— Не искам повече. Спри!

Той изключи апарата и вдигна щорите.

— За какво си мислеше?

— Не помня.

— Нека да направим асоциации на образите с огъня.

— Не.

— Това са популярни образи от Библията. „Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяр и огън...“

— Помня проповедта на нашия свещеник — каза тя. — Жената на Лот погледнала назад към горящия град и Бог я превърнал в стълб от сол.

— Затова ли се страхуваш от огъня?

— Не искам да се обръщам назад като нея. Стига си солил мозъка ми.

— Нека да продължим.

— Никакви снимки повече на горящи храсти, огнени конници или на каквито и да е други идиотщини в пламъци!

— Нека да започнем по следния начин. Искам да си *представиш* огнени образи. Опитай се да видиш пламъци в собственото си съзнание.

— Как, по дяволите, да го направя?

Кайл се замисли.

— Някога опитвала ли си да заспиш, като броиш овце?

— Разбира се.

— Затвори очи. Все едно се готвиш за сън. После си представи, че всяка овца носи в устата си горяща факла. Преброй ги.

Рейвън склочи пръстите си. Устните ѝ се раздвижиха и тя зашепна:

— Добре. Една, две. — Стисна челюсти. — О, господи! Т-ри... четири. — Раменете ѝ се отпуснаха. — Пет, шест, седем.

На двадесет и пет отвори очи.

— Не мога да повярвам.

— Какво?

— Бях сигурна, че ще полудея. После стана по-лесно. Като си представям огъня, все още настръхвам, но мисля, че бих могла да се справя.

— По този начин ще се справиш. Сега да направим един тест. Истински огън.

Тя стисна дръжките на стола си.

— Друг път!

Кайл отбори чекмеджето на бюрото си, извади свещ и свещник и ги постави върху бюрото. Тя се сви. Той взе една запалка.

— Искам да знаеш предварително, че ще запаля свещта. Наблюдавай я. После се наведи напред и духни пламъка.

— Не мога...

— Нямаме време да се ровим из миналото за причината или причините за пирефобията ти. Но можем да притъпим ефектите чрез повторения. Готова ли си?

Рейвън се поколеба. Той натисна валячето на запалката. Искри. Момичето потрепна. Пробва втори път. Грейна пламък. Тя се отдръпна.

Кайл допря пламъка до фитила на свещта. Пламъкът запраця, после се вдигна нагоре. Момичето затвори очи.

— Погледни го. Вгледай се в пламъка. Издишай. Вдишай спокойно, и отново.

Ако това не проработеше, мигновената имплозия отиваше на кино. Всъщност... Би могъл да каже на съдия Родригес, че не може да я подготви за екстрадиция.

Тялото ѝ се отпусна. Тя духна свещта.

— Браво, Рейвън. Това беше страхотно!

Момичето се усмихна.

— Не, ти си страхотен.

Погледна часовника на стената зад нея.

— Времето ни изтече.

— Какво искаш да кажеш?

— Сеансът ни свърши. Ще се видим пак след два дни.

— Не можеш да ме възбудиш и после да ме оставиш.

Мъжът отиде до вратата.

— Трябва да имаме времеви граници.

Гласът ѝ внезапно се промени. Той я изгледа недоумяващо. Езикът на тялото, както и мимиките ѝ се промениха.

... майната им на границите, не можеш да си играеш с мозъка ми и след това да ме изхвърлиш! нуждая се от теб!...

— Рейвън, бъди разумна.

Очите ѝ се изцъклиха. Огледа се с някакво диво изражение.

... аз не съм рейвън. аз съм ники и говори моето шибано универсално подсъзнание, казваш ѝ да бъде разумна, но ти я изоставяш...

— Не те изоставям, Рейвън. Това е временна пауза на този етап от терапията ти.

... казах ти, че не съм рейвън! тя е седнала в този стол. обърни малко внимание какво ти говоря, копеле такова...

— Контролирай се.

... правя го! първо ѝ подпалвах съзнанието, а после искаш да я оставиш...

— Трябва да разбереш.

... ти разбери това...

Тя грабна от бюрото един нож за писма и го запрати към него. Той се наведе, но ножът рикошира в стената и го одраска по челото. Кайл натисна бутона на алармата. Вратата на кабинета се отвори. Един санитар се втурна вътре и я хвана. Рейвън се извъртя и го перна с лакът в окото. Още двама санитарни се притичаха на помощ. Този път тримата успяха да се справят с нея.

... този копелдашки психиатър ме подпали...

Докато те я държаха, Кайл отвори шкафа с лекарствата и извади спринцовка и ампула с успокоително. Когато заби иглата в ръката ѝ, тя го погледна.

... още от изнасилваческите ти лекарства?...

— Опитвам се да ти помогна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Гласът ѝ омекна.

— Какво става с мен, Марти? Не ме оставяй.

— Не те оставям. Ще продължим следващия път.

След като я изведоха, той взе един диктофон от бюрото си и го включи. Натисна паузата, докато размишляваше известно време. Накрая заговори:

— *Рейвън Слейд. Гранично личностно разстройство. ДСМ код 301.83. Дисоциативно поведение със симптоми на деперсонализация. Също така има симптоми на хистрионно личностно разстройство, 301.50, с индикации на дълбока внушаемост.*

Първият опит за наводняване с образи показва признаци на пиррофобия. Подозирам, че могат да се появят и други фобии.

Проблем: в научната литература се споменава, че мигновената имплозия е много агресивен начин на лечение и обикновено не се препоръчва при пациенти с гранично или хистрионно разстройство. Обаче според неотложността на ситуацията нямам друг избор.

Той въздъхна и изключи диктофона. Ако мигновеното наводняване с образи проработеше, можеше и да я спаси от рендиция. Но му се гадеше от това, че трябваше да я измъчва, за да я спаси от изтезанията.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

От Ашраф, Ирак, до Гибелцат, Германия

Фатима помоли Рашид да я изчака навън, докато се преоблече. Единствените ѝ цивилни дрехи бяха черната пола и бялата блуза, които носеше, когато побягна от Атинската психиатрия. Бяла блуза, черни чорапи и черни обувки с токчета. Дрехи, които безнравствените американки използваха, за да възбуждат мъжете.

Тя приглади маслинозелената си униформа и я закачи в гардероба. Нямаше търпение да я облече отново, веднага след тази мисия. План А: ако успеят да засекаат антракса, преди Алекси да го е взел от Кент, Охайо, тогава *МЕК* ще погледне благосклонно на предложението на Пентагона. Ако Алекси вече го е взел, тогава следва план Б: ще сътрудничат на тайните бойни отряди на *17Н* в провеждането на операция *Драконови зъби*.

За разлика от генерал Хасан, тя не вярваше на полковник Рашид Омар. Имаше малка вяра в предложението на Пентагона, че ще защитят *Муджахидин ал Халк* след повторното нападение на САЩ над Ирак. Не вярваше на Рашид не само защото бе сунит, но защото по принцип не вярваше на западните политици и бизнесмени капиталисти. Нефтът на Близкия изток смазваше колелата на Америка и нефтените магнати щяха да предадат абсолютно всеки, само за да победят.

Отвори шкафчето си, бръкна под резервното одеяло и извади метална кутия. Отвори я, избута настрана медалите си и извади ампула с прахообразно вещество. Сложи я в дамската си чантичка. Рашид бе директната връзка на *МЕК* с Пентагона. Може и да успее с помощта на арсеника да ликвидира тази връзка.

Излезе навън, той вече беше зад волана и тя седна на седалката до него, но колкото се може по-надалеч. Рашид спря пред поста на караула и показа на часовия пропускателните си документи.

— Влязъл сте в Ашраф сам. Коя е тази жена?

— Висш офицер от *МЕК*, дегизирана за тайна мисия.

Часовият козирува и дръпна един лост. Порталът се отвори.

— Благодаря ти, че не разкри самоличността ми — каза тя, докато преминаваха покрай контролно-пропускателния пункт.

Той гледаше напред.

— Нямаше никакъв смисъл да събуждаме любопитство.

— Оценявам предпазливостта ти.

Рашид бръкна в джоба си и извади пакет цигари. Предложи й, но тя отказа. Запали със златна запалка и дръпна дълбоко.

— Тези неща убиват — каза тя.

— Както и антракът за масово поразяване.

Фатима се вторачи в него.

— Знаеш с какво оръжие разполагаме?

— Разгадах втората гатанка. Четиристишието *КАКВО* от пророчествата на Тедеску.

— Не ти вярвам. Твърде неясно е.

— Разшифровах го. Слушай.

КАКВО

*В нашите тунели надалеч чакат
семена за бавен крах,
за да накажат всички кръстоносци, Иншаллах.
И Светите бойци се присъединяват
към нашите братя,
за да хвърлят влакната на стригачите,
които им пратя.*

— *Муджахидин ал Халк са Светите бойци, присъединяващи се към марксистките си другари от 17Н. Семената за крах в тунелите надалеч са биологическото оръжие в тунелите на МЕК, което ще се използва, не срещу Иран, а за да се накажат американските християни.*

— Как разбра, че става въпрос за антракс?

— Стригачите на овце и сортировачите на вълна често влизат в контакт с натурален антракс и трябва да бъдат ваксинирани. Наричат го болест на сортировачите на вълна.

Охо, значи той е умен. Но недей да повдигаш самочувствието му с ласкателства.

— Било ти е лесно, защото си се криел между нас, както се казва, и си слухтял.

Той вдигна рамене.

— Просто казах, че не беше трудно.

— Твоите хора успяха ли да разгадаят първото и третото четиристишие — КЪДЕ и КАК?

— Само известна част от КЪДЕ. Трите града, но не и точната цел в третия. Последната пророческа гатанка — КАК — си остава, както беше казал Уинстън Чърчил, „гатанка, обвита в мистерия и скрита в енигма“.

Ставаше все по-трудно да го мрази. Не само че беше красив, но и интелигентен. Не можеше да повярва, че той пробуждаше в нея симпатия и... може би отдавна заспали чувства.

Фатима потъна в мълчание — нямаше доверие на езика си. Внезапно тя се огледа.

— Това е кюрдска територия! Защо сме тук? Ако пешмергите ни хванат, сме мъртви.

— Успокой се — каза той. — Те са приятели на Америка сега. Кюрдистан, Иран и Израел са единствените държави от Близкия изток, които използват жени за войници. Ако Пентагонът убеди Държавния департамент да извади *МЕК* от терористичния списък, ще станат и ваши съюзници.

— *Иншаллах*.

— Да, ако Бог позволи.

Докато паркираха до една къса писта, тя забеляза самолета.

— По този начин ли измъкна Рейвън?

— Не мога да ти отговоря за това.

Двама мъже с маски се приближиха до колата им.

— Не се плаши, когато ти сложат качулка — каза Рашид.

Тя трепна, щом усети качулката да се нахлузва на главата ѝ.

— Разваляте ми прическата.

Зад маската се чу смях.

— Нямаме фризьор на борда, но ако искаш, аз ще ти оправя плитките.

Мъжът се пресегна, за да ѝ помогне да излезе от джипа. Тя отблъсна ръката му.

— Не ме докосвай.

— Добре. Но не ме обвинявай, ако се спънеш.

Жената се поколеба, след което хвана ръката му.

— Извинявай. В нашата култура е дълбоко вкоренено отвращението към допира на чужди мъже.

Той я хвана за ръка, а после я прегърна през кръста. Докато ѝ помагаше по стълбите към самолета, ръката му я докосна по гърдите. Нямаше смисъл да вдига скандал. Явно това очакват американските жени. Заслужават всичко онова, което им се случва.

Вратата се затвори. Рашид свали качулката ѝ.

— Искаш ли да седнеш до прозореца?

— Предпочитам да съм до пътеката.

Пропусна го да мине пръв, за да не се допрат после краката му до нейните. Фатима седна със стиснати колене.

Като изглежда вцепенената ѝ поза, Рашид подхвърли:

— Помни, че съм мюсюлманин. Никога няма да те обидя.

— Мислех, че за разлика от шиитите, сунитите не са много внимателни към женските чувства. Също като американците, те смятат жените за роби, които стават само за секс и за раждане на деца.

Той се усмихна.

— Ами, след като имам двойно гражданство, американско и иранско, тогава трябва да съм двойно по-голям сексманиак.

Чувството му за хумор наистина ѝ бе приятно. Не само че бе красив. Беше мюсюлманин.

— Тогава към кого си лоялен?

— И към родината, и към секса. Ами ти?

Тя усети топлина в бузите си. Ревът на двигателите ѝ спести необходимостта от отговор. Самолетът набра скорост по пистата и се издигна. Колесникът се прибра. Коленете ѝ се отпуснаха. Реши да смени темата.

— В Съединените щати ли си роден?

— Родителите ми са емигрирали от Иран, след като вашите студентски групи поведоха атаката над американското посолство. Майка ми е била бременна с мен и ме е родила в Ню Йорк.

— И оттам идва двойното гражданство.

— Официално. И все пак, колкото и да мразя да слагам тире на самоличността си, смятам се за мюсюлманин-американец.

— Аз също имах американско гражданство. Съпругът ми беше американец от ирански произход. Но понеже за членовете на *Муджахидин ал Халк* браковете са забранени, трябваше да се разведем.

— И сега е част от мъжкия персонал в Ашраф?

— Беше толкова огорчен от насилственото ни разделяне, че емигрира. След като не можа да влезе повторно в Иран, отиде в Сирия и се присъедини към Партията на Бога.

— *Хизбула*? Още ли е там?

Челюстта ѝ се стегна.

— Когато неговата група бомбардира казармите на американските военноморски корпуси в Бейрут, той бе превърнат в мъченик.

— Значи е заслужил седемдесетте и двете си девици в рая?

Тя се извърна.

— Извинявай. Прости ми за глупавата шега. Деца имате ли?

Ставаше ѝ трудно да диша. Не мисли за дъщеря си. Не говори за нея. Толкова е глупаво да изпитваш съжаления за миналото. Но думите излязоха от устата ѝ, преди да успее да сдържи езика си.

— Момиченце. В допълнение към разводите, от *МЕК* ни накараха да се разделим с децата си. Дъщеря ми живее при родителите ми в Америка. Вече трябва да е в колеж.

— Много...

— Не ме съжалявай. Посветих живота си на нашия лидер и на каузата ни. Твоят живот на какво е посветен?

— Аз съм военен разузнавач. Какво мислиш?

— Може да си двоен агент. Поставяш капан за муджахидините и след това докладваш на Саддам.

Рашид се засмя.

— Може също и да бъда първият мюсюлманин, стъпил на Луната, очакващ затъмнението, което ще предшества появяването на Дванадесетия имам, който идва, за да възстанови халифата.

— С всичко ли се подиграваш?

— Само с абсурдното.

— Не ми говори повече. Изморена съм. Трябва да поспя.

Сънува дъщеря си. Нахид.

Спускащият се със скърцане колесник на самолета я събуди.

— Къде сме?

— В германското въздушно пространство.

— *Германия?*

— Ще кацнем на военното летище в Гибелщат и оттам ще се качим на един „С-5 Галакси“ до Щатите.

— Къде ще ни остави?

— На военното летище „Хънтър“, близо до Савана, Джорджия. Оттам ще взема кола под наем и ще се повозим до Кълъмбъс, Охайо. На следващата сутрин ще отидем до държавния университет „Кент“, за да пресечем доставката на антракса.

— Ами ако Алекси Коста вече го е взел?

— Тогава ще го проследим и ще се опитаме да го заловим.

— И ако не успеем да го спрем?

— Ще уведомя Министерството на вътрешната сигурност и те ще повишат нивото на опасност на код „червено“.

— Ще имам ли време в Гибелщат да си купя дрехи?

— Разбира се. Ще можеш да пазаруваш в безмитния магазин на военните. Полетът за Савана е чак в седем. След като стигнем там, ще наема кола за пътуването на север.

Безмитният магазин бе пълен с дрехи за жените на военните. Рашид я изчака до пробната, докато мереше различни рокли. Избра си четири, мърморейки с отвращение по повод вкуса на американките. Чак когато огледалото от три части я отрази в черната рокля без ръкави, тя се спря, за да се полюбува на себе си. Разплете черните си плитки и остави косата си разпусната. Военният живот бе направил тялото ѝ стройно и стегнато. Колко жалко, че не можеше да вземе тези дрехи в Ашраф. Излезе от пробната в черната рокля и на високи токчета.

Рашид гледаше изумено. Ноздрите му се разшириха.

— Толкова си прекрасна. — После се обърна. — Извинявай, не трябва да ти говоря по този начин.

Точно както предполагаше, явно привличаше Рашид. Тя усети как сърцето ѝ заби учестено. Когато той спомена, че ще тръгнат от Кълъмбъс на сутринта, за да отидат до Кент, това означаваше, че ще

прекарат предната вечер в хотел... В една стая или две отделни? За първи път, откакто се бе присъединила към *Муджахидин ал Халк*, тя се възмути от тяхната лидерка в изгнание в Париж, щастливо омъжена и в същото време задължаваща жените в Ашраф да си остават целомъдрени.

Е, сега тя не се намираше в Ашраф.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уейбридж, Охайо

Рейвън прекара език по напуканите си устни. Отвори очи. Опита се да стане, но чаршафът бе здраво стегнат около тялото ѝ. Защо санитарите в лудниците винаги я завързваха? Какво бе направила този път?

Имаше само един начин да се почувства истинска. Под чаршафа задраска с нокти по стомаха си. По-дълбоко. По-силно. Разкъсваше кожата. Миризмата на кръв се процеди през завивката. Беше хубаво да си отново себе си.

Чу вратата да скръцва. Натенсън я гледаше.

— Хари, ела! Лудата пак започна!

— Добро утро, сестра. Кога е следващият ми сеанс с Марти? — запита тя.

— Ще се видиш с д-р Кайл, когато си спокойна и си в състояние да се контролираш.

— Сега съм добре.

Натенсън я огледа от горе до долу.

— Ще видя кога д-р Кайл може да те вмъкне в графика си.

— Обади му се. Сигурна съм, че веднага ще иска да се видим.

— Наистина ли? — Тя взе телефона си. — Ако престанеш да си раздираш кожата, ще видя какво ще каже той.

Рейвън ѝ се изплези.

— Ако искаш, го отхапи. Не ми пука — подметна през рамо сестрата. — Може би тогава ще млъкнеш.

Натенсън се свърза с д-р Кайл, намръщи се и затвори телефона.

— Ще те приеме сега. Отложил е обяда си.

— Казах ли ти...

Лицето на медицинската сестра се зачерви. Тя натисна копчето на интеркома и нареди:

— Санитар Хари Нютън да се яви в стационара.

След малко санитарят дойде и помогна на Натенсън да разхлаби чаршафа.

— След като се измие и облече, я отведи в офиса на доктор Кайл. Погрижи се да не се разхожда наоколо.

Докато Хари Нютън я водеше по коридора, тя забеляза как ѝ хвърли бърз поглед и дискретно облиза устните си. Може би беше санитар-вампиr, възбуден от миризмата на нейната кръв?...

— Не мисля, че е правилно сестра Натенсън да казва, че си глупав, Хари. Ти очевидно си много интелигентен. Чух я да казва на една от другите сестри, че ставаш само да водиш лудите насам-натам. Не трябва да говори така зад гърба ти. Само да не се разбира, че си го чул от мен.

— Мерси. Устата ми е заключена! — и той направи знак пред устните си.

Той се усмихна и Рейвън разбра, че е намерила първия си съюзник в университетската болница.

Отведе я до офиса на Кайл. Рейвън си напомни, че трябва да остане спокойна и да се владее. И да не отблъсква психиатъра.

— Извинявай, че попречих на обяда ти, докторе. Благодаря, че ме прие.

— Няма проблем. Без това не бях много гладен. — Той се облегна назад. — Разбирам колко ти е трудно.

— Само за информация да ти кажа — не мисля, че е редно сестра Натенсън да твърди, че след като Юнг е бил расист, симпатизиращ на нацистите, то тогава и ти сигурно си такъв.

— Някои противници на Юнг казват тези неща, но не е била негова вината, че Хитлер е използвал концепцията за расовото съзнание, за да оправдае така наречената арийска раса.

— Знаех си, че Натенсън греша. Ти не си от онези психиатри, които вярват в такива неща.

— Знаеш ли коя си днес?

Тя закри очите си с ръка.

— Не съм много сигурна. Това означава ли, че съм луда?

Кайл въздъхна.

— Това е нещо, което трябва да установя — за пред съда.

— Ами, понякога чувам две имена — Ники Аптерос и някоя, с името Рейвън Слейд.

Той се облегна на лактите си върху бюрото и се наведе напред.

— И коя от тях разговаря сега с мен?

— Рейвън. Поне така си мисля.

— Кое те кара да си го мислиш?

— Ники е тази, която иска да спи с теб.

— Рейвън, преди да продължим, ще трябва да изясним нещо.

Границите са много важни. Не можем да ги нарушаваме.

Момичето кимна.

— Между държавите, нали?

— Между пациента и терапевта.

— Ох...

— Какво чувстваш в момента? — попита докторът.

— Тъга. Майка ми бе разстроена, когато близначката ми умря и аз се родих. Тя знаеше, че баща ми иска момче. Може би затова съм постоянно депресирана. Депресията наследява ли се?

— Някои изследователи твърдят, че може би склонността към депресия е наследствена.

— Ти си сексист, също като баща ми.

— Аз не съм баща ти.

— Всичките мъже психиатри са еднакви — вдигна рамене тя. —

Ще ме предадеш ли в съда?

— Трябва да кажа на съдията какво мисля. Ако успея да я убедя, че се нуждаеш от лечение в психиатрия, тогава може би няма да одобри екстрадицията ти за Гърция.

— Ще ти повярва ли?

— Нареди ми да използвам мигновена имплозия.

— Какво е това?

— Помниш ли, когато ти показах онези снимки с огъня? Това беше част от терапията.

— Да бе. Обзалагам се, че това казват всички садисти на жертвите си.

— Аз не съм садист, Рейвън. Това е единственият начин на лечение, за който имаме време. Преди го наричаха *наводняваща терапия*. Пациентите се „наводняват“ с образи, които показват техните най-големи страхове. Отново и отново, докато тези неща изгубят доминиращата си сила над съзнанието.

— Точно като пламъците, които убиха Клечката.

— За какво говориш?

Рейвън му описа атентата в Пирея.

— Мисля, че трябваше да умра тогава.

— Но кой наистина е бил там? Ти била ли си?

— Не знам.

— Това ще ни помогне. След като не знаеш коя си, съдийката най-вероятно ще отсъди, че не си в състояние, подходящо за екстрадиция.

— Благодаря ти, че ми каза. Значи няма защо да се бърза?

— Съдийката определи краен срок за лечението, преди да отсъди.

— Знам, че в Америка процесите са публични. Ако Алекси присъства, ще помисли, че съм го предала.

— Това не е процес, а изслушване. В интерес на националната сигурност процесът ще се проведе при закрити врати.

— Той пак ще ме открие и ще ме изтезва, за да му кажа някакви неща, които не помня.

— Поисках да ши бъде осигурена по-сериозна охрана.

— Наистина ли? Дай да те прегърна.

— Границите, Рейвън!

... майната им на границите...

— Следващия път ще говорим за това.

... говоря и чакам... говоря и чакам... все едно и също. вече ми писна да говоря. какво ще кажеш за малко екшън?...

— Сеансът свърши, така че можем да прекратим говоренето.

... не! сега аз съм наред, не ме отпращай...

— И друг път сме говорили за това. Има правила и ограничения.

Той натисна бутон върху телефона си.

— Хари, придружи пациентката обратно до отделението. Свършихме за днес.

— Мразя те, Марти. Не ме отпращай.

Хари я заведе до стаята ѝ. Тя му предложи да влезе при нея, но той поклати глава и я заключи. Когато си тръгна, тя издърпа чаршафа от леглото си и започна да го накъсва на ленти. Сетне ги върза една за друга и уви единия край за врата си. Къде можеше да завърже другия

край? Освен мивката и тоалетната, стаята бе празна. Нямаше никакви тръби или стърчащи лостове. Трябваше предварително да провери.

После се загледа в отвора на вентилацията. Можеше да го завърже на решетката. Двойно завързване на лентите на достатъчно късо разстояние, за да успее да се обеси. Тя се качи на леглото и завърза свободния край за едно от ребрата.

Някой ѝ беше казал, че мъжете изпитват много силен оргазъм, когато ги бесят. Дали и при жените е същото?

... готова или не, идвам...

Вратата изведнъж се отвори. Хари и още един санитар влетяха в стаята и я смъкнаха долу.

... тялото си е мое, животът също. нямате право да ме спирате, имам право да сложа край на страданията си...

Тя взе чаршафеното въже и излязоха. Тя се отдръпна от вратата и се огледа. Нищо.

... добре тогава, двете ще се удавим...

Застана на колене и пъкна глава в тоалетната чиния. Но щом в носа ѝ навлезе вода, главата ѝ сама се вдигна.

... нищо не мога да направя както трябва, безполезна съм, за нищо не ставам... само ако можех да отлетя, но те ми отрязаха крилата... не е честно, богинята на победата принадлежи на всички хора... победа за хората, за хората, от хората, над хората, в шпионката... шпионката от фройд ли идва? фройд носи ли нашийник? кой се страхува от големия, лош вълк? бабо, каква голяма глава имаш! духай ми! кой стои гол до вратата?...

... как мога да се видя без огледало? това може да означава само, че ще трябва да унищожжа рейвън, за да ме заобича алекси...

... ако кучката натенсън ме заведе отново да си взема душ, ще си прасна главата в плочките и ще съм свободна да прекарам останалата част от живота си с него...

Тази мисъл я направи толкова щастлива, че тя се ухили на Натенсън.

— Благодаря ти, че си толкова добра към мен. Наистина имам нужда да си взема един душ.

— Значи сме малко дяволити днес?

— И ти ли? На никого няма да кажа.

Натенсън поклати глава.

— Хайде, трябва да те измием.

Рейвън се сви от страх.

— Не искам никой да ме докосва!

— Знаеш ли, вместо душ мисля, че имаш нужда от вана.

— Една хубава и гореща вана ще ми оправи нервите.

— Баните са натам.

Сестрата я заведе до една стая с вана, върху която имаше полиетиленово покривало с дупка в средата.

— Дамата има нужда от успокояване на нервите, момчета. Хайде във ваната.

— Наистина ли е нужно? — попита Хари.

— Не ти решаващ.

— Не съм толкова глупав, колкото си мислиш. Тя е психичноболна. Защо я наказваш?

Гласът на Натенсън стана остър.

— Хари, ако напиша лоша препоръка, никога няма да си намериш сваятна работа.

Той се натъжи. Дватамата с другия санитар я вдигнаха и я вкараха във ваната.

— Няма нужда да ме напъхвате. *Искам само да се изкъпя.*

— Видя ли? Тя сама иска — каза Натенсън.

Промушиха главата ѝ през дупката на покривалото.

— Пригответи се, Рейвън.

Другият санитар завъртя крана. *Ледена вода!* Като онзи път, когато Алекси я изкара от килера и я изкъпа със студена вода.

Медицинската сестра се засмя, вдигна полиетиленовото покривало и изсипа вътре кофа с натрошен лед.

— Х-хари, ще замръзна. Спаси ме!

Раменете на Хари увиснаха и той поклати глава.

Рейвън стисна тракаците си зъби. Затвори очи. Стисна силно и устните си. И след това припадна.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кайл нахлу в отделението.

— Натенсън, не съм давал разрешение за студеношокова терапия.

— Като старша сестра на това отделение, получавам инструкциите си от директора на клиниката Харолд Ънгър, не от вас.

— Трябваше да ме уведомите.

— Оставих ви съобщение на бюрото. Д-р Ънгър каза, че Рейвън трябва в понеделник да бъде в съда и не бива да е упоена. Електроконвулсивната шокова терапия или ледената вана бяха единственият възможен начин да я успокоим. Тъй като нито един лекар нямаше как да дойде за толкова кратко време, реших да приложа ледената баня.

— Не можахте ли да изчакате?

— Д-р Ънгър каза, че Министерството на вътрешната сигурност притиска съдията да се ускорят нещата.

— Добре — отстъпи Кайл. — Извинявам се за сприхавостта. Работили ли сте преди с пациенти, страдащи от гранично разстройство?

— Да, и се моля на Бога тя да ми е последният.

— Може би ще ви е от полза, ако разберете, че нейното психично разстройство включва и дисоциация.

Натенсън го гледаше студено и непоколебимо.

— Все пак леденошоковата баня може да ѝ е помогнала да дойде на себе си.

Погледът ѝ му подсказа, че Рейвън бе успяла да настрои сестрата срещу него. Е, да, разделяй и владей — вечното мото на пациентите с гранично личностно разстройство.

Когато се върна в офиса си, секретарката му подаде някакъв правен документ.

— Търсеха ви.

Кайл се зачете. Призовка да се яви в съда в понеделник в девет сутринта. Затвори вратата и телефонира на Брус Колман.

— Току-що получих призовка.

— Готов ли си да свидетелстваш?

— Следобед имам още един сеанс с нея и тази вечер ще трябва да си подреда мислите.

— След като ще се изправяш пред съдия Родригес, тогава хубаво си „подреди патиците“^[1].

— Искаш да кажеш гарваните, нали?

— Да, и тях също.

В три часа Хари доведе Рейвън в офиса. Тя гледаше подозрително, но като цяло бе спокойна.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Добре, предполагам.

— Искам да опитаме нещо различно днес. Ти ми каза, че майка ти е гадаела бъдещето с карти Таро.

— Спомням си, че ти го казах, но не си спомням тя да го е правила.

Психиатърът бръкна в чекмеджето.

— Имам карти Таро.

— Ти си като фокусник, който изважда различни интересни неща от джобовете си.

Кайл се поколеба за момент. Поредната сексуална задявка? Не реагирай. Той разпръсна картите с картинките нагоре.

— Това тесте е различно от другите. То е старо и има необикновени картинки. — Кайл ги размеси като опитно крупие. — „Ключовите“ карти са най-интересни. *Магьосникът, Глупакът, Отшелникът, Колелото на късмета, Обесеният.*

Рейвън закри гърлото си с ръце, сякаш предпазвайки се от нещо страшно, после взе една карта, наполовина закрыта от другите. Ръката ѝ трепереше.

— Дай да я видя.

Момичето поклати глава.

— Важно е да знам коя карта те разстрои. Дай ми я.

Тя я смачка и я хвърли, като почти го уцели в окото.

Психиатърът вдигна картата. На една скала се извисяваше *Кулата*, уцелена от светкавица. Пламъци бликат през покрива. Падащи от прозорците хора, други скачащи от върха на кулата.

Лекарят въздъхна.

— Мисля, че достигнахме до фазата, в която можеш да се справиш с изображенията на огън.

— Не е от огъня. — Очите й се насълзиха. — Не мога да гледам.

— От светкавицата тогава?

Поклати отрицателно глава.

— Помогни ми, за да ти помогна. Скачащите хора?

Момичето стисна устни.

— Кажи ми.

Рейвън посочи центърът на картата.

— *Кулата*.

— Добре, с какво я свързваш?

— На висока скала е.

— И на какво ти напомня скалата?

— Бях дубльорка на Фей Дънауей в *Ад под небето*. Припаднах на снимачната площадка. Не мога да понасям височини.

— А сега направи свободна асоциация.

— Не се сещам за нищо.

— Защо истинска кула, стояща на голяма височина, те плаши?

Тя затвори очи.

— Лудницата в Уейбридж, където баща ми ме вкара за първи път.

— Да, там има кула. Какво си спомняш?

— Част от гатанка. *Ветровитата кула*.

— С какво свързваш *ветровитата кула*?

Очните й ябълки се завъртяха нагоре, като остана да се вижда само бялата им част.

— Кара ме да се сещам за майка ми.

Не бе очаквал това.

— Продължавай.

— Мисля, че й казах нещо за баща ми. Тя побесня. Хвана ми ръката и ме завлече до парапета. О, господи! Дърпа ме към ръба. Казва ми: „Светът е жестоко място. Хайде да отидем при сестра ти в рая“. Стиска ме за китката. Иска да скоча с нея. Аз се дърпам. Тя се протяга

да ме хване, губи равновесие и я гледам как полита от кулата. Пада върху скалите. Тялото ѝ се търкулва надолу.

— Тази травма е довела до страха ти от височини.

— П-предполагам.

— Знаеш ли какъв е медицинският термин за страх от височини.

Момичето поклати глава.

— Първата част идва от името на скалата, върху която е издигнат Партемона — Акропола. Акро...

Рейвън се втренчи в него.

— Като акробат?

Той се засмя, като си представи себе си как се полюшва върху високо издигнато въже.

— Да, акро, от гръцкото акрос, което означава връх. Страхът от височини се нарича акрофобия. Самоубийството на майка ти и заплахата да загинеш са били толкова травмиращи, че си ги скрила зад образа на ветровита кула. Създала си страх от височини.

— Нали няма да ме лекуваш с височини?

— Първо образите. Айфеловата кула. Наклонената кула в Пиза. Изглед от върха на „Емпайър стейт билдинг“. Ще направиш възстановка на сцената от *Ад под небето*. После ще се качиш с мен на покрива на болницата.

... как ли пък не...

Рейвън се пресегна и с един замах помете всичко — документи, хартии и моливи — от бюрото му на пода.

... ако искам да се издигна, ще се надрусам...

Кайл натисна бутона. Хари се появи и я изведе от стаята.

Щом остана сам, д-р Кайл извади диктофона. Включи го и го спря. После го пусна отново.

— Втората фобия на Рейвън се появи. Акрофобия. Свързана е с опита на майка ѝ да извърши двойно самоубийство, като я накара да скочат от парапета на лудницата в Уейбридж. Изпитва заблуда, че е на снимачната площадка на филма „Ад под небето“. Ще е много трудно, а може би и невъзможно, да я десенсибилизирам чрез мигновена имплозия, като използвам снимки или зрителни образи. Трябва да намеря някакъв друг начин.

Той дълго остана загледан в картите Таро върху бюрото. После ги прибра обратно в чекмеджето.

Освен смачканата карта, с която го бе замери́ла. *Кулата*.

[1] Идиом, означаващ, че човек трябва добре да се подготви за предстоящо изпитание. — Бел.прев. ↑

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

От Савана, Джорджия, до Кълъмбъс, Охайо

Фатима можеше свободно да се заглежда в профила на Рашид по време на продължителното пътуване с червения ягуар. Той се държеше като изискан джентълмен, но косите му погледи от време на време издаваха очевидния му интерес. Тя осъзна, че натиска с два крака несъществуваща спирачка пред седалката си.

Преди всичко, трябваше да остане непоколебима пред собствените си желания. Впечатли се от професионализма, с който Омар успя да събере информацията във военната база „Хънтър“. Проследиха пратката от мексиканската граница до Тексас, после от Браунсвил с влак до Кълъмбъс, и след това до Кент. Предполагаше къде може би е отишъл Алекси, но засега го запази за себе си. Ако Алекси вече е взел антракса, той ще издири Рейвън, за да научи останалата част от пророчествата на Тедеску.

— Трябва да си починем, преди да се доберем до Кент — каза Рашид. — Нищо повече не можем да направим тази вечер. Нека да си вземем хотел и да отпочинем.

— Беше грешка от моя страна да изпращам антракса толкова рано.

— *Отиде си денят като ветреца ухаен* — издекламира Рашид — *от нашия живот, премина в друг — безкраен...*

— *Но докато съм жив, не ще се разтревожа за миналия ден, за утрешния — таен* — завърши тя.

— Значи и ти обичаш „Рубайят“?

— Разбира се — отговори тя. — Аз също съм от Персия.

Излезе от магистралата и зави към хотел „Уестин“.

— Ще си вземем две хубави стаи...

Тя сложи ръка на рамото му.

— Няма нужда да се пилеят пари. И една стая ще е достатъчна.

Усети как мускулите на ръката му се стегнаха.

Вътре в хотела, тя леко се дръпна настрана, докато той ги регистрираше на рецепцията. Когато влязоха в стаята, Фатима се приближи към прозореца да погледне, в това време пиколото показваше на Рашид апартамента.

— Ако се нуждаете от нещо, нашият румсървис е безупречен.

Омар подаде на момчето бакшиш.

— Донесете ни бутилка от най-доброто ви шампанско.

Когато пиколото излезе, тя изви вежди:

— Мюсюлманин, който пие алкохол?

— Само при този специален случай.

— Такова разточителство, но предполагам, че ще го впишат в командировъчните ти.

— Имам картбланш. — Той сложи ръката си на рамото ѝ. — За теб, всичко.

Фатима се отдръпна.

— Не бързай, полковник Рашид.

— Защо? Вече сме в Западния свят.

— Дай ми време да помисля.

— Добре, майор Фатима. Когато си готова.

— Трябва да използвам банята и да се приготвя — каза тя.

Някой почука на вратата. Тя подхвърли:

— Това вероятно е шампанското ти.

— *Нашето* шампанско.

Фатима взе душ, после си облече нощница. Един халат щеше да е далеч по-съблазняващ, но не се сети да купи от безмитния магазин на военните. Когато излезе от банята, той вече бе в леглото. Отметна завивките и ѝ направи знак да легне при него. Фатима седна на ръба.

— Няма да има секс, полковник Рашид.

Той се наведе напред и се притисна до рамото ѝ.

— Оххх...

Знаеше как да възбуди една жена. Сигурно е бил с много.

Целуна я по врата.

— Оххх.

— Тъкмо започвам мисията си.

С едната си ръка я хвана за лявата гърда, докато другата се провря между краката ѝ.

— Не — прошепна тя.

Езикът му се плъзна между устните ѝ. Тя се отдръпна.

— Не... не... не...

Никога досега не се беше чувствала по този начин, дори и с починалия си съпруг. Сега се усещаше изпълнена с електричество. Само да не припадне. Той я издърпа по-близо. Да го спре ли? Все още не. Можеше да го спре по всяко време. Западните жени казват, че ако казваш „НЕ“, тогава това се смята за изнасилване. Как би могла да носи отговорност за обета си за непорочност, ако той я изнасили?

Тогава той проникна в нея.

— Казах не... не... не...

Но той я доведе до състояние, до което никога преди не бе достигала. Тя цялата изтръпна.

— Не... спирай — каза тя, вкарала език в ухото му. — Не... *спирай!* Ох, не... не... спирай.

Когато Рашид се отдръпна, видя, че тялото ѝ продължава да вибрира.

Той се запъти към банята. Фатима се изправи с мъка на крака и отиде до масата. Наля шампанско и на двамата. После бръкна в чантата си за ампулата. Изпразни половината от арсеника в чашата му. Останалото ще запази за Рейвън.

Когато мъжът излезе от банята, тя му подаде чашата и вдигна своята за наздравица.

— За успешната мисия.

Рашид се усмихна.

— Секът ме кара да ожаднявам.

Надигна чашата и я пресуши.

Тя остави своята на масата, без да отпие.

— Няма ли да пиеш?

— Аз съм мюсюлманка. Не пия алкохол.

Очите му се разшириха. Чашата затрепери в ръката му.

— Също така — продължи тя — съм дала обет за целомъдрие.

— Тогава как, по дяволите, наричаш това, което направихме...?

Мъжът изпусна чашата. Закашля се и се задави. Лицето му почервения. Голото му тяло се строполи на пода.

Тя изчака, докато престана да се движи.

— Свършихме — промълви тя, — тъй както обичаният поет завършва своя „Рубайят“:

*За сбогом искам само чаша —
от близки или от врази!
С рубина си тя ще обагри
пролените от мен сълзи.*

Изми изпуснатата чаша и я постави обърната върху подноса.

Влезе под душа и се изтърка със сапуна от глава до пети. Остави вдигащата пара вода да я облее по лицето, гърба, гърдите, после излезе от кабината и енергично се подсуши с хавлията. Облече се и се завъртя в посока към Мека. Обърна длани нагоре, застана на колене и се протегна напред с ръце, сочещи към светите места.

— В името на Аллах, всемилостивия, милосърдния...

След като свърши седемдесет и втората сура от Корана, прибра нещата си в чантата и извади от джоба на панталона му ключовете на наетата кола. Точно сега видът на голото му тяло някак я оскърбяваше. Фатима го покри със завивката от леглото, изгаси осветлението и закачи от външната страна на вратата табелка с надпис „Не безпокой“.

Беше му казала *Не* няколко пъти. Щом той продължи, вече бе изнасилване. Тя уби сунит изнасилвач при самозащита. Според точно тълкуване на шериата, макар и изнасилена, тя трябва да бъде пребита с камъни и погребана жива. Но не бе нарушена клетвата ѝ за целомъдрие към *Муджахидин ал Халк*.

Направи го, за да отреже връзката на *МЕК* с Пентагона. Той бе шпионин, следователно измяната се смяташе за честна игра. Използва техниките на Мата Хари, за да го примами в кацата с меда.

Сега ще отиде до университета в Кент, за да провери дали Алекси се е сдобил с антракса. Двете с Нахид поддържаха връзка чрез електронната поща, но не бе я виждала, откакто водачите на *МЕК* издадоха заповед децата да бъдат отпратени. Очакваше с нетърпение да прегърне дъщеря си.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кълъмбъс, Охайо

Кайл напусна болницата с Рейвън и докато вървяха към колата му, внимателно я придържаше над лакътя.

Прошепна на един от полицаите да ги последва. Настани я на седалката и щом седна зад волана, заключи и двете врати. Нямахше смисъл да рискува тя да скочи в движение.

— Ти си добър с мен, Марти.

Сложи главата си на рамото му.

— Рейвън, отдръпни се, ако обичаш.

— Върви по дяволите!

Завъртя се към прозореца, но докато преминаваха по моста над река Охайо, тя силно го стисна за ръката.

Той рязко натисна спирачката.

— Сега какво?

— Ето я ветровитата кула, от която майка ми се опита да ни убие и двете.

Видя я как се взира нагоре към парапета на високата викторианска готическа сграда. Припомни си, че още първия път, когато минаха покрай сградата, тя се разстрои. Време беше да я успокои.

— Заключиха лудницата и заковаха прозорците — мина доста време.

— Защо? — погледна го тя с детски очи.

— Затворена е през последните две години поради съдебни спорове за земята, върху която е построена. Университетът има намерение да я събори и да построи на нейно място изследователски център. Една корпорация обаче иска на терена да издигне жилищен комплекс с голф игрище.

— Не! Не трябва да я разрушават! Майка ми е там долу!

Колата премина надлеза.

— Явно обаче ще остане заключена, докато бъде разрушена.

— Не е редно да се прави това, докато мъртвите са все още там.

— За духове ли говориш?

— Говоря за тялото ѝ в гробището на лудницата, долу, в дефилето. Повечето от гробовете имат номера вместо имена. Те не трябва да се превръщат в номер на дупки за голф наред окосените поляни.

— Ааа...

— Да.

— Елементарно, д-р Кайл. Тя е погребана там.

Може би мястото е добро за имплозия. Нека да отиде пак там, където травмата ѝ е отключила акрофобия.

— Имаме време. Нека да отидем и да разгледаме.

— Не мога. Кулата. Скалата.

— Нямам предвид горе. Каза, че майка ти е погребана долу, в гробището. След като вече установихме причината за страха ти от височини, ще стоим долу. Просто ще посетим гробището.

— Обещавах ли?

— Имаш думата ми.

Той зави по тесен път, който премина в пътека, засипана с чакъл и след това се превърна в черен път.

— Гробището е зад лудницата — каза момичето.

Кайл спря колата. Рейвън го последва колебливо, загледана в земята. Върху всяка надгробна плоча имаше различен номер. Тя посочи.

— Там.

Сред номерираните гробове Кайл видя един, на който бе изписано:

АН СЛЕЙД

1951–1992

обичана съпруга и майка

Очите на Рейвън се навлажниха.

— Обичана, тъпотии!

Момичето взе шепа пръст и я хвърли върху надгробната плоча, после се отдръпна.

— Не. Не е хубаво да казвам това. Тя ме обичаше, въпреки че се опита да ме вземе в ада със себе си.

Все още избягваше да погледне към кулата. Дали това бе възможност за „бързо наводняване“? Съмнително. Ако сега изпадне в паника, по-късно в съда ще е непредсказуема. А може би това ще възпрепятства екстрадирането ѝ. Няма да е нужно да се държи като полудяла. Както каза съдия Родригес: зависи от представата ѝ за идентичност, от държанието ѝ и от способността ѝ да помогне на адвокатата си да се справи с тези нейни състояния. Какво има да губи?

— Погледни нагоре към кулата. Важно е.

— Да не искаш да психясам?

— Какво ще кажеш, ако повървим по пътеката, която започва от входа?

— Тя се намира на ръба на скалата. Не мога.

— Поне до средата?

— Да не би да искаш да скоча?

— Разбира се, че не. Защо си мислиш така?

— Защото точно там майка ми се опита да ме дръпне. — Тя погледна плахо нагоре. — Понякога си мисля, че го направи, защото ѝ казах как видях татко да прави нещо лошо. Може би е било само сън. — Тя го хвана за ръка и го задърпа към колата. — Да се махаме отгук.

Докато шофираше към Кълъмбъс, Кайл се замисли за риска, който се криеше в опита да неутрализира акрофобията ѝ. Не трябва да го пренебрегва. От друга страна, бе застрашен животът на много хора. Съдия Родригес няма да му отпусне повече време, за да постигне невъзможното.

Той паркира пред сградата на съда и въведе Рейвън вътре. Тя се задърпа, щом достигнаха до ескалатора.

— Какво има?

Младата жена заби поглед в облицования под.

— Никога не се качвам на тези неща.

— Разбира се. Извинявай. Ще вземем асансьора.

Заведе я до асансьорите. Една от вратите се отвори. Рейвън се вкопчи в ръката му и се обърна към отсрещната стена, щом влязоха. Отпусна се едва когато вратата се затвори. Кайл натисна бутона за третия етаж, като си каза, че тя, слава богу, поне не страда и от клаустрофобия.

Рейвън въздъхна облекчено, когато вратата се отвори и се запромъкнаха между хората по претъпкания коридор. Бяха наближили залата на съдия Родригес, когато усети потупване по рамото. Беше Колман.

— Кайл, аз ще я въведа. Ти трябва да чакаш навън, докато те повикат да дадеш показания.

Рейвън овеси нос.

— Искам да остана с Марти.

— След малко ще се присъединя към вас. Сега върви. Всичко ще бъде наред.

Кайл се отпусна на една пейка и се приготви да чака.

Агентът от ФБР Франк Дуган и гръцката агентка Тия Елиаде минаха покрай него, разговаряйки помежду си. Дуган влезе в залата, а жената остана отвън. Значи тя също щеше да свидетелства.

Вратата се отвори и приставът извика:

— Д-р Мартин Кайл!

Психиатърът влезе и тръгна по пътеката. Рейвън, седнала до Колман на масата на защитата, му изпрати въздушна целувка.

Съдия Родригес нареди:

— Д-р Кайл, заемете свидетелското място.

Отиде бавно до свидетелската банка, положи ръка върху Библията. Ще казва истината, цялата истина и само истината, с божията помощ. Кой, освен Господ, зачуди се той, знае *цялата* истина? И къде я е скрил?

Тейлър се приближи, държейки жълт бележник, а мускулите на ръката ѝ се издуваха. Дали не се канеше да го тушира върху тепиха? Трябваше да вдига повече тежести.

— Д-р Кайл, при последната ни среща съдът ви разпореда да приложите десенсибилизираща процедура, позната като мигновена имплозия. Моля, споделете със съда дали успяхте да установите самоличността на обвиняемата, използвайки този метод?

Още в началото му приложи хватка „ключ“.

— Не точно.

— Моля, обяснете на съда.

— Както посочих и преди, този метод за наводняване с образи е толкова силен, че създава чувство на интензивен страх. Обясних, че е невъзможно да се предположи по какъв начин би реагирал пациент с

гранично-хистрионно разстройство. Идентифицирах два вида фобии, които ми попречиха да премина през постхипнотичното внушение, което е блокирало спомените ѝ. Пирофобия и акрофобия. — Той погледна към съдийката и се почувства длъжен да поясни. — Страх от огън и страх от височини.

Родригес се намръщи.

— Знам какво означават тези термини.

— Извинете, Ваша чест.

Тейлър хвърли бележника върху масата.

— По какъв начин това пречи на съда да определи нейната истинска самоличност?

— *Истинска самоличност?* Травмите, които са довели до изгубването на съзнанието ѝ сред мъглата на деперсонализацията, не можаха да се открият. Не успях да установя нейната истинска самоличност.

Колкото по-силно го нападаше, толкова по-лесно му беше да се измъкне от хватките ѝ.

— Трябва да продължа с голяма предпазливост. Добре установено е, че отличителен белег на страдащите от гранично личностно разстройство са самонараняванията и заплахите за самоубийство.

— Колко достоверни са заплахите за самоубийство?

— В национален мащаб, около 8 процента от хоспитализираните пациенти с това заболяване правят опити да се самоубият. Пет процента от тях успяват.

— Значи 95 процента не успяват? — попита Тейлър.

Колман скочи на крака.

— Възразявам!

— Приема се — каза Родригес. — Но се успокойте, г-н Колман. Това не е процес. Няма съдебни заседатели, на които да се влияе.

Колман се тръшна в стола.

— Рейвън бе на път да си пререже гърлото, когато полицаите се опитаха да я вземат от мотела — каза Кайл.

Тейлър отстъпи бързо.

— Нямаме повече въпроси към д-р Кайл, поне засега.

Той се успокои. Не успя да го тушира.

Родригес кимна към Колман.

— Можете да проведете кръстосан разпит.

Колман се приближи към него.

— Д-р Кайл, запознат ли сте с термина „стокхолмски синдром“?

— Възразявам! — рязко каза Тейлър.

— На какво основание? — попита Родригес.

— Предишните преживявания, като вземането за заложник, нямат връзка с обира на „Атинска банка“, нито с нейното съучастничество в терористичен заговор.

Родригес се обърна към Колман.

— Вашият аргумент?

— Смятаме, че определено имат връзка. Малтретирането, мъченията и заплахите за живота водят до отъждествяване с похитителите и...

— Възразявам!

— На какво основание, г-жо Тейлър?

— Ваша чест, нито един специалист по тези въпроси не е свидетелствал.

— Приема се. Г-н Колман, нека свидетелят да обясни.

Колман се обърна към Кайл.

— Моля, обяснете на съда, по какъв начин стокхолмският синдром може да повлияе на пациент с гранично разстройство за разпада на личността.

Кайл се съсредоточи изцяло върху Колман, за да избегне погледа на Рейвън.

— Знаем от по-ранни случаи — като отвлечането на Пати Хърст — че мъченията, гладът, изнасилванията или страхът от изнасилване и смърт могат да прекършат дори и най-силните индивиди. Постоянната индоктринация^[1] в социалните и политическите вярвания на похитителя — като пропагандата, проведена от гръцките марксистко-ленински членове на *17Н* и насилственото налагане на исляма от марксистката *Муджахидин ал Халк*, могат да я накарат да се съмнява в това, в което е вярвала цял живот. Или дори в представата за собствената ѝ самоличност. Когато всичко това е придружено и от постоянни твърдения, че единствено тези групи се интересуват от нея и я защитават, тогава тя приема този възглед. Похитителите ѝ я уверяват, че ще я спасят, позволяват ѝ да се присъедини към тях, и

тогава тя се чувства напълно спокойна. Често тези пленници се влюбват в похитителите си.

— По време на сеансите ви с нея — попита Колман, — забелязахте ли нещо, което би направило гранично-хистрионен пациент като Рейвън възприемчив към стокхолмски синдром?

— Хистрионното разстройство я превръща не само в сексуално провокативна личност, но също така и в крайно податлива на внушения.

— Как би могла да реагира г-ца Слейд на груб разпит от страна на гръцката полиция?

— Изследванията показват, че жените в терористичните групи, като тази на *МЕК*, са мотивирани да се покажат по-силни от мъжете. Вярвам, че Рейвън би възприела себе си като мъченица за каузата, за която е била индоктринирана. Ако полицаите използват вода за мъчение, тогава тя ще се остави да бъде удавена, преди да успеят да я извадят. Всяко мъчение, което ѝ причинят, само ще замести болката от нараняванията, които сама би си причинила. Болката при пациентите с гранично разстройство често служи като доказателство, че са живи и ще засили вярата им, че терористите са им приятели и че тези, които воюват срещу терористите, са техни врагове.

Докато даваше показанията си, видя как изражението на Рейвън се променя от одобряваща усмивка в гняв. Тя скочи.

— Ти ме излъга, Марти. Ти си мой лекар. Не можеш да разкриваш нещата, които съм ти казала.

— Нямам повече въпроси към този свидетел — обърна се Колман към съдийката.

Родригес се вгледа в Рейвън.

— В този случай, тъй като банковият обир е престъпление и в двете държави, ще се оттегля, за да обмисля дали да разреши екстрадиция на Рейвън Слейд в Гърция за разпит. Съдът се оттегля до понеделник сутринта.

Тя удари толкова силно с чукчето, че дръжката му се счупи.

[1] Процес на системно натрапване на чужди, външни мисли чрез прогонване на автентичните. — Бел.прев. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В понеделник сутринта Дуган се загледа в Рейвън, която говореше с д-р Кайл в коридора пред съдебната зала. Не се знаеше как би реагирала, ако съдията заповяда да бъде прехвърлена в Гърция за груб разпит. Съжали я. Не бе нейна вината, че е била отвлечена. Не бе нейна вината, че са промили мозъка ѝ. В съдебната зала изразенията ѝ често се сменяха. Съсредоточена, резервирана, гневна, обърквана... И все пак, без значение дали е психичноболна или не, в ума ѝ се съдържаше ключът към катастрофално пророчество.

Видя Рейвън да целува Кайл по бузата. След това, докато момичето отиваше към тоалетната, той направи знак на една жена полицаи да я последва. Може би това ще е последната му възможност да убеди Кайл.

— Има нещо, което трябва да знаеш — обърна се към него Дуган.

Кайл се отдръпна.

— Не би трябвало да разговаряме.

— Виж, знам, че Гърция не е в списъка с държавите, които провеждат *груб разпит*, но лично съм бил свидетел на това как работи техният „Театър на жестокостта“.

— За какво говориш?

— И двамата знаем, че под хипнотичната амнезия на Рейвън са скрити отговорите за гатанките на Тедеску. Разгадах две от трите гатанки. Знаем, че възнамеряват да използват антракс за военни цели, но не знаем коя е третата мишена и по какъв начин смятат да разпространят това вещество.

— Да, разбирам. Приложих мигновена имплозия, но очевидно съзнанието ѝ е блокирано.

— Може би ако ѝ кажеш какво е оръжието, ако ѝ обясниш ужасните поражения, които антраксът ще нанесе над жените и децата, тогава може толкова да се ужаси, че това да ти даде възможност да преодолееш бариерата.

— Мислиш, че съдия Родригес ще ми отпусне още време?

— Ако тя не го направи, аз ще го направя.

— Не разбирам. Как ще можеш да го направиш?

Преди да успее да му отговори, Рейвън се зададе от тоалетната. Приставът отвори вратата на съдебната зала и извика:

— Решението на съда!

Дуган и Тия последваха Колман, Кайл и Рейвън в залата. Изправиха се, когато съдия Родригес влезе и даде знак на всички да седнат. Тя погледна веднага към Рейвън.

— Решението на съда, изправен пред непосредствена терористична заплаха, е базирано на дипломатическите уверения от страна на гръцкото посолство, че няма да бъдат провеждани груби разпити. Нареща се, Джейн Доу, позната още като Рейвън Слейд, позната и още като Ники Аптерос, да бъде прехвърлена в Гърция. С това съдът предава протокола на държавния секретар.

... гори в ада, кучко!...

Беше чувал и преди този писклив глас.

— Укротете я! — изкрещя Родригес.

Видя как полицайката я издърпа обратно в стола.

... махни си шибаните ръце!...

— Тя ще остане под арест, докато... — започна Родригес.

— Възразявам! — каза Колман.

— Отхвърля се, г-н Колман! Не можем да поемем риска тя да избяга, преди да е разкрила онова, което знае. Сигурна съм, че сте наясно, че заповедта ми за екстрадиция не може да се обжалва.

— Тогава подаваме молба за писмена заповед за „хабеас корпус“^[1].

— Отхвърля се.

— Ваша чест, отхвърлянето на подобна писмена заповед може да се обжалва.

— Вярно е, но подобно обжалване ще отнеме време. Дотогава тя ще бъде разпитана от гръцката полиция.

Видя как Рейвън диво се оглежда из залата. Оказваше съпротива на полицайката, която се опитваше да ѝ щракне белезниците.

Колман продължи да настоява.

— Ваша чест...

— Държавният секретар ще предаде моята заповед на криминалния отдел на службата за международни отношения. Той ще уведоми гръцкото посолство, че сме уредили прехвърлянето на Рейвън Слейд до техния антитерористичен отдел.

Докато Родригес излизаше от залата, Дуган забеляза, че полицайката изпитваше сериозни затруднения да преведе Рейвън през страничната врата на път за килията. Внезапно Рейвън се обърна и хвана с окованите си с белезници ръце гърлото на жената.

... мога да ти счупя врата като нищо!...

Полицайката изхърка, очите ѝ се разшириха.

Рейвън успя да я издърпа в коридора. Поколеба се, щом стигнаха до ескалатора. Огледа се като полудяла.

Дали ще се опита да натика полицейската служителка в асансьора и да рискува да бъде спряна от полицаите между етажите?

Рейвън издърпа от кобура автоматичния пистолет на жената.

... стой пред мен, докато слизаме, ако се опиташ да се отскубнеш, си мъртва...

Явно беше решила да използва полицайката не само като заложник, но и като щит. Кайл спомена, че момичето се страхува от височини. За момент си помисли, че я вижда как си затваря очите. Наистина, тя се препъна, но веднага се изправи. Щом стигнаха до лобито, Рейвън избута полицайката през вратите на главния вход.

Дуган се изненада, когато видя как репортерите и фотографите се скупчиха на стълбите пред съда. Два телевизионни микробуса, паркирани на тротоара, бяха заобиколени от полицейски коли. Светлината от прожекторите го заслепи. Телевизионните камери заработиха. Дотук беше със специалното изслушване за екстрадиране „при закрити врати“.

... отключи белезниците или ще стрелям!...

Заложничката ѝ се пресегна с ключа и я освободи от белезниците.

Кайл извика:

— Рейвън, не я убивай. Тя просто си върши работата.

Вече със свободни ръце, Рейвън размаха пистолета във въздуха и изкрещя:

... всички да отстъпят!...

Репортерите и операторите се изпокриха зад автомобилите и микробусите. Трина полицаи извадиха оръжията си.

— Говори агент Дуган. Не можеш да застреляш всички, Рейвън! Слушай д-р Кайл. Остави пистолета!

Тя изблъска настрани полицайката и насочи дулото към собственото си слепоочие.

— Давай, г-н ФБР. Можеш да изпратиш *трупа ми* до Гърция, където ще могат да измъчват Рейвън както си пожелаят.

— Не ти трябва мъртва — изкрещя Кайл към Дуган.

... слушай психоаналитика ми, или никога няма да разгадаеш останалата част от гатанките...

С пистолет все още насочен към главата си, тя се доближи до една полицейска патрулка и заповяда на полицаия зад волана да излезе. Той се огледа неуверено.

Началникът на полицията извика:

— Прави каквото ти казва!

Рейвън измъкна от кобура на полицаия пистолета му, седна на шофьорското място и се провикна:

... ако някой от вас ме последва, ще ѝ пръсна мозъка...

През пронизителния шум от свистенето на гумите се чу да вика:

... майко, ето ни, идваме! готова или не...

Хората втрещено я наблюдаваха как шофира нестабилно по средата на улицата, хванала с една ръка волана, докато с другата държи пистолета, насочен към главата си.

[1] Нарезждане затворник да бъде изправен пред съда, особено за да се установи дали е бил правилно задържан. — Бел.прев. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Шофира из Кълъмбъс около петнадесет минути с включено полицейско радио, когато чу диспечера да съобщава:

Рейвън Слейд, позната още като Ники Аптерос, е избягала от сградата на Районния съд, като е нападнала един полицейски служител и е откраднала полицейски автомобил. Тя е въоръжена и се смята за опасна за околните и за себе си. Всеки, който забележи кола номер 726, да докладва незабавно на диспечера. Следвайте я от разстояние, но при никакви обстоятелства не се опитвайте да заловите издирваното лице.

Трябваше по някакъв начин да се отърве от полицейската кола. Пресичайки границата между окръг Франклин и окръг Феърфийлд, тя видя един син мерцедес да минава на червено. Включи сирената. Когато автомобилът отби в банкета, тя паркира зад него, излезе и се приближи, размахвайки пистолета.

Шофьорът смъкна стъклото. Тя му извика:

... спри двигателя и излез от колата...

— Светлината тъкмо се смени, полицай! Закъснявам за преглед при лекаря.

... казах да излезеш от скапаната кола!...

Той отвори вратата.

— Полицай, моля ви...

Рейвън насочи пистолета срещу него.

— Ти не си в униформа. И не си полицай. Какво става? — измърмори той.

... ставаш жертва на автокражба...

— Какво по дяволите!

... точно при тях ще отидеш, ако не си размърдаш задника. излизай и ми дай проклетия си мобилен телефон...

С вид на сомнамбул, той ѝ подаде телефона си. Рейвън изблъска мъжа и натисна педала на газта.

Защо караше на север? Докато прекосяваше моста, съзря отляво психиатрията Уейбридж, очертаваща се в небето. Марти Кайл бе споменал, че вече е затворена. Вероятно това би било последното място, където биха я търсили. Но там имаше кула върху скала. Като онази карта Таро с поразяващата светкавица, с ветровитата кула.

... там ще можем да отседнем, няма да се качваме до горе, просто ще се скрием, докато ти се проясни главата...

— Това е лудост.

... какво по-добро място за скривалище от стара лудница?...

— Добре.

... тогава решено. но първо да си напазаруваме разни работи...

Мина покрай психиатрията, пресече моста и влезе в Западна Вирджиния. Вече беше се стъмнило, когато спря пред една денонощна бакалия в Паркърсбърг. Напълни пазарната количка с консерви от супа, сардини, риба тон, като добави и отварачка за консерви. Взе и няколко кутии с бисквити. Поколеба се на касата, до която имаше котлон и бутилка с газ. Можеше ли да се справи със запалването ѝ?

Върна се обратно, взе сапун, четка и паста за зъби, фенерчета и много батерии. Ще се запаси добре и ще посрещне идващата буря подготвена. Знаеше, че се нуждае от сън, но беше твърде превъзбудена. Хвърли в количката и една опаковка сънотворни прахчета. Върна се обратно на касата и се загледа в котлона.

Какво ѝ беше казал Кайл? Представи си го ясно! Насили се да се изправиш пред изображението на огън. Тя грабна котлона, бутилката с газ и един кибрит. Спря се пред щанда с продукти за домашни любимци и взе една кучешка каишка.

Служителят на касата любезно ѝ събщи, че сметката ѝ е 143 долара и 26 цента.

— Какво куче имате?

... нямам куче...

— Тогава защо ви е кучешка каишка?

Рейвън извади пистолета от ръчната си чанта.

... млъквай и изпразни касата...

— Добре, госпожо. Не стреляйте.

Ръцете му трепереха, докато ѝ подаваше банкнотите.

Момичето му подаде една хартиена торбичка.

... и едрите банкноти също...

Мъжът завъртя касата и тя обра банкнотите от двадесет и петдесет долара. Пресегна се и изтръгна от стената кабела на телефона.

... не си мисли да направиш нещо тъпо. това са пари на капиталистическите владетели, не твои...

— Да, госпожо.

Излезе заднишком от магазина и пъкна пистолета обратно в чантата. Хвърли всичко, което беше награвила, на задната седалка на откраднатия прекрасен син мерцедес и излезе от паркинга.

... сега на пазар за дрехи...

Но в този час нямаше други отворени магазини. Спомни си, че този квартал е доста опасен. Улиците бяха празни. Най-сетне съзря надпис „Втора употреба“ и паркира зад сградата.

Счупи един прозорец, бръкна през дупката и отключи отвътре вратата. Нямаше време да пробва дрехите. Движейки се между рафтовете, тя наслуки грабна някакви дънки, панталони, ризи, шапка с емблемата на бейзболния отбор на Охайо и едно доста плътно яке. Всякакви размери. Онези, които не ѝ бяха по мярка, щеше да даде за благотворителност.

Когато излезе от магазина, видя трима грубо изглеждащи младежи да се подпират на мерцедеса.

— Готина кола, госпожо.

— Малко е късно за пазаруване.

— Искаш ли да купонясваме?

Тя бръкна в чантата си.

... разкарайте се, или ще съжалявате...

Момчетата тръгнаха към нея. Високият се опита да я хване.

Рейвън извади пистолета.

... предупредих те...

Стреля в крака му. Младежът изпищя и падна. Момичето насочи дулото към главата му.

... искате ли да останете и да получите още малко, задници?...

Другите двама се стопиха в нощта. Този, когото бе гръмнала в крака, се изправи с мъка и се отдалечи, куцайки и плачейки.

— Не стреляйте повече, госпожо. Бързам колкото мога.

Когато се скриха от погледа ѝ, Рейвън хвърли дрехите на задната седалка на мерцедеса. Метна се зад волана и завъртя ключа.

Мина покрай медицинския колеж на университета, пресече моста над река Охайо и сви по тесен път, който премина в пътека, засипана с чакъл, а след това в черен път. Пое си дълбоко дъх. Бавно се доближи до запечатания главен вход.

Стресна я плясък на криле. Беше подплашила ято гарвани, които излетяха от дърветата. Зловещо — откроиха се на луната. Дали в тях не се бяха вселили онези клетки души, които обитаваха това място, когато и тя беше пациент тук? Майка ѝ очевидно я беше кръстила на тези птици...

... майка чете приказки и стихотворенията на едгар алън по за лека нощ „черната котка“, „падението на дома ашър“. ох, „гарванът“ я плашеше най-много, „цитираше «гарванът»“: „Завинаги!“, спомен, който кайл би нарекъл асоциация...

Тя е на девет или на десет. Един санитар ѝ казва, че тези черни птици са лудите, които са починали и са погребани в гробището с номерата. Как се казваше той? Лукас. Беше черен, с липсващи предни зъби, заради което подсвирваше, когато говореше.

„Късно през нощта и рано сутринта — беше казал той, — някой посетител ги изплашва и те отлитат. Никога не ги храни, както правят стражите на кулата в Лондон, или те ще се разприказват и още хиляди черни птици-духове ще дойдат и ще витаят над теб.“

После Лукас ѝ показа тайния проход.

„Как така има таен тунел към къщата на лудите?“

„Това е била последната подземна спирка на железницата в Югоизточен Охайо, откъдето са бягали робите на север. Когато ловците на роби са приближавали, черните птици са литвали и са давали време на моите предци да влязат в пещерата и през тунела да се скрият на сигурно място.“

Рейвън си спомни, че входът на пещерата се намира от западната страна на лудницата. Потърси го и го откри зад някакви високи храсти, частично затрупан с пръст.

Като си светеше с едно от новите фенерчета, пропълзя в пещерата и тръгна по калната пътечка. След няколко метра пред нея се изпречи врата с ръждясал катинар. Намери камък и го заудря, докато се строши. Отвори вратата. Тухлен тунел се издигаше нагоре още двадесет метра и стигаше до мазето на лудницата. Вътре в сградата вратите на килиите, където някога затваряха буйните пациенти, зееха отворени. Някои висяха на пантите си.

Натисна ключа на осветлението. Разбира се, нямаше електричество. Можеше ли да се качи нагоре? Само няколко стъпала? Тя затвори очи и се притисна до стената, докато с мъка се изкачваше към фойето. Подът с линолеум — преди лъскав като огледало — сега бе покрит с прах.

Кабинетите заемаха и двете страни на коридора, водещ до закования с дъски главен вход. От дясната страна видя табела „Приемна“. С крак изписа *Рейвън* в прахта на пода. „Информацията“ се намираше във фойето. Тук, в прахоляка, пък написа *Ники*. Понататък някога беше малката дрогерия. Празни рафтове.

Поколеба се за момент, после погледна нагоре към извитото стълбище, което водеше към втория етаж, където се помещаваше приемната и отделението за интензивно лечение. Там новите пациенти очакваха диагнозите си. Там бяха и лекарските кабинети. Спомни си, че на третия етаж хоспитализираха дългосрочните, *хроничните* пациенти, които си говореха сами и ръкомахаха. Някои от тях дори не носеха бельо, обръщаха се към стената и се изхождаха прави. В стационара си беше създавала няколко приятели и много врагове.

На четвъртия етаж се намираше кабинета на директора на клиниката, откъдето баща ѝ управляваше своето кралство от лунатици — включително и нея самата. На петия етаж той прекарваше нощите си в частния си апартамент, когато даваше двадесет и четири часови дежурства.

Нямаше да се качва по-нагоре. Поне все още не. Може би все пак би могла да го направи по начина, по който Кайл ѝ помогна да преодолее страха си от огъня.

Намери стаята в дъното на коридора, където обикновено през почивките санитарите си пиеха кафето. Имаше и малък кухненски бокс. Вратата обаче заяждаше. Срита я и тя се отвори. Влезе вътре и остави пакетите с провизии върху една разнебитена маса. Завъртя крана на чешмата. Плисна вода — първо ръждива, после студена, но с гаден вкус.

Пробва и старата електрическа фурна. Тъпо беше да я пуска, след като в цялата сграда няма ток. Насили се да драсне една клечка на газовия котлон. Но бързо духна пламъка. Отново запали. И пак духна. Терапията на Кайл ѝ помагаше.

Ето тук ще се разположи. Напомняше ѝ за ледената буря, когато електричеството спря в целия окръг Уейбридж. Те се справиха с неудобството, защото баща ѝ, същински водач на скаути, бе научил момчетата си да са винаги подготвени. Съжалявам, че си останал разочарован татко, задето не съм се родила момче.

Това е мястото, където беше хоспитализирана по време на третата си година в университета „Уейбридж“. Получи срыв по време на репетиция на „Лизистрата“. Когато започна да изговаря репликите на героинята си, с които убеждава жените да спрат войната, като не си лягат с мъжете, тя колабира.

Тогава татенцето я затвори в лудницата си.

За... за... Тя опипа с пръсти белезите на дясното си бедро. За трети път? Четвърти? Както и да е, преди много време.

Нуждаеше се от сън. Но сега въобще не ѝ се спеше. Обаче, татенце, аз съм се подготвила. Отвори една от кутийките с приспивателен прах и го изсипа в чаша с блудкава вода. Затопли я на газовия котлон и с мъка я изпи.

Но как би могла да спи сама? Тази мисъл ужасно я плашеше. Ще трябва да опита. И бездруго нямаше вяра на никого — най-сигурно е да си е сама. Трябва да го направи по начина, по който Кайл ѝ показа. Може би няма да е сама. Може би духовете на лудите от миналото ще дойдат да я посетят. Би могла да си поговори с тях. Ще ѝ отговорят ли? Може би с езика на глухонемите.

Трябваше да обмисли положението: избяга от съда, открадна полицейска кола, открадна и автомобила на нищо неподозиращ шофьор, ограби магазин и рани един потенциален нападател. Да,

хубава каша се получи. Сега трябваше да е достатъчно силна, за да се изправи сама срещу целия свят, в лудницата си върху скалата.

Излегна се в един пращен сгъваем стол наблизко. Приспивателният прах започна да действа. Сякаш напусна тялото си. После напусна и съзнанието си.

... не мога да повярвам, че това преди беше нашият луд дом...

Докато очите ѝ се затваряха, тя видя Рейвън да се взира към нея с изражение на отвращение върху лицето.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фатима спря с взетия под наем червен ягуар на една бензиностанция северно от Кълъмбъс и напълни резервоара догоре. Купи пътна карта на Охайо и помоли касиера да ѝ посочи пътя до Кент. Мъжът любезно ѝ обясни, че лесно ще стигне до университета.

Толкова отдавна не бе виждала дъщеря си. Всичко нейно, което притежаваше, бе една снимка, която Нахид ѝ изпрати по електронната поща по време на последния им разговор.

Първо трябваше да се отбие в Мюсюлманската студентска асоциация. Намери я лесно в сградата на студентския съвет. Когато отвори вратата, десетки глави се извърнаха и я погледнаха. Млади жени в хиджаби, плътно закрили главите им, седяха в единия край на стаята. В другия — мъже с шапки куфи.

— Търся дъщеря си Нахид.

Пъпчив млад мъж каза:

— Напоследък не е присъствала на нашите сбирки.

Фатима се огледа из стаята.

— Кога някой от вас я е виждал за последно?

— Преди три дни. Нахид каза, че отива да вземе някаква пратка.

— Върна ли се с пратката обратно?

— Все още не. Може би се е отбила някъде — обясни пъпчивият.

Тя се обърна да си ходи.

— Масаляма — подхвърли младежът.

Без да се обръща, тя каза:

— Да, довиждане.

Опита се да подреди мислите си. Успокой се. Нахид е отишла да вземе пратката. Дали е успяла да я предаде на Алекси? Взела ли е парите? А къде е сега?

Потърси охраната на университета. Един нисък и набит охранител с бадж, на който пишеше Фицджералд, я попита дали може

да помогне.

— Опитвам се да намеря Нахид Сойер, дъщеря е на една моя приятелка.

Мъжът се намръщи.

— Опитваме се да открием някой от роднините ѝ. Можете ли да ни свържете с тях?

— Намират се в Иран. Ще бъде доста трудно.

— Имате ли нещо против вие да им предадете лошите новини?

— Лоши...?

— Нашият заместник-шериф я намери в едно езерце, не много далеч от университета. Разследването все още не е приключило, но има нещо странно в цялата работа. Медикът, който извърши прегледа, каза, че някой я е удушил и е счупил врата ѝ, но шалът ѝ е бил на главата, прилежно завързан.

Запази спокойствие. Не показвай никакви емоции.

— Къде е тялото ѝ?

— В моргата. Искате ли да я идентифицирате?

— Не я познавам лично. Но ще предам ужасната новина на семейството ѝ.

— Много ще ни помогнете.

— Само още нещо, господин Фицджералд. Когато тялото ѝ е било открито, имала ли е някакви вещи със себе си? Семейството ѝ може би ще иска да разбере дали могат да им се изпратят до Иран.

— Една раница. Била е разтегната, сякаш в нея е имало нещо обемно.

— Нищо ли не е намерено в нея?

— Само дрехи и хартиена опаковка с петна от сандвич с фъстъчено масло и желе.

— Благодаря ви, господин Фицджералд — каза тя, докато излизаше от кабинета му.

Значи Нахид явно беше предала антракса на Алекси. Но защо я е убил? Щеше да го попита, преди да му пререже гърлото.

Хрумна ѝ мисълта, че Рейвън може би се е скрила в лудницата, където е прекарала толкова много време като малка. Нищо чудно тази мисъл да е хрумнала и на Алекси — той със сигурност би я търсил упорито за един последен опит да разгадае загадката на пророчествата

на Тедеску. Ако Алекси все още не е открил Рейвън, тя трябва първа да се добере до нея. Зави към моста, който водеше до лудницата.

Остатъкът от арсеника щеше да осигури на Рейвън бърза и безболезнена смърт.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато Рейвън се събуди, споменът от последните няколко дни изплува в съзнанието ѝ. Някакви хора се опитваха да я изпратят обратно в Гърция, за да бъде измъчвана.

Но Алекси ще я спаси.

Тя бързо мина през всички стаи по коридора, търсейки — какво? В библиотеката видя купчини прашни книги, натрупани върху масите или килнати по рафтовете; някои от тях разтворени, други с откъснати корици, като обезобразени лица. В стаята за почивка намери едно домино и шахматни дъски с фигури, изоставени по средата на играта.

Погледът ѝ падна върху купчинка карти Таро. Майка ѝ можеше да гадае бъдещето. *Тайнственият конник* със загадъчната роза върху черното знаме, а слънцето сияе между две кули. Майка ѝ беше казала, че тази карта не се отнася за смъртта, а за прогонването на плътските желания. И картата, която винаги я възбуждаше. *Любовниците*. Сега знае, че се отнася за нея самата и за Алекси.

Обърна следващата карта и изтръпна. Овързана жена, с превръзка на очите, седнала във водата и заобиколена от осем меча. В далечината, на висока скала се вижда замък. Картата се наричаше *Осемте меча*.

Преди баща ѝ да я затвори в психиатрията, разни грубияни от училището се закачаха с нея. Започна да си носи джобно ножче. Веднъж се озъби на главатаря им: „Докосни ме още веднъж и ще те намушкам“. Той я сграбчи изотзад, вкара си ръката в гащичките ѝ — и тя го клъцна.

Той започна да крещи: „Рейвън ме наръга! Умирам!“.

Тъпо копеле. Само го бе порязала леко. Но директорът се обади на татенцето, който я взе от училище и я заключи в лудницата. Това беше първият път. Трябваше да убие тази част от себе си, както майка ѝ се бе опитала да го направи.

... не, по дяволите! не съм готова да умра с теб...

Можеше ли да се качи на втория етаж, до „ПИЛ“? За да бъде спасена, се нуждаеше от „Приемна и Интензивно лечение“. Може би ще успее, ако не поглежда надолу.

Кайл ѝ бе подсказал как да си представя някакво действие. Представи си го ясно! Затвори очи. За да я спаси, един рицар в бляскава броня застана на мястото на *Черния рицар*. Той я кара да се чувства щастлива. Но щом я хваща за ръката и я повежда през фойето в подножието на извитото стълбище, тя започва да изпитва страх. Той я взема на ръце и я отнася внимателно до втория етаж.

О, господи! Може ли да го направи? Едно стъпало нагоре. После следващото. И още едно. Не поглеждай надолу. Пада на колене и започва да пълзи до втората стълбищна площадка. Не поглеждай надолу. Успява да се справи. Насилва се да погледне нагоре към извитите стълби, до третия етаж, където държаха наистина болните пациенти. Но все още е твърде рано.

Алекси трябваше да ме убие, татко, вместо да заема твоето място и да ме учи кое е правилно и кое не е. Повярвах му, когато ми каза, че ти и други агенти на западния капитализъм промивате мозъците на хората. Той каза, че нефтът е *опиумът* на американците. Алекси говореше в съня си толкова често за подгизналата в нефт операция *Драконови зъби*.

Вече знаеше защо по време на банковия обир си бе сложила мотоциклетния шлем. Не за да не я видят охранителите, а за да се скрие от себе си.

Внезапно чу черните птици да литват от дърветата. Погледна през процепа на закования с дъски прозорец. Кой приближаваше? Единственият път до тунела бе през входа на пещерата. Никой освен нея не знаеше за тайния проход. Да не би Лукас да идва на посещение от миналото?

Спря се до извития парапет на втория етаж. Погледна надолу към лобито. Твърде високо е. Не може да слезе.

... това, което се качва нагоре, може и да слезе надолу...

Значи Ники бе готова да се пробва. Стисна парапета толкова силно, че я заболяха пръстите. Затвори очи. Едно стъпало надолу. Още едно. И още едно. Недей да припадеш. Недей да падеш. Стигни до долу и стъпи на пода. Добре, направи го. Може би някой път ще може да се качи и по-високо.

... това, което слиза, може да се качи обратно горе...

Бръкна в чантата си извади полицейския пистолет. А сега бавно, през мазето до тухления тунел. Върна се по стъпките си до ръждясалата желязна врата. Премина по пътеката и стигна до пещерата. Разтвори храстите и дръпна ударника на пистолета.

Какъв безумен призрак идваше в лудницата да я види, след като времето за посещения бе минало?

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Фатима погледна нагоре към сградата върху скалата. „Център за психично здраве Уейбридж“. Евфемизмите винаги са я дразнели. Лудницата си е лудница. Думата със сигурност не притесняваше самите луди. Просто караше политиците и професорите да се чувстват гузни.

Тя зави с ягуара от шосе 33 по пътя, водещ към сградата. На паркинга син мерцедес потвърждаваше, че има някой вътре. Но щом се приближи, установи, че входът и прозорците са плътно заковани с дъски.

Тръгна по пътечката, като стъпваше предпазливо и внимаваше за камъни и дупки. Един навехнат глезен би бил гибелен. Внезапно я стресна шум от пляскащи криле. Множество гарвани излетяха от дърветата и закръжиха в небето около камбанарията.

— Рейвън — извика тя, — знам, че си тук! Няма защо да се криеш от мен! Покажи се, излез, където и да си!

От храстите се чу глас.

— Ето ме, майор Фатима.

— Рейвън, тези черни птици ли те предупредиха, че идвам?

— Просто ми казаха, че някой приближава до тази опасна местност.

— Виждам, че си носиш чантата. Да не отиваш някъде?

— Държа я в мен, в случай че се наложи бързо да изчезна. Какво те носи в моето лудо убежище?

— Дойдох, за да ти помогна. Нека да влезем вътре. Може би има някаква стая, където ще можем да седнем и да поговорим.

Рейвън се обърна и я поведе.

— Да, мога да загрея вода за чай или кафе.

— Ние, персийците, обичаме кафето силно.

В кухненския бокс забеляза, че Рейвън борави с газов котлон. Ръката на момичето трепереше, когато извади от кутийката една кибритена клечка. Изпусна я, но внимателно извади още една. Драсна

я върху едната страна на кутийката. Клечката се счупи. Взе трета клечка, драсна отново и се вгледа в пламъка. Запали котлона, сложи чайника отгоре и духна клечката.

Поведението ѝ бе много по-различно, отколкото по време на Червената сряда. Не се ли ужасяваше вече от огъня?

— Да не си се консултирала с терапевт? Изглежда, че успяваш да се справиш с пиробията си.

— Съдът нареди на д-р Кайл да ми помогне да преодолее страховете си.

— Чудесно, Рейвън. Може би това ще ти помогне да намериш пътя обратно до нашата истинска вяра.

— За исляма ли говориш? Не мисля така. Сега съм си в своята държава.

— Има много мюсюлмани и в Америка.

— Разбира се, има много от добрите. Но подозирам, че ти говориш за войнствените последователи на джихад, които искат или да приемем исляма, или да ни убият.

— Ти доброволно се закле да следваш исляма.

— Щом наричаш помохамеданчването по време на промивка на мозъка доброволно...

— А какво става с акрофобията ти? Терапевтът помогна ли ти да се справиш със страха си от височини?

— Само започна. Аз сама продължавам.

— Променила си се, Рейвън. Изглеждаш по-силна.

— Благодаря ти. И така, съществува ли смъртна повеля — как го наричаше — фетва, за всеки мюсюлманин да ме убие? Не си ли тук точно за това?

— Зависи от теб. Имаш информация, която е нужна на МЕК. Аз, от своя страна, имам властта да отменя фетвата.

— Каква информация?

— Последната строфа от пророчеството на Джейсън Тедеску, което си наизустила.

— Двамата с д-р Кайл работихме върху това. — Тя се поколеба. — Не би трябвало да казвам на никого тези неща.

— МЕК и 17Н сега са съюзници. Тедеску искаше да ги споделиш с нас. Третата част показва ли как трябва да бъде разпространено оръжието?

— Помня някаква част от него, но не знам какво точно означава.

— Кажи ми стиховете. Ще ти помогна да ги разтълкуваме.

— Ами какво ще стане с фетвата? Ще я отмениш ли?

— Не и докато не ми разкриеш пророчествата.

— Това е изнудване!

— Наречи го както искаш.

— Тогава върви по дяволите с твоите *Муджахидин ал Халк*.

Със сигурност нямаше никаква нужда от тази сприхава Рейвън.

Време бе да се отърве от нея.

— Добре, не се вълнувай. Нека да обмислим по-спокойно. —
Чайникът изсвири. — Ще пиеш ли кафе с мен?

— Ще изпия само едно топло мляко.

— Докато го приготвиш, аз ще отида до банята.

— Точно зад ъгъла е.

След като излезе, Фатима извади ампулата с останалата част от арсеника и я стисна в ръка. После се върна в кухненския бокс.

Момичето сложи чашите с мляко и кафе върху масата.

— Заповядай. Както каза, персийците обичат силно кафе.

— И сладко, също така. Точно каквато си и ти. Имаш ли още захар?

Изчака Рейвън да се обърне и да се насочи към бюфета. Бързо изпразни ампулата в млякото ѝ.

След като глупавото момиче го изпие, ще я гледа как умира в агония, точно както беше наблюдавала и Рашид. После за втори път, в течение на два дни, тя щеше да *обърне празната чаша*.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Докато Рейвън се обръщаше със захарницата, зърна ръката на Фатима да се отдръпва от чашата ѝ с мляко. Стиснатата ѝ челюст и напрегнатият поглед моментално се смениха с опит за усмивка, докато разбъркваше захарта в кафето си.

— Вече няма защо да се притесняваш за фетвата.

... играчът на покер току-що се издаде, ако въобще разбирам от тези неща...

— Как така? — попита тя. — Каза, че Коранът изисква вероотстъпникът да бъде убит.

— Има различни тълкувания на шериата.

Тя сложи лактите си върху масата.

— Какво е *шериат*?

— Ислямски закон.

— Иисусе! Американски закон за специална екстрадиция, ислямски закон за екзекуция. Май започва да ми писва от всичко това.

Рейвън се изправи рязко и се извъртя така, че лакътят ѝ събори чашата с млякото и тя се разби на пода.

— Ох, с всеки изминал ден ставам все по-тромава.

Не сбърка: изражението на Фатима се промени. От изненада до яростен гняв.

— Чакай, Рейвън, нека ти помогна да събереш парчетата.

— Няма проблем. И сама мога да се справя.

Фатима се наведе и се изправи с парче от чашата в ръката си. Издигна го над нея като кама.

— Но ще можеш ли да се справиш с това?

Докато отстъпваше назад, Рейвън издърпа стола между себе си и Фатима. Грабна чантата си, която висеше на подлакътника и побягна. Фатима ѝ препречи пътя към тунела.

— Днес твоята кръв ще бъде принесена в жертва на Аллах.

Оставаше само един свободен изход.

— Не можеш да избягаш нагоре по стълбите, Рейвън. Височините те ужасяват.

Младата жена се поколеба за момент. После сграбчи парапета и се издърпа нагоре по стълбите. Завъртя чантата си и удари Фатима отстрани по главата.

— Заради това, Рейвън, ще те кълцам бавно.

Стигна до първата площадка. После се издърпа по извития парапет до следващите стъпала. Когато Фатима се протегна да я хване, момичето се обърна и я ритна. Фатима се строполи.

— Ох, ти ще ме умоляваш да те убия бързо, но няма никаква милост за вероотстъпниците.

Стигна до третата площадка. Фатима я настигаше. После до четвъртата. Не поглеждай надолу. Мина покрай апартамента на татенцето на петия етаж. Нагоре и още по-нагоре. Втурна се в най-близката врата до парапета, после се опита да я затръшне.

Но Фатима се вмъкна след нея.

— Не можеш да избягаш, Рейвън. Или Ники, или която и да си. Можеш да скочиш от парапета, но не можеш да избягаш. Смърт от нож или да се хвърлиш върху скалите. Избирай!

— Ще имаш да вземаш.

Тя бръкна в чантата си и извади пистолета. Дръпна ударника.

— Сега ти избирай, Фатима. Да се хвърлиш надолу към планината или да получиш куршум между очите.

Фатима се хвърли към пистолета. Хвана го и се опита да го изтръгне от ръката ѝ. После се сплетоха една в друга и... пистолетът гръмна. Един, два, три пъти. Пръски кръв. Чия? Рейвън се строполи назад.

Когато дойде на себе си, видя Фатима паднала до камбанарията. Златната огърлица с полумесеца висеше усукана на парапета. Рейвън я взе и понечи да я хвърли долу към скалите. Спря се. Беше отменила фетвата. Отиде до Фатима и окачи огърлицата на врата ѝ. Изправи тялото ѝ на стената на кулата и го обърна към Мека.

Щеше ли сега Аллах да разпознае Фатима, щом няма лице?

Плясъкът на криле и кръжащите птици отново я изплашиха до смърт.

Кой още идваше?

Трябваше да слезе долу, за да разбере. Отвори вратата на кулата и тръгна напред. Но щом погледна през извитото стълбище, ѝ се зави свят. Не гледай. Имаше само един начин. Също както когато беше бебе. Падна на колене и запълзя заднишком, стъпало след стъпало, чак долу до фойето.

Птиците, затъмнили небето, я бяха предупредили още веднъж.

Но кой, по дяволите, идваше сега, за да я убие?

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кайл вървеше бавно по пътеката към главния вход на лудницата. Докато минаваше покрай група чинари, ято граचेци гарвани излетя от клоните — черен облак в утринното небе.

— Стой на място, който и да си!

Разпозна гласа на Рейвън, но продължи да върви.

— Ако направиш още една крачка, ще стрелям.

Психиатърът се огледа.

— Къде си?

— Глух ли си, господине, или искаш да умреш?

Той се спря.

— Търся Рейвън.

Момичето се появи иззад гъсто преплетените храсти.

— Вдигни си ръцете така, че да ги виждам.

— Рейвън, аз съм. Д-р Кайл — нали си спомняш — Марти.

Рейвън се втурна към него.

— Ох, Марти, толкова съжалявам. Не исках да те изплаша. Как разбра къде да ме намериш?

— Преди ми каза, че си била затворена тук, когато си била малка. Реших, че си като пощенските гълъби.

— Все още си толкова сладък.

— Може ли да поговорим?

— Зависи дали ще е като между психиатър и пациент. Или се каниш да позволиш да ме екстрадират в Гърция, където да ме измъчват?

— Между психиатър и пациент.

— Добре.

Докторът се приближи още малко.

— Значи се *нанесе* в тази изоставена лудница.

— Разбира се. Преди баща ми да ме отведе в Гърция, тя бе мой дом. С малки прекъсвания, за около десет години.

— Не мога да повярвам, че се справяш с акрофобията си. Последния път когато бяхме тук, ти дори не можеше да погледнеш нагоре.

— Ники се справи със страха си от височини по начина, по който ти ме научи да преодолее страха си от огъня.

— Бих искал да видя лудницата отвътре.

Момичето прибра пистолета обратно в чантата си.

— Тогава заповядай в гнездото ми, каза *Гарванът* на психиатъра си.

Той я последва, стъпваше несигурно по калната пътека.

Рейвън включи фенерче, осветявайки място без изход. Последва неочакван завой надясно през ръждясала врата и влязоха в тухлен тунел.

— Откъде знаеш за тази пещера и за тунела?

— Един възрастен санитар — Лукас — ми ги показа. После ги проучих, докато бях затворена тук.

Кайл едва дишаше в зловонния въздух.

— Стисни си носа, Марти. Въздухът вътре е по-добър.

Той я последва по каменните стъпала, протрити по краищата си от хилядите стъпки през годините.

Когато го изведе от мазето към фойето, той я видя да поглежда нагоре към извитото стълбище. Стисна парапета с лявата си ръка, а с дясната се вкопчи в неговата. Едно стъпало нагоре. После още едно. Той не бе използвал мигновена имплозия за акрофобия. Тя наистина сама се справяше.

Рейвън посочи към един вход.

— Втори етаж — изпя тя. — Приемна! Интензивно лечение! Диспансер! Интендант!

— Сигурно ти е било ужасно трудно да стоиш тук сама. Веднъж ми каза, че не можеш да понесеш мисълта да си самичка. Все пак, ето те тук...

— О, аз не съм сама. Моите луди духове ми правят компания. Не се притеснявай. Те няма да те закачат, стига да не ме нараняваш.

Рейвън се сви на едно канапе и му направи знак да се приближи.

Кайл седна на стол срещу момичето.

— Знаеш ли защо баща ти те е затворил тук, преди да бъде преместен в Атина?

— Преди да получа това, което той наричаше *шизофреничен епизод*, той се отнасяше с мен като с всеки друг халюциниращ пациент.

— Сега можеш ли да ми кажеш какво се е случило, докато беше държана като заложник от *17Н* и *МЕК*?

Очите ѝ се разшириха.

— Това не е било наистина. Просто бяха кадри от един филм.

Спри се! Не я притискай. Навлез в света на театралните ѝ илюзии.

— Хареса ли ти ролята, която изигра?

— Аз... не съм сигурна.

— Спомняш ли си ключовите сцени?

Тя закри лицето си с ръце и заговори през пръстите си.

— Изиграла съм толкова много. Всичко е ужасно неясно. В първото действие бях затворена за дълго време в килер. После помогнах в обира на една банка. Бях близо до смъртта при атентат на терминала в Пирея. После във второ действие се намирах във влак и пътувах за място, където жените носят военни униформи.

Трябваше да я изведе от света на заблудите към истинските спомени.

— Както повечето добри актьори и ти може би си взела за основа някакви истински случки. Това се нарича *актьорско майсторство*.

— Прав си.

Бавно изрече, като не откъсваше очи от лицето ѝ:

— Колко голяма част си взела от истинското си преживяване като заложница, за да я използваш в сцената с килера?

Рейвън се загледа в празното пространство. После описа страданията си по време на първите заложнически дни.

— Отначало бащата на Алекси искаше да ме изнасили. После Алекси ме нарече изчадие на гладните за нефт американски тирани. Каза, че иска да ме накълца на парчета и да ги хвърли за храна на вълците.

— Сигурно са имали основателна причина да ти промиват мозъка и да те запазят жива. Имаш ли идея защо са постъпили по този начин?

— Спомените идват, но веднага изчезват отново. Чувам ужасяващи неща, които не вярвам, че ще забравя някога. Когато съм будна, те избледняват.

Кайл се опита да определи каква е причината за стреса в гласа ѝ. Дисоциация? Деперсонализация? Дерезализация? Може би трябваше да я притисне.

— Членове на *17Н*, които в края на краищата са били заловени, са казали на гръцките антитерористични сили, че си преминала на тяхна страна. Ти си управлявала мотора по време на банковия обир, както и микробуса при атентата в Пирея.

— Казах ти, че това бяха филмови сцени, по време на които бях държана заключена.

— Според тези, които са били заловени и разпитани, ти си имала възможност да избягаш.

— Помогни ми да си спомня, Марти.

— Нека да опитаме. Затвори очи. Представи си, че отново участваш в тази сцена, в тъмния килер.

— Не!

— Вече можеш да контролираш страховете си от огън и височини, като наводняваш съзнанието с тези образи. Ако искаш да се справиш и с това, ще трябва да ми помогнеш.

Очите ѝ се затвориха и се завъртяха под клепачите.

— Тъмният килер — каза той. — Чуваш разговори през заключената врата.

Напрегнато мълчание.

— Някой казва: Операция *Драконови зъби*.

— Продължавай.

— Мъртвешка сеитба на зъби. Семена за смърт.

— Какво друго?

— Спящи воини.

— Този, който говори, споменава ли кои са мишените?

Момичето отвори очи.

— Това е всичко, което чух.

— Сигурна ли си?

... *мамка му! разбира се!...*

Мартин се спря, щом чу пискливия глас на Ники. Беше рисковано да продължава да я притиска, но животът на много хора е застрашен.

— Вече не трябва да се страхуваш, че криеш пророчествата на Тедеску. Повечето членове на *17Н* бяха заловени след атентата в

Пирея. *17Н* и *МЕК* са разбити.

Тя се вгледа в него, сякаш бе изпаднала в транс. Гласът ѝ премина в шепота на Рейвън.

— Да не би да каза, че *17Н* и *МЕК* са разбити?

— Това има ли някакъв смисъл за теб?

Рейвън стисна юмруците си.

— Мога да говоря само с човека, който каже, че *17Н* и *МЕК* са разбити. Не разбирам.

— Баща ти, директорът на клиниката, който е режисирал актьорската ти игра, по всяка вероятност е заложил зад фобиите ти постхипнотичен знак за влизане в ролята ти. Това ти е пречило да изричаш пророчествата на Тедеску. Но трябва да ги кажеш на ФБР.

— Как мога да им кажа това, което не знам?

— Може би знаеш повече, отколкото осъзнаваш. Помниш ли стиховете, които си рецитирала на Тедеску, преди той да умре?

— Не. Чакай... Да... Сценарият изискваше от него да ме удуши, но завесата внезапно се спусна.

— Това със сигурност е било страхотно представление. Играла ли си отново същата сцена пред някой друг?

— Опитвах се да кажа на баща ми, но той ми каза, че е опасно за него, ако знае. О, господи! После той се самоуби.

— Той те е хипнотизирал, за да те предпази, но — сега, след като проникна през фобиите си — можеш да си спомниш четиристишията.

Рейвън отново затвори очи.

— Спомням си стиховете.

— Давай — тихо каза той. — Завесата се вдига. Ти си на ход.

*Безликата богиня охранява бъдещето
от ветровитата кула.*

И с истинска ненавист на всеки тя плътта раздира.

— Говори ли ти нещо тази богиня без лице?

Тя се поколеба. Стисна устни. Очите ѝ се извърнаха нагоре за миг, сякаш искаше нещо да си припомни. Нещо на горния етаж? Нещо на парапета? По-добре да не се мъчи повече.

— Засега остави това настрана, Рейвън. Следващите стихове?

Избягалият човекобик под потъналата стена спира.
СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ ОТ ПЕТОЛИСТНОТО
ЦВЕТЕ ЕКСПЛОДИРА

— Отлично, Рейвън. Агентите откриха, че третият стих се отнася за Нюйоркската фондова борса, а четвъртият е за Пентагона. Знаят, че първият град е Чикаго, но не успяха да разберат коя е целта им в града. Тази с ветровитата кула.

Тя потърка очите си.

— Чакай малко! Сега, като го спомена, веднъж — когато г-н Тедеску раздаваше бележки на актьорите — той говори за годината, в която една четиридесет и пет етажна сграда е била завършена. Каза, че е била най-високата в Чикаго.

— Някога споменавал ли е *Безликата богиня*?

— Всъщност точните му думи бяха *Обезличената богиня*. Хвалеше се, че той официално я е открил.

— Но защо *обезличена*? Защо *истинска ненавист*?

— Той обича каламбурите. Истинска... истинска. Чакай... Спомням си. Истинска, в смисъл *Церера*^[1].

— Римската богиня на плодородието. На върха на кула? Разбира се, охранява бъдещето, защото там хората инвестират във фючърси^[2]: пшеница, царевица, прасета и крави, които се колят. Мишената е центърът на капиталистическата търговия с фючърси: *Чикагската фондова борса*.

Рейвън се хвърли върху него и го прегърна.

— Какъв отбор сме! Разгадахме я заедно.

— Но защо Церера е *обезличена* върху *ветровитата кула*?

— Тедеску каза, че това е била най-високата сграда в Чикаго по това време. Скулпторът, който е бил нает с много скромен хонорар, казал, че никой няма да може да я вижда толкова нависоко. Затова оставил статуята, намираща се на върха на сградата, без лице.

— Остана само още една за разгадаване. КАК бойците ще разпространят оръжието над тези цели? Хрумва ли ти нещо?

Момичето си разтърка очите.

— Изморена съм, Марти.

— Добре тогава. Почини си. Утре ще дойда пак.

— Какво? Не можеш да си тръгнеш, Марти. Прекарай нощта тук с мен.

— Това е невъзможно, Рейвън. Трябва да свикнеш с мисълта, че когато хората трябва да отидат някъде, те не те изоставят. Ще се върна утре и тогава...

— *Никъде* няма да ходиш.

Ръката ѝ се плъзна в чантата. Когато я извади, в нея имаше пистолет. Той понечи да избяга. Усети силен удар отзад, по главата. Не трябва да умира. Трябва да каже на Дуган онова, което бе разбрал. Но нямаше за какво да се хване, докато падаше... падаше... падаше... блъснат от богинята без лице от ветровитата кула.

[1] Непреводима игра на думи. На английски истинска и Церера звучат почти еднакво (Serious-Ceres). ↑

[2] На английски бъдеще и фючърси се изписват и звучат еднакво (Future-Futures). — Бел.прев. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кайл се събуди с пулсираща от болка глава.

— Къде...? Какво...?

Заслепи го светлина, когато вратата се отвори.

— Ще се оправиш, Марти. Не исках да те удрям толкова силно. Но не трябваше да ме изоставяш.

Той се изправи.

— Не се притеснявай. Ще се оправя.

— Не беше правилно да те затварям в тъмната стая. И с мен правиха същото в тайната им квартира.

— Това не е тайна квартира, Рейвън.

— О, тук грешиш. Аз мога да отбранявам замъка си срещу всички натрапници.

— Рейвън, чуй ме. Разполагаме със съвсем малко време. Трябва да покажа на съда, че си преодоляла промиването на мозъка...

— Какво промиване на мозъка?

— ... в противен случай съдия Родригес ще заповяда да те екстрадират в Гърция, където да бъдеш разпитвана.

— Кажете ми! Какво промиване на мозъка?

— Това, което ти е направил Алекси, когато те е заключил на тъмно и после е включвал и изключвал лампата, за да те държи будна.

— Той не ми е промивал мозъка!

— Тогава как би обяснила превръщането си от млада актриса в терорист?

— Аз не съм терорист.

— Работила си с тях.

— Не е същото.

— Участието ти в банковия обир? Атенатът в Пирея?

Рейвън прекара пръсти през косата си, усуквайки един рус кичур.

— Казах ти, че това бяха сцени от филм.

Мартин се заклатушка към кухнята. Момичето го последва. Той наплиска лицето си с ръждивата вода и тя му подаде една хавлия.

— Рейвън, някога чувала ли си за стокхолмски синдром?

— Като при Пати Хърст? Чела съм за нея, когато бях малка. Какво общо има това с мен?

— Също като теб, след като са я заловили, тя се е отъждествила с похитителите си. Също като теб е участвала в банков обир. Осъдиха я и лежа в затвора. Накрая беше освободена под гаранция и след това помилвана.

— Аз не мога да отида в затвора.

— Може и да не те осъдят.

— Наистина ли ще ме екстрадират в Атина?

— Вероятно, тъй като там си извършила престъпленията.

— В Гърция ще загина. Тук поне си имам моите пазители.

— Какви пазители?

— Казах ти вече. Моите духове.

Още един психотичен епизод?

— Разкажи ми за тези духове.

— Тези, които умират в лудница, никога не я напускат. Аз ще остана с тях завинаги.

— А защо се върна тук?

— За да изкупя вината за злото в мен. Злата част от мен, която те създадоха, когато ми отрязаха крилата и ме кръстиха Ники.

Сега той разбра, че бе приела името *Антерос* от *Безкрилата Нике*.

— Но току-що установихме, че си била подложена на мозъчно промиване.

— Ти го установи. Не аз.

— Рейвън, по какъв друг начин биха могли да те превърнат в антиамерикански терорист за толкова кратко време?

— Алекси ме убеди, че на Америка не ѝ пука за мен. Нямаше нито дума за мен във вестниците, за това че съм била отвлечена.

— Твоят любовник похитител те е предал, както е направил и баща ти. Рейвън, ти страдаш от травма от изоставяне.

— Травма... Стига с тия глупости! Не искам да те слушам повече! Сега *ти* ми промиваш мозъка!

Имаше право. Може би терапията с мигновена имплозия наистина в някакъв смисъл бе промиване на мозъка. Но той го направи, за да я спаси, не да доминира над нея.

— Какво чувстваш в този момент, Рейвън?

— Предадох другарите си. Заради мен повечето от тях бяха заловени и хвърлени в затвора.

— Може би това е било твоето изкупление. Вече си свободна.

— Все още не разбираш. Казах, *повечето от тях*. Мирон не е бил заловен. Алекси се опитва да ме открие, за да ме спаси или да ме убие — мен или... или Ники.

— Истината е, че той иска да те убие, за да попречи на екстрадицията ти в Гърция, където ще бъдеш измъчвана, за да разкриеш някои подробности от операция *Драконови зъби*.

— Алекси не би го направил. Той ме обича. Ще се защитаваме с него тук, в Камелот.

Поредната хистрионна самоизмама? Трябва да се справи с нея.

— Рейвън, откакто се върна тук, имала ли си някакви сънища?

— Да, ден и нощ. Когато спя и щом съм будна. Един много странен сън — повтаря се отново и отново.

Изведнъж очите ѝ се уголемиха и тя закри устата си с ръка.

— Май направи някаква връзка, Рейвън. Нали?

— О, господи.

— Продължавай.

— Нещо, което чух без да искам за терористични отряди, законспирирани в Америка от г-н Тедеску, за да бъдат използвани от Второто поколение на *17Н* и *МЕК*.

— Не се опитвай да го анализираш. Просто го кажи.

— Когато Алекси сънуваше кошмари, говореше в съня си.

— Говорил е за тайните отряди на сън?

— Никога не каза *тайни отряди*. Наричаше ги по друг начин — нещо като *чистачи*.

— Знаеш ли какво е имал предвид?

— Знам, че те са важна част от операция *Драконови зъби*.

— Някога казвал ли ти е каква ще е задачата на бойните отряди или на *чистачите*?

Тя покри устата си с ръка и поклати глава.

— Рейвън, много е важно. Хиляди невинни хора може да ги сполети ужасяваща смърт.

— Алекси не би го направил.

— Какво би казала, ако ти съобщя, че от *МЕК* са внесли в Щатите смъртоносно количество антракс за военни цели, за да бъде използван от тайните отряди на *17Н*?

— Не ти вярвам. Алекси никога не би взел участие в подобно нещо.

— Знаеш ли какво би причинило разпространението на антракса на хиляди, милиони невинни мъже, жени и деца?

— Чувала съм преди за антракс, но не знам какво е точно.

Последен шанс за мигновено наводняване с образи. Това или ще я десенсибилизира или ще я побърка до крайност.

— Като лекар съм чел докладите на Световната здравна организация. Пострадали, които са вдишали спори на антракса, не разбират, че са били заразени. Всичко, което усещат, са запушен нос, болки в ставите, суха кашлица и умора. Представи си го. Първо идват симптоми, които лекарите сигурно ще диагностицират като грип. Ако бъде открит още отначало, може да бъде третиран с антибиотици. Но те няма да могат да го открият.

— Не искам да слушам повече.

— Няколко дни по-късно започва тъй наречения „залез на антракса“. Хората си мислят, че започват да се оправят...

— Това е достатъчно.

— Чуй ме! Важно е да знаеш какво ще им се случи, освен ако не ни помогнеш, за да го предотвратим. След залеза бактериите нападат лимфните възли. Само за няколко часа те поглъщат цялата лимфна система и освобождават токсин, който атакува всички органи — особено белите дробове. Прекъсва притокът на кислород.

— Ти си жесток. Да не се опитваш да ме побъркаш?

— Искам да ти помогна, като изтрия лъжите, които Алекси е посял в съзнанието ти. Той те е накарал да повярваш, че твоите собствени сънародници са лоши.

— Такива сме. Такива сме.

— *17Н* и *МЕК* са те завербували в техния терористичен заговор да бъдат избити невинни деца, които ще умрат в училищните дворове и детските площадки, ако ти не се вземеш в ръце. Ще има умиращи бебета в количките, докато майките им ги разхождат из парка.

— Аз съм толкова виновна, колкото са и те — помогнах им да оберат банката, за да имат пари за онова ужасно нещо.

— Можеш да изкупиш вината си, като помогнеш да бъдат спрени.

— Все още не смятам, че Алекси е способен на нещо такова.

— След двадесет и четири часа кожата на жертвите на антракса започва да посивява. Дишането става ужасно болезнено. Представи си го. Пристъпи на задушаване, конвулсии, след това, внезапна...

— Спри!

— ... смърт.

— Казах да спреш.

— Само ти можеш да спасиш всички тези хора, Рейвън.

Забеляза как тя едва сдържа сълзите си.

— Ти ме манипулираш, настройваш ме против мъжа, когото обичам.

— Бойните отряди на *МЕК* и *17Н* ще разпръснат тази зараза над трите цели. Но не знаем как. Времето изтича. Искам да ми помогнеш да разберем *по какъв начин*.

Гласът ѝ стана груб.

— Ще кажеш ли всичко това на съдията?

— Съдия Родригес ми нареди да се заема с лечението ти и да ѝ докладвам.

Тя изглеждаше напълно спокойна.

— Прави това, което трябва, и аз ще направя това, което трябва.

— Искаш ли да го обсъдим?

— Стига приказки! И сам ще можеш да излезеш навън през тунела.

Момичето излезе от стаята и тръшна вратата след себе си.

Кайл остана така дълго време, после слезе до мазето, мина през тунела, мина през вратата и влезе в пещерата.

Щом стигна до колата си, звънна на Дуган.

— Обажда се Кайл. Отзови ЗЕТС. Няма нужда да я транспортирате до Атина. Успях да я пробия.

— Слушам.

— *Безликата богиня* е статуята на *Церера* с незавършеното лице, намираща се на върха на Чикагската фондова борса.

— Сигурен ли си, че може да се вярва на това, което ти е казала?

— Ти си от ФБР. Твоята работа е да установиш дали е така.

— Още една причина, за да извършим насилствена екстрадиция.

— Защо? Нали разбра каквото искаше.

— Не всичко. Алекси и Мирон са все още на свобода. *МЕК* продължават да действат и времето изтича. Щом е успяла да си спомни остатъка от *КЪДЕ* и знае наизуст *КАКВО*, тогава вероятно знае *КАК* бойците ще разпръснат антракса.

— Нямах нужда от нея, за да ги откриеш.

— Това трябва да го потвърди антитерористичният отряд. Ще заповядам на щатските шерифи да я качат на самолета.

— Дай ми още малко време. Ще се опитам да разбера *КАК* антраксът ще бъде разпространен.

— Не можем да чакаме повече.

— Само още двадесет и четири часа. Ще се върна при нея и ще наводня съзнанието ѝ с още образи.

— Не става.

— В противен случай тя може да се самоубие.

— Може би ще трябва да поемем този риск.

Психиатърът чу гласа на Тия.

— Двадесет и четири часа няма да са чак толкова фатални.

Дуган се поколеба.

— Добре, Кайл, след двадесет и четири часа работата ти приключва. После Затворническата и емигрантска транспортна система ще я превози обратно до Гърция.

— Няма да съжаляваш. Ще направя всичко възм...

Но телефонът на Дуган замлъкна.

Той изключи своя и погледна към сградата на лудницата. Според древната легенда, атиняните отрязали крилата на своята богиня, така че Безкрилата победа никога да не отлети от атинския Акропол.

Имаше чувството, че Рейвън-Ники, също като Нике Аптерос, никога няма да отлети от своята планинска лудница.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Алекси зави по пътя, водещ към психиатрията „Уейбридж“. На паркинга видя син мерцедес и червен ягуар. Ако Рейвън е тук, кой още е с нея? Взе от микробуса пакета с куфарчето. Нямахме смисъл да рискува, можеше да го откраднат.

Докато минаваше покрай ръждясалия фонтан в изсъхналата градина, ято гарвани излетя от дърветата. Защо ги наричаха птиците на *смъртта*?

Пред главния вход видя яко закованите с дъски врати и прозорци. Извика:

— Ехо! Има ли някой?

Никакъв отговор.

Провикна се отново.

— Има ли някой вътре?

Шумолене на клони.

— Стига си крещял! Ще събудиш и мъртвите!

Гласът на Рейвън долетя от храстите вляво.

— Имам pistolет! Кажете ми кой си или ще стрелям!

Дали блъфира? Но така или иначе не трябва да рискува.

— Аз съм. Алекси.

— Тръгни бавно към западната страна на сградата, но си вдигни ръцете нагоре, така че да ги виждам.

— Това ти ли си, Ники? Търсих те.

Видя я да се показва от хрусталака. Ако наистина имаше pistolет, той би бил много лесна мишена.

— Откъде разбра, че има някой тук, долу?

— Ако в някоя точка се съберат птици — каза тя, — значи мястото под нея е свободно. Нощната врява откъм вражеския лагер разкрива нервност.

— О, ти помниш, че съм ти чел части от „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ. Никога не си била толкова глупава, колкото се преструваше, че си.

— При картите Таро, картата Глупакът е без номер в тестето. — Тя се засмя. — Но това не е *поразената от светкавици кула*. Виждаш ли, моята ветровита кула все още е изправена и аз съм *Висшата жрица*.

Значи тя помнеше четиристишията на Тедеску. Трябва да напредва бавно, за да не я подплаши.

— Мога ли да приближа, Ваше светейшество?

— Защо си тук, Алекси?

Той приближи до пътечката, където тя се беше изправила.

— Да открия моята любима.

Момичето посочи към пакета.

— Какво носиш?

— Подарък за теб, скъпа моя.

— Покажи ми го.

— По-късно, скъпа. Това е изненада по повод повторното ни събиране.

— Заповядай вътре в скривалището от моето детство.

— Входът е затворен. Как ще влезем?

Рейвън го поведе през пещерата и тунела. Алекси се изненада, когато се озоваха в мазето и оттам нагоре — към вътрешността на сградата. Щом стигнаха до втората стълбищна площадка, минаха покрай регистратурата и влязоха в една малка стая.

— Тук медицинските сестри си почиваха. Сега аз често идвам тук.

Усети как ръката му потреперва в нейната. Внимавай да не те заподозре! Ако си е припомнила всички пророчески гатанки, не може да се поеме риск да ги изпее на ФБР.

Изпита съжаление, но веднага го изтри от съзнанието си. Искаше да си спомня с хубаво последния път, когато са били заедно.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рейвън знаеше, че Кайл греша. Алекси я обичаше. Те ще заживеят заедно.

— Сигурно е било ужасно — каза той, — да си тук сама и да преживяваш отново ужасите от миналото.

Искаше да му каже, че не е била тук сама, но дали беше готов да чуе за нейните духове пазители? Тя се вкопчи в ръката му.

— Сега, щом си тук да ме пазиш, никога отново няма да съм самотна.

— Звучи като пророчество.

Когато челото му се набръчка в гримаса, момичето усети, че нещо не е наред.

Алекси се огледа из стационара.

— Тук е удобно, като в истински дом. Има само един проблем. Леглото е твърде тясно и за двама ни.

— В апартамента на баща ми на петия етаж има двойно легло.

Момичето забеляза изненадата му.

— Можеш да се качваш нагоре?

— Опитвам се да се справя със страха си от високото.

Тя го поведе към петия етаж. Толкова отдавна не са били заедно. Изведнъж, оказала се за момент извън тялото си, тя някак усети, че смъртта приближава.

... стига си била толкова мрачна, не разваляй момента...

Ръката ѝ потрепери, щом се протегна към бравата.

— В тази стая веднъж видях нещо, което сега е много болезнен спомен.

— Отърви се от него. Не ти трябва да носиш тези ужасни видения в лег...

— Правилно ли ще постъпя, ако предам паметта на баща ми? Той не би искал никой да знае.

— Да не е изневерявал на майка ти?

— Още по-лошо.

— С някоя от медицинските сестри?

— Много по-лошо.

— Ти и аз сме сродни души, Ники. Баща ти насилвал ли те е?

Тя се спря, щом той я нарече Ники. После погледна към ръката върху дръжката на вратата. Нейната ли беше? Тя не можеше да отвори вратата.

— Никога не ме е докосвал. Случи се на един пациент. На едно момче, което ми харесваше. Баща ми наричаше това, което имаше между нас, любов между кученца. Видях го как изнасили моето кученце.

— Това е противно.

— Беше върху него и момчето викаше: „Не искам вече, д-р Слейд! Боли ме! Ще кажа!“.

— Баща ти е заслужавал да умре.

— Има и още — каза тя. Отиде до леглото и дръпна завивката. — Ако го видя отново, може би това ще ми помогне да изтрия спомена от съзнанието ми.

Чаршафът отдолу беше замърсен с нещо кафяво.

— Това е засъхналата кръв на моето любимо кученце. То не се самоуби, както написа баща ми в доклада. Видях как баща ми преряза гърлото на момчето. Това се случи, когато ме вкара за втори път в лудницата.

— Защо не е изхвърлил чаршафа?

— Не мисля, че се е връщал отново в тази стая.

Тя си събу джинсите и бикините, съблече си блузата и разкопча сутиена.

— Какво правиш?

— Приготвям се да правим любов.

Разкопча колана му и започна да смъква панталона.

— В това легло? Та това е извратено.

— Такава съм аз. *Извратена*. Доктор Кайл каза, че трябва да наводня съзнанието си с образи. Ако го направим на същото място, където баща ми го изнасили и уби, може би ще мога да се освободя от злото. Защо не се бях родила момче...

— Не мога да правя любов с теб в това легло, Ники.

— Много добре те познавам, Алекси. Можеш. — Тя свали боксерите му. — Виждаш ли, разбира се, че можеш.

— Аз искам, Ники, но няма да осквернявам последния път...

— Защо последен?

— Обичам те, Ники.

— Ако наистина е така, нямаше да отрежеш крилата ми. Ще ме убиеш ли след това?

— Ники, говориш глупости.

— Докажи ми тогава.

Момичето го издърпа върху себе си.

Рейвън потрепери, когато той започна да я целува по гърлото, гърдите, корема. Прекара ръцете си по кръста ѝ, между краката и започна да я гали. Тялото ѝ затрепери.

Той беше безкрайно нежен. Сетне се задвижи по-бързо. И още по-бързо. Докато тя започна да вика.

Киноекранът се заниза в забавен каданс. Камерата се издигна към облаците, носещи се в небето.

Алекси се отдръпна от нея и се изпъна с ръце под главата.

— Обикновено след секс заспивам, но сега съм напълно буден.

— Ще ти донеса чаша топло мляко. Това ще ти помогне.

Той кимна.

— Денят беше дълъг. Имам нужда от сън.

Както беше гола, тя се запъти към стаята за почивка на сестрите и прегледа запасите си. Млякото на прах щеше да свърши работа. Сложи чайника върху котлона и бързо го запали. Добре. Всичко бе под контрол. Докато наливаше млякото в чашата, си спомни за приспивателния прах. Щеше да му помогне да си почине пълноценно. Добави праха и отнесе чашата до спалнята.

— Това ще те отпусне.

Той я изпи.

— Оценявам, че се грижиш за мен.

— Отсега нататък добре ще се грижа за теб.

Клепачите му премигнаха, после се затвориха. Скоро започна да диша равно и дълбоко. Тя го зави с одеялото и се излегна до него.

Очакваше да заспи бързо, но Алекси изпъшка и се завъртя на една страна. Започна да мърмори в съня си: *Чистачите... Тръбичките... Климатичите духат... Духат срещу враговете ни...*

Той смънкваше думите отново и отново. Какво мърмореше насън? Какви чистачи? Тръбички? Климатици?

Спомни си думите на Кайл за смъртта, причинена от антракс. Как убива деца, бебета. Бавно. Ужасяващо.

Беше любопитна да види какъв подарък ѝ е донесъл. Излезе от спалнята и отиде до някогашния офис на баща си в съседство. Защо не можеше да понесе мисълта дрехи да докосват тялото ѝ? Може би ѝ се искаше да е Ева в Райската градина? Още преди дървото, преди ябълката? Преди *падението*?...

Тя разкъса кафявата хартия на пакета. Алюминиево куфарче. Какъв беше този подарък? Опита се да го отвори, но то имаше ключалка със секретно заключване.

... пробвай със седемнадесет...

Започна да брой. 1–7. *Н* бе четиринадесетата буква в азбуката. 1-7-1-4. Нагласи цифрите. Ключалката щракна и се отключи. Вътре, обвити в памук видя десетки тънки стъклени тръбички. Всяка от тях през средата имаше кожена лента с капси, като кучешка каишка.

Алекси възнамеряваше да разпръсне антракса в трите сгради, които беше набелязал. Кайл ѝ бе обяснил последиците. Хора, които се задавят, посиняват. Мъже, жени, невинни деца.

Забеляза под памучната вата да се подава нещо зелено. Внимателно я повдигна и видя пачките от стодоларови банкноти.

Това ли бяха парите, които му помогна да открадне от атинската банка? Пари, с които да се заплати за ужасяващата смърт?

Но защо металните капси на кожените каишки бяха насочени навътре към стъклените тръбички?

После... си спомни... за едно момче от училището ѝ, което в замяна на целувка ѝ бе подарило кожена гривна. Валеше дъжд. Те се скриха в един хамбар. Целуваха се, прегръщаха се. След известно време китката я заболя, щом съхнещата кожа на гривната се сви. Закопчалката ѝ се впи в кожата.

... каишката на тройното куче счупва пълните със смърт стъкла...

Спомни си една от лекциите на Тедеску, в която каза, че дванадесетата задача на Херкулес е била да хване триглавото куче.

Но капсите на тези кожени кучешки каишки бяха *насочени срещу тръбичките*. Ако се намокрят и свият капсите ще счупят тръбичките. Но как това ще разпръсне антракса?

... горещо-студеното дихание на Еол изхвърля всичко от арсенала...

Климатичите!

Взе мобилния телефон на Алекси, порови в менюто и откри програмирани списъци. Имена и телефони с думата *Чистачи*.

... не бойни отряди, а чистачи, които чистят тези сгради през нощта...

Трябваше да каже на Марти. Набра с треперещи пръсти номера на Кайл.

Един уморен глас каза:

— Какво?

— Не се връщай в лудницата — прошепна тя. — Алекси е тук. Говореше на сън. Когато се събуди, съм сигурна, че ще ме убие. Донесе тръбички, пълни с антракс. Ще ги раздаде на чистачите — не на бойците — в трите набеязани сгради. Те не са атентатори самоубийци. Ще разполагат с достатъчно време да се измъкнат. Докато чистят сградите през нощта, ще намокрят кожените ленти с капсите и ще сложат всяка тръбичка във въздуховодите на климатичите. Щом кожата изсъхне и се свие, металните капси ще счупят стъклените тръбички. *Горещо-студеното дихание на Еол* от климатичите ще издуха спорите на антракса из всяка от сградите.

Чу го как изпъшка.

— Хиляди ще умрат.

— Какво да направя?

— Бягай.

— Къде? Мразя го, но не мога да го оставя.

— Ще се обадя на отряда за бързо реагиране и на щатските шерифи.

— Няма време. Ще се оправя сама.

— Как?

... счуни проклетите тръбички...

— Никой да не влиза в лудницата, дори и ти — каза тя. — Този прах ще се разпръсне из цялата сграда.

— Рейвън, чакай...!

Тя затвори.

Усети, че Алекси е зад нея.

— *С кого разговаряше?*

Рейвън изпусна телефона и грабна тръбичките от куфарчето.

— Какво не е наред, Ники? Защо си станала от леглото?

Младата жена се обърна към него.

— Ти си ме манипулирал. Знам, че ще ме изоставиш.

— Не е вярно. Ще те взема с мен в скривалището ми. Имам много пари. Можем дълго време да сме заедно.

Момичето вдигна една от тръбичките над главата си.

— Според това, което са ми казвали за антракса, ако я счупя, ще ни остане само една седмица живот.

— Кълна се, че планът е да те взема с мен.

— Каж ми, че ме обичаш.

— Обичам те.

Рейвън протегна ръце.

— Една последна прегръдка? Искам да те усетя до себе си.

Алекси я прегърна.

Тя стисна тръбичката в лявата си ръка.

— Виждам, че все още ме желаеш — прошепна тя. — Целуни ме.

Ръката ѝ се плъзна към устата ѝ. Пъхна тръбичката между зъбите си. Преди той да успее да я спре, тя разтвори устните му с език и стисна със зъби тръбичката. Стъклото се строши в устите и на двамата. Тя не обърна внимание на ужасната болка.

Спаси хиляди животи с една самоубийствена целувка на смъртта.

— Не!

Рейвън прошепна през кървящите си устни:

— Никога няма да можеш да ме изоставиш, Алекси.

— Ти отново си полудяла. Аз изчезвам.

— Твърде късно е, Алекси. Това беше смъртоносна антраксова целувка.

— Значи ще умра като мъченик. Все още имам достатъчно време, за да посея драконовите зъби от останалите стъкленици.

Тя се отскубна и спря до парапета. Спря и погледна надолу към стълбите. Затвори очи. Пое си дълбоко дъх. Какво да се прави. И без това щеше да умре.

Докато се препъваше надолу по извитото стълбище, счупи няколко тръбички в стената. Изправи се на крака и отново побягна надолу. Той бе зад нея. Рейвън хвърли още тръбички.

Четвърти етаж. Трети. Втори. Първи.

Всички тръбички бяха счупени.

Мъжът я хвана.

— Не знаеш какво направи.

— Ти каза, че сме сродни души. Спасих хиляди невинни души, както и нашите.

— Ти си напълно луда!

Момичето се засмя.

— Разбира се. Няма да могат да разрушат нашата заразена лудница с години. Можем да се любим тук, Алекси, докато посинеем. Нека да използваме последните дни, докато все още имаме плът.

Той се отдръпна.

— Тръгвам си.

— Къде можеш да избягаш, щом носиш смъртта в себе си? Смъртта, която донесе, зарази цялата лудница. Имаме около една седмица, за да правим любов в нашата луда гробница.

— Тъпачка! Какво говориш? Нямаме *никакво* време.

— Вярваш ли в задгробния живот, Алекси?

— Да, но предпочитам *този* живот.

— Ще бъдем заедно дълго време, Алекси.

— Какво имаш предвид? Колко дълго може да бъде?

Тя прошепна в ухото му:

... ако цитирам „гарванът“ — завинаги...

ПОСЛЕПИС

ИСТИНСКИТЕ СЪБИТИЯ

След бомбения атентат в Пирея гръцката полиция открива в тайна квартира склад, пълен с оръжия. Повечето членове на терористичната група *17Н* са заловени и изправени пред съда. На 7 декември 2003 година петнадесет от тях са признати за виновни и осъдени на доживотен затвор. Четирима са оправдани.

Малко след това, до медиите е изпратено съобщение: *Все още сме живи.*

В 6 часа сутринта на 12 януари 2007 година американското посолство в Атина е атакувано с ръчен гранатомет. Терористична група от Второ поколение, нарекла себе си „Революционна борба“, поема отговорността за нападението.

Според *Ню Йорк Таймс* през юни 2007 година двама мъже и една жена са били заловени, докато са залагали самоделно направени взривни устройства в полицейски автомобил. Това са първите арести, извършени след месеци на нощни атентати над банки и данъчни служби. Десет души от терористична група са били заснети да хвърлят коктейли „Молотов“ срещу клон на „Евробанк“. Огънят е бил потушен, но терористите са успели да се измъкнат.

Истинският лидер на *17Н* (наречен в книгата Мирон Коста) никога не е бил открит. Предполага се, че той се укрива на някой от 1400-те гръцки острови, пръснати из Егейско и Йонийско море.

В Ашраф водачите на *Муджахидин ал Халк*, все още очакват Държавния департамент на САЩ и Пентагона да изгледят различията си относно премахването на *МЕК* от терористичния им списък. Надяват се Пентагонът да успее да се наложи и да им позволи да вземат участие в това, което те смятат, че е неизбежно, а именно —

война срещу Иран. Няколко сенатори, републиканци и демократи ги подкрепят. Останалите се противопоставят на подобни действия.

Вашингтон Поуст на 9 ноември цитира изказване на сержант Уилям Съдърланд: „Те не са терористи, те са по-скоро патриоти“. Бившият държавен секретар Колин Л. Пауъл, от друга страна, внуши на бившия министър на отбраната Доналд Х. Ръмсфелд, че *Муджахидин ал Халк* не са съюзници на Щатите, а техни пленници.

Според *Ню Йорк Таймс* от 27 юли 2004 година военното ръководство на САЩ определя *Муджахидин ал Халк* като „защитени граждани“ с имунитет срещу експулсация, даден им от четвъртата Женевска конвенция. *Християнски научен преглед* пише на 29 юли: „... статус на защитени граждани е победа за тези, които ще използват *МЕК* срещу Иран“.

Според *Нюзуик* от 14 февруари 2005 година администрацията на Буш е възнамерявала да използва агентите на *МЕК* срещу Иран, а Пентагонът се е надявал да използва някои от затворниците си от *МЕК* „обучени за шпиони“.

Член на иракския парламент беше признат за виновен и осъден на смърт на процес без неговото участие, провел се в Кувейт, за атентатите над американски и френски мисии, при които загинаха петима американци. Според *Ню Йорк Таймс* от 7 февруари 2007 година, той е бил идентифициран като терорист: „... от *Стратеджик Полиси Консултинг*, иранска дисидентска група във Вашингтон... която получава информацията си директно от *Муджахидините* на народа, най-голямата военизирана групировка, противопоставяща се на Техеран“.

Управляващите в Техеран все още настояват членовете на *МЕК* да бъдат върнати в Иран, където — както се предполага — ги очакват смъртни присъди. Други мюсюлмански държави отказаха да им предоставят убежище. Споровете между Държавния департамент и Пентагона и досега не са разрешени.

Военното разузнаване на САЩ се притеснява, че ще настъпят масови самоубийства в Ашраф в случай на опити от американска страна да бъде разрушен лагерът им.

През януари 2006 година българското Министерство на отбраната възлага на 154 от военнослужещите си (снабдени с електрошокови полицейски палки и друго подобно оборудване за

контрол на безредици), включително тридесет и четирима офицери, да действат вътре в лагера, в случай че лидерите на *МЕК* организират съпротива срещу преместването на бойниците им. Тяхна основна задача е предотвратяването на масови самоубийства.

Макар че българите успяха да установят контрол върху живота вътре в лагера, американското военно присъствие остава около лагера Ашраф, за да се осигури контрол над постепенното разпръскване на членовете на *МЕК*.

По време на работата върху тази книга, съдбата на *МЕК*, *Свещените бойци на народа*, остава неясна.

Даниел Кийс

Флорида, 1 септември 2007

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.